

Het zalig voorrecht van de rechtvaardigheid des geloofs

&

De grote zonde van het ongeloof

Zes preken over Galaten 2:21

Door Robert Traill

1642-1716

Schots predikant

Uit: The works of the Late reverend
Robert Traill A.M.
te Edinburgh, 1810

EERSTE PREEK

"Ik doe de genade Gods niet teniet; want indien de rechtvaardigheid door de wet is, zo is dan Christus tevergeefs gestorven", Galaten 2:21.

De bedoeling van de apostel Paulus in deze brief, is de kerk aan wie hij schrijft te bestraffen voor een grote en haastige afval van het geloof van het evangelie, waarin zij waren geplant. De apostel Paulus zelf was één van de voornaamste planters onder hen en spoedig ná zijn heengaan van hen kropen valse broeders onder hen in, die hen verleidden van de eenvoud die in Christus was inzake het belangrijke punt over de rechtvaardigmaking des zondaars voor God.

Hun grote dwaling lag hierin, dat zij de werken van de wet vermengden met de gerechtigheid van Christus met betrekking tot het grote stuk van de rechtvaardiging van een zondaar voor God. Door deze gehele brief heen getuigt de apostel Paulus sterk tegen deze dwaling. Zij hadden de leer van Christus niet verworpen; zij loochenden de rechtvaardiging door het geloof in Hem niet, maar zij dachten dat de werken der wet tot hun geloof in Christus moesten worden toegevoegd ten beste van hun rechtvaardiging.

Ik zal slechts kort aandacht schenken aan enkele van zijn argumenten tegen deze dwaling, zoals zij in het tekstverband liggen om u te leiden tot de woorden, die ik heb voorgelezen en bedoel te behandelen.

Het eerste gedeelte van het hoofdstuk is historisch, waarin hij hen verhaalt wat hij had gedaan en wat hem enige jaren tevoren was overkomen; hoe hij was onthaald en ontvangen door de grote dienstknechten van Christus te Jeruzalem, namelijk Petrus, Jacobus en Johannes, die pilaren schenen te zijn en dit inderdaad ook waren; zie de eerste tien verzen.

De volgende zaak, die hij aansnijdt om met hen te debatteren is aangaande het verslag van Petrus' veinzerij en de berisping van Paulus. Dit punt scheen van erg weinig belang te zijn. Petrus had van zijn christelijke vrijheid gebruik gemaakt in een vrije omgang met de gelovige heidenen. Toen echter enige van de broeders van de Joden van Jeruzalem kwamen, onttrok hij zich en scheidde zich van hen af, vrezende degenen, die uit de besnijdenis waren; vrezende dat zij dit kwalijk zouden opnemen.

Een zwak soort van vreeze was het en tegen deze kleine zaak stelde de apostel zichzelf met grote ijver. "Ik wederstond hem", zegt hij "in het aangezicht, omdat hij te bestraffen was", vers 11. Door deze onttrekking ten aanzien van zijn christelijke vrijheid verhardde hij de Joden en maakte hij de handen van de zwakkere Joodse bekeerlingen, die dachten dat de scheidsmuur tussen de Joden en heidenen nog niet was weggenomen, slap.

1. Zijn eerste argument tegen het vermengen van de werken der wet met het geloof in de rechtvaardiging is genomen uit de praktijk van de gelovige Joden. Welke koers sloegen zij in om te worden gerechtvaardigd? "Wij zijn van nature Joden en niet zondaars uit de heidenen; doch wetende, dat de mens niet gerechtvaardigd wordt uit de werken der wet, maar door het geloof van Jezus Christus, zo hebben wij ook in Christus Jezus geloofd, opdat wij zouden gerechtvaardigd worden uit het geloof van Christus, en niet uit de werken der wet; daarom dat uit de werken der wet geen vlees zal gerechtvaardigd worden", vers 15 en 16.
2. Zijn volgend argument is genomen van het slechte resultaat en de droevige uitwerking van het zoeken van de gerechtigheid door de wet, vers 17. Omdat dit wat duister is, zou ik het in enkele woorden enigszins nader willen verklaren: "maar indien wij, die in Christus zoeken

gerechtvaardigd te worden, ook zelve zondaars bevonden worden, is dan Christus een Dienaar der zonde? Dat zij verre." Indien wij, die in Jezus Christus de gerechtigheid zochten, ons toch nog inlaten met de wet, hoe dan ook, in het stuk van de gerechtigheid, zo worden wij nog zondaars bevonden; en indien een gerechtvaardigd mens een zondaar wordt bevonden, nu dan wordt Jezus Christus in plaats van ons te verlossen van de dienstbaarheid der wet, een Dienaar der zonde bevonden.

3. Zijn derde argument is wel het krachtigste van alle en in een zeker opzicht het duisterste, vers 19: "want ik ben door de wet der wet gestorven, opdat ik Gode leven zou", alsof hij zou hebben gezegd: "wat mij aangaat, al het nut, dat ik door de wet heb verkregen, was, dat hoe meer ik er bekendheid mee kreeg, hoe meer zij mij sloeg en ik er des te meer door werd gedood, opdat ik Gode leven zou, al wat de wet aan mij kan doen in het stuk van de rechtvaardiging, is slechts mij te verdoemen en meer kan zij niet doen." Wanneer de wet dan ook in de consciëntie van een mens komt, is dit altijd de uitwerking: "maar als het gebod gekomen is, zo is de zonde weder levend geworden, doch ik ben gestorven, en "het gebod heeft mij gedood", Rom. 7:9 en 11.
4. Zijn laatste argument is genomen uit de natuur van het nieuwe leven, dat hij leidde, vers 20: "Ik ben met Christus gekruist en ik leef, doch niet meer ik, maar Christus leeft in mij en hetgeen ik nu in het vlees leef, dat leef ik door het geloof des Zoons van God, Die mij liefgehad heeft en Zichzelve voor mij overgegeven heeft." Woorden van een zéér bijzondere opstelling, maar van een nog meer bijzondere betekenis. Woorden waaruit iemand zou kunnen opmaken, dat ze elkaar enigszins schijnen tegen te spreken, maar die toch dat genadige leven der genade luisterrijk voorstellen, dat door Christus Jezus aan gerechtvaardigde gelovigen wordt medegedeeld. "Christus stierf voor mij en ik ben met Christus gekruist en toch leef ik, maar het is Christus, Die in mij leeft en Christus leeft slechts in mij door het geloof."

Mijn tekst bevat nog twee argumenten die getrokken zijn uit een gewoon bestrijdingspunt tegen dwalingen, door de ongerijmdheden, die noodzakelijkerwijs daaruit voortvloeien. Deze zijn wel de twee grootste, te weten: "het te niet doen van de genade Gods en het te vergeefs doen zijn van de dood van Christus." Grotere zonden kunnen door mensen niet gepleegd worden. De grootste zonde, de onvergeeflijke zonde, wordt in woorden als deze uitgedrukt: Hebr. 10:29 "Hoeveel te zwaarder straf, meent gij, zal hij waardig geacht worden, die de Zoon van God vertreden heeft en het bloed des Testaments onrein geacht heeft, waardoor hij geheiligd was en de Geest der genade smaadheid heeft aangedaan?." En hoe dicht bij elkaar liggen "het te niet doen van de genade Gods" en "de Geest der genade smaadheid aan te doen" en "het te vergeefs doen zijn van de dood van Christus" en "het bloed des Testaments onrein te achten."

Er dienen twee zaken te worden verklaard vóór we verder gaan:

- I. Wat is de genade Gods?
- II. Wat is het de genade Gods te niet te doen?

Ten eerste: *Wat is de genade Gods?*

De genade Gods heeft twee algemeen bekende betekenissen in de Schriftuur.

- a. Zij wordt genomen en gebruikt in de Schriftuur als de leer van de genade Gods en zo wordt ze veelvuldig gebruikt; het evangelie zelf wordt genoemd de genade Gods, Titus 2:11: "want de zaligmakende genade Gods is

verschenen aan alle mensen", dat is dus het evangelie, want het is de onderwijzende genade Gods, waarover hier wordt gesproken, door de apostel genoemd "het evangelie van Zijn genade." En deze genade Gods kan tevergeefs worden ontvangen. Velen zullen deze genade Gods hebben en toch naar de hel gaan. Bid, dat u deze genade Gods niet tevergeefs ontvangt.

- b. Door de genade Gods in het Woord wordt ook verstaan de zegen zelf en deze kan nooit worden weerstaan. Die genade, die Paulus noemde, die genade, die krachtig medewerkte, was hem niet tevergeefs gegeven. "De genade, die aan mij is bewezen, is niet tevergeefs geweest, maar ik heb overvloediger gearbeid dan zij allen; doch niet ik, maar de genade Gods, Die met mij is", 1 Kor. 15:10.

Ten tweede: *Wat is het de genade Gods te niet te doen?*

Het woord, dat ik mij herinner in de grondtaal, wordt in Markus 7:9 gebruikt: "Gij doet zeker Gods gebod wel te niet" (of: verwerpt dit). Het is hetzelfde woord als in mijn tekst "de genade Gods te niet doen", is het te beroven van zijn einden, het doel te missen. In Lukas 7:30 wordt gezegd, dat de Farizeeën en de wetgeleerden de genade Gods tegen zichzelf te niet hebben gedaan, of zoals wij het daar lezen: "zij verwierpen de Raad Gods tegen zichzelf." De ware genade Gods zelf kan nooit teniet worden gedaan, zij bereikt altijd haar einde, want zij is almachtig; maar de leer van de genade Gods wordt veelvuldig verworpen. De apostel spreekt hier in de tekst ervan als een zonde, waaraan zij zich schuldig maken, die spreken over rechtvaardigheid door de werken der wet.

Daar is één ding, dat ik in het algemeen zou willen opmerken uit het oogmerk van de apostel, namelijk dat in deze grote zaak van de rechtvaardiging, de apostel vanuit zijn eigen ervaring redeneert. De ware weg om gezond licht in het hoofdpunt van de rechtvaardiging van een zondaar voor God te krijgen is dit nauwkeurig tot uw eigen persoonlijk belang gade te slaan. Indien dit door mensen wordt gedisputeerd als slechts een begrip, als een onderwerp van de waarheid, alleen maar lichthartig daarover redeneren, dan is alles hetzelfde in Gods ogen of men hierin gezond of ongezond is. Zij zijn ongezond in het hart, hoe gezond van oordeel zij hierover ook mogen zijn. De rechte weg om de juiste mening van God aangaande de rechtvaardiging van een arme zondaar te weten is voor alle dingen dit te beproeven ten aanzien van zichzelf.

Alsof de apostel wilde zeggen: *"ik weet hoe ik ben gerechtvaardigd en heel de wereld zal mij nooit overreden om de gerechtigheid der wet met die van Christus samen te voegen."*

Er zijn vier leerpunten, die ik naar voren wil brengen en uit het eerste gedeelte van deze woorden wil opmerken:

- I. Dat de genade Gods zich luisterrijk openbaart in de rechtvaardiging van een zondaar door de gerechtigheid van Christus.
- II. Dat het een afschuwelijke zonde is om de genade Gods te niet te doen.
- III. Dat al diegenen die de gerechtigheid zoeken door de wet, de genade Gods in het evangelie te niet doen.
- IV. Dat geen gezonde gelovige schuldig kan zijn aan deze zonde.

Ik wil thans het eerste punt behandelen, namelijk *dat de genade Gods zich luisterrijk openbaart in de rechtvaardiging van een zondaar door de gerechtigheid van Christus Jezus.*

Als de apostel hierover spreekt, hoe menigmaal wordt de uitdrukking "genade" er bijgevoegd, "en worden om niet gerechtvaardigd uit Zijn genade,

door de verlossing, die in Christus Jezus is" (Rom. 3:24). "Opdat wij, gerechtvaardigd zijnde door Zijn genade, erfgenamen zouden worden naar de hoop des eeuwigen levens (Titus 3:7).

Er zijn vier punten die hier moeten verklaard worden, teneinde de weg te banen tot het bewijs van dit punt, te weten:

1. Wat is de rechtvaardiging?
2. Wie is het die rechtvaardigt?
3. Wie worden gerechtvaardigd?
4. En op welke grond?

1. *Wat is de rechtvaardiging?*

We lezen er veel over in de Bijbel. De leer hiervan wordt gerekend als één van de grondstellingen van de ware Christelijke religie; en zo is het ook inderdaad.

Dit grote leerstuk, de fontein van onze vrede, troost en zaligheid was wonderlijk verduisterd in het roomse rijk. Het eerste licht der reformatie, dat God behaagde te doen schijnen in de dagen van onze voorvaders, was wel bijzonder omtrent dit grote leerstuk. Rechtvaardiging is niet slechts de vergeving der zonden. Het is er wel altijd onafscheidelijk aan verbonden; de vergeving der zonde is er een vrucht of gedeelte van.

De rechtvaardiging is, dat God een mens vrijspreekt en hem van alle beschuldiging vrij verklaart. Het is, dat God wegneemt het gehele doodvonnis, dat de gebroken wet van God op iedere zondaar legt. "Wie is het, die verdoemt? God is het, Die rechtvaardigt." Rom. 8:33. Rechtvaardiging en verdoemenis zijn elkaars tegengestelden. Een ieder die niet is gerechtvaardigd, is onder verdoemenis en iedere gerechtvaardigde is verlost van de verdoemenis. Rechtvaardiging is geen heiliging. Dat is een oude roomse dwaling, gezaaid in de harten van een groot aantal protestanten, te denken dat rechtvaardiging en heiliging hetzelfde is. Rechtvaardiging en heiliging zijn zover verschillend als deze twee: daar is iemand door de rechter veroordeeld voor hoogverraad tegen de koning, maar diezelfde persoon lijdt ook aan een dodelijke ziekte. Indien hij vandaag niet sterft door de handen van de beul, zal hij mogelijk morgen aan zijn ziekte sterven.

Het is het werk van de dokter hem van de ziekte te genezen, maar het is een daad van des konings barmhartigheid, die hem redden moet van het doodvonnis. Rechtvaardiging is de vrijspraak en herroeping van het wetsvonnis van verdoemenis; heiliging is de genezing van de zondeziekte, die ons verderf zal zijn, tenzij Christus onze Heelmeester is. Rechtvaardiging en heiliging zijn altijd onafscheidelijk, maar zij zijn wel heerlijk onderscheiden. Rechtvaardiging is een daad van Gods vrije genade; heiliging is een werk van Gods Geest. Heiliging is een werk dat binnen in ons wordt gewerkt; rechtvaardiging is iets, dat omtrent ons wordt gedaan en daarom wordt overal in het Woord over de rechtvaardiging gesproken in de termen van een gerechtshandeling.

2. *Wie is het die rechtvaardigt?*

Ik antwoord: God alleen. "Wie zal beschuldiging inbrengen tegen de uitverkorene Gods? God is het, Die rechtvaardig maakt. Wie is het die verdoemt? Rom. 8:33. Alleen Hij kan rechtvaardig verklaren, Die de wet geeft. Hij alleen kan rechtvaardig verklaren, Die vanwege de zonde verdoemt. Hij alleen kan rechtvaardig verklaren, Die door de zonde is verongelijkt, Markus 2:7. De Farizeeën spraken godslasteringen; het was in hun duisternis, maar toch de waarheid, die zij spraken, was goed, ofschoon de toepassing ervan zeer onjuist was. "Wat spreekt Deze aldus godslasteringen?"

Wie kan de zonden vergeven dan alleen God?" In het geval van de geraakte, - wiens zonde Christus eerst vergaf, vóórdat Hij hem genas van zijn geraaktheid - zodat de vergeving van zijn zonden was zijn rechtvaardiging en het genezen van zijn kwaal was als het ware een afbeelding van zijn heiliging hun toepassing was verkeerd, omdat zij niet wisten dat Christus God was en dat Hij macht had op aarde de zonden te vergeven. De waarheid zelf echter was zuiver: "Niemand kan de zonden vergeven dan alleen God." Rechtvaardiging is een daad van de rechter. Het is alleen de rechter en wetgever, die deze kan uitspreken. "Er is een enig Wetgever" zegt Jakobus, "Die behouden kan en verderven", hfdst. 4:12. Niemand wordt eigenlijk beledigd door de zonde dan God en niets heeft de zonde zo rechtstreeks geschonden als de wet Gods.

3. *Wie wordt er gerechtvaardigd?*

Niet iedereen wordt gerechtvaardigd. Welk soort van mensen wordt gerechtvaardigd? Rechtvaardiging is de vrijspraak van een mens van alle beschuldiging en dat is Gods werk alleen; maar welk soort van mensen is het die gerechtvaardigd wordt? Is het een heilig mens? Een mens die pas uit de Hemel komt? Is het een nieuw soort schepsel van een bijzonder maaksel? Nee, het is een zondaar, een goddeloze. "God rechtvaardigt de goddeloze." Een mens wordt niet godzalig gemaakt vóórdat hij is gerechtvaardigd, noch wordt hij goddeloos gelaten nadat hij is gerechtvaardigd. Hij is niet godzalig gemaakt één moment vóórdat hij gerechtvaardigd is. Hij is echter gerechtvaardigd van zijn goddeloosheid door de uitspraak van de rechtvaardiging: wanneer hij dood is in zonden en misdaden komt de levendmaking en het leven, Efése 2:1.

4. *Om welke reden wordt dit alles gedaan?*

En dit is wel het moeilijkste van alles. U hebt gehoord, dat de rechtvaardiging is, dat een mens van alle beschuldiging wordt bevrijd en dat dit alleen door God wordt gedaan en aan een mens wordt geschonken vóórdat hij in staat is om enig goed te kunnen doen - want geen mens kan iets goeds doen, totdat hij is geheiligd en geen mens is geheiligd totdat hij is gerechtvaardigd - de grote vraag is echter: Hoe kan God dit met recht doen? De apostel zegt in Rom. 3:26: "opdat Hij rechtvaardig zij, en rechtvaardigende degene, die uit het geloof van Jezus is." Hoe kan God rechtvaardig zijn en toch een goddeloze rechtvaardigen? "Wie de goddelozen rechtvaardigt en de rechtvaardige verdoemt zijn de HEERE een gruwel, ja, die beiden", wanneer dit door een mens in de praktijk wordt gebracht, Spr. 17:15. Hoe kan dan God de goddeloze rechtvaardigen? De grote oplossing hiervan is dat God de goddeloze om niets dat in hem is, maar enkel en alleen op de rekening van de Gerechtigheid van Christus rechtvaardigt. De apostel getuigt hiervan: "En worden om niet gerechtvaardigd, uit Zijn genade, door de verlossing die in Christus Jezus is, Welke God voorgesteld heeft tot een verzoening, door het geloof in Zijn bloed", Rom. 3:24, 25. Wanneer God een mens rechtvaardigt, wordt de Gerechtigheid van Christus hem toegerekend en God handelt dan met hem als een mens in Christus. Daarom worden zijn overtredingen bedekt en de mens is dan rechtvaardigheid Gods in Christus gemaakt, omdat Christus van God is gemaakt Rechtvaardigheid voor hem. 1 Kor. 1:30: "Maar uit Hem zift gij in Christus Jezus, Die ons van God geworden is rechtvaardigheid." Waar is de gerechtigheid van de arme mens, die gerechtvaardigd is? Ze is in Christus Jezus, "want" 2 Kor. 5:21 "Die geen zonde gekend heeft, Dien heeft Hij zonde voor ons gemaakt, opdat wij zouden worden Rechtvaardigheid Gods in Hem." En om Rechtvaardigheid Gods te

worden gemaakt is niets anders dan rechtvaardig voor God gemaakt te worden in en door Jezus Christus. Deze dingen nu beschouwd hebbende, is het bewijs van dit punt erg gemakkelijk - dat de genade Gods zich luisterrijk openbaart in de weg van rechtvaardiging van een zondaar door de Gerechtigheid van Jezus Christus. Ik zal daarom nog maar enkele dingen toevoegen als bewijs ervan.

Ten eerste: In deze weg is alles van God en niets van des mensen volbrenging en daarom is het uit genade. Genade schijnt altijd het helderst wanneer de mens het allerminst blijkt te zijn. Alles, dat gericht is om de macht en uitwerking van de mens te bevorderen, verhindert altijd het schitteren van de roem van Gods genade. In deze weg echter om ons te rechtvaardigen door de Gerechtigheid van Christus, schittert de genade het luisterrijkst, omdat het alles van God is. Wij doen er niets aan toe.

Om het in enkele dingen te bewijzen:

- (1) De uitvinding van deze Gerechtigheid, waardoor wij worden gerechtvaardigd, is van God alleen. Indien het vraagstuk al de engelen in de Hemel en veel werelden van mensen zou zijn voorgelegd; indien deze ene vraag was gesteld: hoe kan een rechtvaardig en heilig God een zondaar rechtvaardigen? Zou geen geschapen verstand ooit bekwaam zijn geweest om uit te vinden, hoe dit gedaan kon worden. Het was de oneindige Wijsheid Gods alleen, Die deze weg uitvond. Hij zal Zijn Eigen Zoon als een zondeloos mens zenden, Die zal de personen ondersteunen, de zonden dragen en wegnemen van al diegenen, die gerechtvaardigd zullen worden. Het aangeboren, natuurlijk begrip van alle mensen is dit: wanneer wij iets van God weten, weten wij dat het met Zijn Natuur overeenkomt de zonde te verdoemen en de zondaar te haten, maar hoe het met Zijn Recht kan bestaan een zondaar vrij te spreken, is God alleen Die dat kan uitvinden.
- (2) Zoals het uitvinden van de weg van onze rechtvaardiging alleen van God is, also is ook het verwezenlijken ervan van Christus alleen. Er was geen schepsel in Gods Raadsbesluit om de weg uit te vinden, also was er ook geen schepsel Christus' helper om de weg te banen. Heel het grote werk van het volbrengen van de gerechtigheid der wet was door Christus alleen gedaan. Niemand kon hulp aanbieden in het grote werk om het gewicht van Zijns Vaders toorn te dragen en om de last van de gerechtigheid Gods voor de zonden van Zijn Kerk te dragen. Onze Heere was hiervan alleen de Drager. Hij alleen verwierf een eeuwigdurende Gerechtigheid en deed de zonde te niet door Zijns Zelfs Offerande, Hebr. 9:26.
- (3) De toepassing van deze Gerechtigheid is ook alleen van God. Het is het werk van de Heilige Geest om het nader tot de zondaar te brengen door het geloof. En hier hebben wij net zo weinig te doen als in het voorgaande. Er was nierstand bij Gods eeuwige Raad aanwezig in het uitvinden van deze weg, noch had Christus enige helper in het werk der Verlossing en net zo min helpen wij de Geest Gods in Zijn werk van de toepassing ervan; want totdat de genade Gods het hart overwint, is er een voortdurende strijd tegen. Er zijn veel arme zondaars, die meer met de Geest Gods hebben geworsteld, Die hen zocht zalig te maken, dan dat gelovigen ooit hebben geworsteld met de satan, die hen zocht te verwoesten. Al de ongelovigen worden door de duivel gedweeër naar de hel gevoerd dan de gelovigen door de Geest Gods kalm ten Hemel.
- (4) Het verzekeren van dit alles door het eeuwigdurend Verbond is alleen van God. Wij verzegelen Gods Verbond door ons geloof vanwege het nut ervan, maar het is Christus' grote Zegel dat dit waarborgt en wel het Zegel van

Zijn Eigen bloed. "Dit is Mijn bloed, het bloed des Nieuwen Testaments, hetwelk voor velen vergoten wordt, tot vergeving der zonden, Matth. 26:28.

En dit zoveel het eerste punt aangaat, te weten: dat de genade Gods zich luisterrijk openbaart in de rechtvaardiging van een zondaar door de Gerechtigheid van Christus, omdat het alles van God is; de zondaar heeft er geen hand in.

Ten tweede: Dit zal nog verder blijken, indien we beschouwen welke afschuwelijke schepsels de ontvangers ervan zijn. Zij hebben niets om dit te verschaffen, niets om dit te verdienen, slechts heel veel om het tegendeel te verdienen. In hoofdstuk 5 van Romeinen hebben zij drie namen: in vers 6 worden zij "goddelozen" genoemd, "te Zijner tijd is Christus voor de goddelozen gestorven." In vers 8 worden zij "zondaars" genoemd, "dat Christus voor ons gestorven is, als wij nog zondaars waren." In vers 10 worden zij "vijanden" genoemd, "want indien wij, vijanden zijnde, met God verzoend zijn door de Dood Zijns Zoons." Hier zijn drie namen: *goddelozen; zondaars; vijanden*. Zeer gewichtige woorden, waarin het "onverdiende" wel tot uitdrukking kan komen. Het is de gebruikelijke weg van Gods Geest om het slechtste in een arme zondaar open te leggen, wanneer God op 't punt staat het beste te geven; en al diegenen, die het ontvangen, ontvangen deze genade onder deze namen. "O, God, wees mij zondaar genadig", zei de arme tollenaar en "deze", zegt onze Heere "ging af gerechtvaardigd in zijn huis", Lukas 18:13, 14. "Jezus Christus is in de wereld gekomen om de zondaren zalig te maken, van welke ik de voornaamste ben, 1 Tim. 1:15.

En niet alleen is het zo, dat zij het niet verdienen en het onwaardig zijn, maar zij zijn ook erg trots en ijdel en hebben hoge gedachten van zichzelf en moet het dan niet een grote genade zijn om zulke mensen te rechtvaardigen? "Gij zegt: ik ben rijk en verrijkt geworden en heb geens dings gebrek", zegt onze Heere tot de Kerk van Laodicéa, "en gij weet niet, dat gij zijt ellendig, jammerlijk, arm, blind en naakt", juist toen, toen Christus hen lokte om van Hem Zijn goud en witte klederen te kopen, Openb. 3:17, 18.

Ten derde: De genade Gods in het rechtvaardigen van een zondaar door de Gerechtigheid van Christus blijkt zeer luisterrijk te zijn, zelfs in de benaming ervan. Het is de genade Gods - het moet een grote genade zijn, want het is de genade Gods; - het is de genade van een heilig God, het is de genade van een rechtvaardig God; het is de genade van een alvermogenend God; het is de genade van die God, Die alles kan doen. Elke naam, die de Eer Gods verhoogt, verheft ook de waarde van deze genade. Het is de genade van God voor afschuwelijke zondaars, die het inderdaad groot maakt.

Laat ons deze genade van God eens een weinig beschouwen.

- Deze genade van God is kostbaar voor God en daarom is het te meer genade. De genade van God in ons te rechtvaardigen is kostbaar voor God. Het kostte de Vader veel, Zijn Eigen Zoon; het kostte de Zoon veel, Zijn Eigen Leven om deze Gerechtigheid aan te brengen en indien ik het zo mag zeggen, het kostte de Heilige Geest veel om het geloof van deze Gerechtigheid in het hart van een arme zondaar te werken. Wanneer we gadeslaan, hoe alle andere dingen, die God deed gemakkelijk werden verricht behalve deze. Wanneer de wereld moest worden geschapen was er niet meer nodig dan "daar zij." Wanneer de wereld echter moest worden verlost kon "daar zij" het niet verrichten. Een Lichaam moest voor de Zoon worden toebered en dat Lichaam moest een Offerande voor de

zonde worden en geslacht worden en het moest de Toorn Gods dragen en de vloek der wet; en dit alles om een eeuwige Gerechtigheid aan te brengen.

- Nogmaals deze genade, die God zo duur heeft gestaan, komt goedkoop tot ons. Wij geven er niets voor, de Heere wil er ook niets voor nemen, wij hebben niets te geven. De apostel vindt het niet genoeg te zeggen: "en worden gerechtvaardigd uit Zijn genade", maar hij voegt er bij "en worden om niet gerechtvaardigd uit Zijn genade" Rom. 3:24, "en die wil, neme het Water des Levens om niet", Openb. 22:17. Het nemen houdt enige vrijheid in, maar het nemen om niet is een verdubbeling van de uitdrukking. Deze genade Gods, die zo duur is voor God, komt goedkoop tot ons, het kost ons niets.
- Nogmaals deze genade Gods is eeuwigdurend; zij is het eeuwige gewaad van alle gelovigen, zelfs van hen die in de Hemel zijn. In Rom. 5:21 zegt de apostel: "dat de genade zou heersen door Rechtvaardigheid tot het eeuwige leven, door Jezus Christus onze Heere." Merk op, dat noch genade, noch Rechtvaardigheid, nog het eeuwige Leven, noch Jezus onze Heere in de Hemel een einde heeft. Zij zijn daar allen tezamen. Christus als de Auteur van het eeuwige leven en de Werker der rechtvaardigheid en de gelovige als de bezitter van het eeuwige leven en de genietter van dit leven. En de genade als de uitnemende bron van alles; de genade is in de Hemel; de heerschappij der genade is alleen in de Hemel. Hetgeen in Openb. 19:8 staat wordt door de meesten verstaan met zicht op de andere wereld. Daar wordt vermeld: "aangaande de vrouw des Lams, en haar is gegeven dat zij bekleed worden met rein en blinkend fijn lijnwaad" en dit fijn lijnwaad is de Gerechtigheid van Christus, waarin de heiligen door God voor eeuwig worden aanvaard. "Zie daar, Ik en de kinderen die Gij Mij gegeven hebt", zegt onze Heere, Hebr. 2:13, en hun Heerlijkheid in de Hemel is te aanschouwen, de Heerlijkheid, Die Hij had met de Vader als hun Hoofd vóór de grondlegging der wereld, Joh. 17:24.
- Nogmaals, het is genade, omdat het zeer overvloedig is. Het is gebruikelijk in het Oude Testament grote zaken bij de naam van God te noemen, zoals: *bomen Gods, de stad Gods, de rivier Gods*. Nu, deze *genade Gods* wordt zo genoemd, omdat ze groot, uitnemend overvloedig is. Hieromtrent zegt de apostel Paulus: "doch de genade onzes Heeren is voor mij zeer overvloedig geweest, 1 Tim. 1:14. Wist ooit iemand van u hoeveel zonden u had? Toch moet u veel meer genade hebben, anders kunt u nooit worden gezaligd. Daar moet meer genade zijn of u kunt niet gezaligd worden, Rom. 5:20: "Maar de wet is bovendien ingekomen, opdat de misdaad te meerder worde; en waar de zonde meerder geworden is, daar is de genade veel meer overvloedig geweest." Ik zeg niet, dat geen mens kan zalig worden, tenzij hij meer inwendige genade dan inwendig bederf in zich heeft; maar tenzij er een grote invloed van de genade Gods is tot bedekking der zonde dan er zonde is om bedekt te worden, geen mens kan zalig worden; de apostel voegt er "veel meer overvloedig" aan toe. Iemand mocht denken dat er genoeg zonde en schuld in de ongehoorzaamheid van de eerste Adam was en dit was ook zo; maar zegt de apostel de zaak hier is veel groter: "En niet, gelijk de schuld was door de één, die gezondigd heeft, alzo is de gift; want de schuld is wel uit één misdaad tot verdoemenis, maar de genadegift is uit vele misdaden tot rechtvaardigmaking. Want indien door de misdaad van één de dood geheerst heeft door die ene, veel meer zullen degenen, die de overvloed der genade en de gave der rechtvaardigheid ontvangen, in het leven heersen door die Ene, namelijk Jezus Christus", vers 16 en 17 van het 5e

hoofdstuk der Romeinen. Daar is overvloed der genade en der gave der rechtvaardigheid door Jezus Christus noodzakelijk om een zondaar, wie dan ook, te zaligen. Wanneer de Heere deze zaak in de ogen van Zijn volk doet wegen en er aan hen grote ontdekkingen van de verzwaringen en van de menigte van hun zonden worden gedaan, dan rijst deze algemeen goddeloze gedachte in hun ontwaakte consciëntie: kan God vergeven? Kan God zo vele en zo grote overtredingen voorbijgaan? Het is een zondige gedachte; de duidelijke mening hiervan is: "Is er meer genade in God dan er zonde en schuld in mij is?" Wij waren allen verloren, indien dit niet zo was. Indien de Gerechtigheid van Christus niet meer bekwaam was om te rechtvaardigen dan de zonde van de eerste Adam was om te verdoemen, dan zou geen mens kunnen gezaligd worden. De genade Gods schijnt in deze weg van de rechtvaardiging van een zondaar door de Gerechtigheid van Christus, dat er een overvloed van meegedeeld wordt aan allen, die daarin delen.

Toepassing.

U hebt gehoord, dat de genade Gods luisterrijk schijnt in de rechtvaardiging van een zondaar door de Gerechtigheid van Christus. In al uw handelingen dan met God, bedenk vooral de "genade." Diegenen, die nooit een boodschap aan God hadden om de Zegen van de rechtvaardiging, zouden wel gezaligd kunnen worden, maar zij zijn nog niet in de weg tot de zaligheid, die nog nooit bekommerd zijn geweest over deze vraag: *Hoe zal een mens vrijgesproken worden voor God?* Of die nog nooit met God hebben onderhandeld omtrent de rechtvaardiging. In al uw handelingen met God, denk steeds aan "genade." Wanneer u komt om rechtvaardiging, pleit er voor als uit genade.

Wanneer u die ontvangt, ontvang deze dan als genade, en wanneer u ervoor looft, loof ervoor als genade. En aldus zult gij u zich gedragen, zoals het Volk des Heeren heeft gedaan. Wanneer u er om pleit, pleit ervoor als genade, breng niets met u mee in uw hand; biedt God niets aan voor uw rechtvaardiging; het is een vrije gift. Indien het Gode behaagt u deze te geven uit Zijn grote Milddadigheid, dan zult u zalig worden. U hebt geen reden met God te twisten, indien God u die niet geeft. U hebt geen reden te vrezen, dat God u deze genade niet wilt geven. Hoewel u het niet verdient, toch heeft Hij het beloofd. Daar er een volheid van Gerechtigheid in Christus is om genade te verschaffen, zo is daar ook een volheid van genade in de aanbidding van het Evangelie en u moet geloven dat Christus gewillig is om dit alles aan zondaars te schenken.

Wanneer u rechtvaardiging ontvangt, ontvang deze als genade. Soms verzoeken wij die als een aalmoes en soms biedt de Heere deze in het Evangelie aan als een gift en wij moeten deze als zodanig aannemen. Indien de Heere u de gift der rechtvaardiging door Jezus Christus aanbiedt, zeg dan niet, dat u deze niet kunt aannemen; zeg niet, dat u er niet geschikt voor bent. De vraag is: hebt u ze nodig? Bent u niet schuldig?

En is een pardon niet geschikt voor een schuldige? Ontvang ze als een genade. De ware reden waarom zo velen de rechte onderhandeling met God om deze rechtvaardiging verzuimen en ook Gods handeling met hen om deze te ontvangen, versmaden, is: omdat hun harten op een afstand ervan staan en zij een soort van twist met zuivere genade hebben. Daar het zeker is, dat niets dan genade de zondaar kan zaligen; alzo is het ook zeker dat niets de zondaar meer mishaat dan genade; dan dat goed, dat wanneer het

ontvangen is, hij altijd moet erkennen de milddadigheid van de Gever en nooit in eeuwigheid meer bekwaam is te zeggen: "mijn eigen hand heeft mij rijk gemaakt." Christus zal niemand ten Hemel brengen, die zo gesteld is. Hij die niet rijk in Christus wil zijn, moet arm en verdoemd zijn in de eerste Adam. "Want", zegt de apostel "gij weet de genade van onze Heere Jezus Christus, dat Hij om uwentwil is arm geworden, daar Hij rijk was, opdat gij door Zijn armoede zoudt rijk worden", 2 Kor. 8:9. De rijkdom van een gelovige bestaat uit de armoede van Christus en iedere ware gelovige rekent Christus' armoede zijn rijkdom.

TWEEDE PREEK

"Ik doe de genade Gods niet teniet; want indien de rechtvaardigheid door de wet is, zo is dan Christus tevergeefs gestorven", Galaten 2:21.

Ik heb u de vorige keer verteld, - hetgeen uzelf ook kunt lezen - dat het oogmerk van de apostel in deze brief is te onderwijzen en te verdedigen de leer van de rechtvaardiging van een zondaar door de gerechtigheid van Christus, aangenomen door het geloof alleen. In de tekst heeft de apostel twee argumenten voor deze waarheid tegen de daar tegenovergestelde dwaling, waarmee de Galaten werden beroerd. Deze beide argumenten zijn genomen uit de ongerijmdheden, die op de tegenovergestelde leer volgen:

1. dat het zoeken van de rechtvaardigheid door de werken der wet de genade Gods te niet doet en nutteloos maakt.
2. Dat Christus' dood dan tevergeefs is.

Er is niets, wat de Heere in Zijn Woord heeft. geopenbaard, dat meer heilig en ontzagwekkend is dan deze twee de genade Gods en de dood van Christus. Het moet daarom wel een grote goddeloosheid zijn deze beide te ontzenuwen en te niet te doen. Uit het eerste gedeelte van deze woorden heb ik vier punten in acht genomen. Over het eerste punt heb ik reeds gesproken. Ik wil thans het tweede punt behandelen.

II. De genade Gods openbaart zich luisterrijk in de rechtvaardiging van een zondaar door Christus' gerechtigheid alleen. Al de openbaringen die van deze bijzondere weg van Gods rechtvaardiging van een zondaar zijn gedaan, zijn alle gedaan met een bijzondere hoogachting voor de genade Gods, als de oorsprong daarvan.

Ik ga nu dit punt bespreken - dat het *te niet doen* van de genade Gods een grote, afschuwelijke zonde is. De apostel brengt het hier als zodanig in en ontkent zijn aandeel hierin; *ik doe de genade Gods niet teniet*.

Het oogmerk van zijn verhandeling leidt mij tot deze stelling: "Indien ik de rechtvaardigheid door de werken der wet zoek, dan doe ik de genade Gods teniet; maar ik zoek de rechtvaardigheid niet in die weg, daarom doe ik de genade Gods niet teniet." De genade Gods teniet doen, is een grote en afschuwelijke zonde.

Er zijn twee zaken, waarover ik wil spreken met betrekking tot deze stelling. U aan te wijzen hoe deze zonde wordt begaan en dan waarin haar grootheid blijkt. Er zijn immers velen die deze zonde begaan en ná het begaan van deze zonde beschouwen zij het als niets.

1e. *Hoe wordt deze zonde begaan, daar de apostel hier zichzelf vrij van spreekt?* "Ik doe de genade Gods niet teniet." Deze zonde wordt op twee manieren begaan: door de genade Gods niet aan te nemen, wanneer deze wordt aangeboden; en door het zoeken van andere wegen en redmiddelen voor de gerechtigheid dan de genade Gods.

Ten eerste: De genade Gods teniet doen is wanneer men deze niet ontvangt; de genade Gods wordt tenietgedaan, wanneer deze niet wordt aangenomen. Het rechte onthaal is, deze aan te nemen. De apostel vermaant de Korinthiërs: "En wij als medearbeidende, bidden u ook, dat gij de genade Gods niet tevergeefs moogt ontvangen hebben", 2 Kor. 6:1. Ik heb u verteld op welke manier de genade Gods tevergeefs kan worden ontvangen en op

welke manier dit niet kan. De leer van de genade Gods, de aanbidding van de genade Gods kan tevergeefs worden ontvangen, en verworpen, zoals veeltijds geschiedt, maar de genade Gods zelf kan niet tevergeefs worden ontvangen, want die heeft altijd haar kracht, waar ze ook verschijnt. De genade Gods is een onweerstaanbare kracht tot zaligheid. Niemand had ooit een kruimeltje van de genade Gods of hij is er door gezaligd geworden. Christus Jezus heeft twee pijlkokers, indien ik het zo mag zeggen. Er is een algemene pijlkoker, waaruit Hij sommige pijlen trekt en deze naar zondaars schiet, maar zij kunnen zich er genoeg tegen wapenen en worden er nooit door gewond. Hij heeft echter ook andere pijlen, die met Zijn liefde zijn gemarkeerd en gezonden door Zijn kracht en daartegen is geen verdediging. Zoals er pijlen van verwoesting zijn, zo zijn er ook pijlen van zaligheid. "Uw pijlen zijn scherp; zij treffen in het hart van des Konings vijanden", zegt de Psalmist in Ps. 45:6.

Mijn werk is nu om aan te tonen, wat het betekent als de genade Gods niet wordt aangenomen:

1. De genade Gods, aangeboden in het evangelie, en de weg der zaligheid door Jezus Christus wordt niet ontvangen, wanneer het niet ter harte wordt genomen. Daar is weinig hoop op de zaligheid van die mens, die de zaligheid niet acht of wanneer die wordt verwaarloosd. "Hoe zullen wij ontvlieden" zegt de apostel "indien wij op zo grote zaligheid geen acht nemen?" Hebr. 2:3. De ware betekenis van het originele woord ligt vooral hierin, niet zozeer in een gezette nadrukkelijke vijandschap daartegen, maar meer in een zorgeloze onverschilligheid hieromtrent. De genade Gods wordt niet ontvangen, wanneer deze niet ter harte wordt genomen. Daarom, wilt u weten wanneer u nut verkrijgt door het evangelie, weet het op deze manier, indien hetgeen u hoort vanuit het Woord niet veel overleggingen in uw hart verwekt, zo verkrijgt u er totaal geen goed uit. Indien het stuk der zaligheid niet een aangelegenheid wordt van uw ernstige overdenking, dan ontvangt u de genade Gods tevergeefs. God zal van deze mensen zeggen: "Zij willen zelfs niet eens Mijn voorstellen aan hen overdenken."
2. Mensen ontvangen de genade Gods niet, wanneer zij de noodzaak ervan niet inzien, wanneer zij hun absolute noodzaak ervan niet zien. Zolang als een mens deze droom heeft - en ieder natuurlijk mens vervalt in zulk een droom zolang als een mens denkt in de ijdelheid van zijn gemoed dat enig ander ding behalve de soevereine genade Gods hem redden kan, - die mens zal de genade Gods nooit ontvangen. Het is onmogelijk dat iemand die kan ontvangen, totdat hij ziet dat niets anders deze zaak kan uitrichten. Wee degenen, die denken dat iets anders behalve de genade hen kan zaligmaken; zij zijn inderdaad in een verloren staat!
3. Diegenen die niet geloven dat alleen de genade Gods hen kan zalig maken, die ontvangen die ook niet; want de genade Gods wordt niet alleen aan mensen verkondigd als hetgeen dat zij eenvoudig nodig hebben en als hetgeen dat door niets kan worden vervangen. Zo is die ook gezonden als een soeverein geneesmiddel, dat wat het arme schepsel ook scheelt, zij het hem zal schenken.

Zoveel wat het eerste punt betreft: *Zij die de genade Gods niet ontvangen of aannemen, maken zich schuldig aan deze grote zonde van de genade Gods teniet te doen.*

Ten tweede: Deze zonde wordt eveneens begaan, als men andere wegen en redmiddelen zoekt om de gunst van God te verkrijgen dan deze genade

alleen. Men doet dan de genade Gods teniet. Ik zou hierover onder twee punten wat willen zeggen, te weten: ten eerste de oorzaak hiervan en ten tweede de gevolgen hiervan aantonen, die uit die oorzaken voortvloeien.

1e. Van de oorzaak hiervan. De wereld is er vol van. Deze ketterij, indien ik het zo mag zeggen, is over de gehele wereld verspreid. Geen mens is er geheel vrij van, dan alleen de gezonde gelovige. Een mens kan in zijn oordeel rechtzinnig zijn, alsmede de rechtzinnige leer en de zuivere protestantse waarheid zijn toegedaan, maar ieder natuurlijk mens is een ketter in deze zaak. Heimelijk heeft hij iets anders om zich bij God aan te bevelen en daarmee zijn staat voor God veilig te stellen, dan de gerechtigheid van Christus. Nu de oorzaak van deze algemene hunkering naar wegen van des mensen eigen uitvindingen om hun zaken met God af te doen buiten deze genade Gods door Christus, is hetgeen waarover ik thans een weinig wil spreken. Het vloeit uit de natuur; nu de natuur is zulk een sterke bron dat niets dan de alvermogene genade Gods die kan veranderen, zo'n sterk beginsel is het.

Ik zal dit proberen aan te tonen:

1. De genade Gods in het zaligen van zondaars door Jezus Christus is boven de natuur, zelfs in haar beste staat; het is boven de zondeloze natuur. Indien u zoiets als dit zou kunnen voorstellen, dat er iemand zo heilig was als Adam bij de schepping, indien God een mens zou scheppen, die zo heilig als de eerste Adam was en deze mens tot de leer van de gerechtigheid van Christus zou brengen en van de genade Gods in Hem, het zou boven zijn natuur zijn. Het is boven de zondeloze natuur. Het is hetgeen, dat Adam niet wist, noch verplicht was te weten, want het was hem niet geopenbaard. Ook behoefde hij dit niet te weten, want er was voor hem een andere weg bepaald, waardoor hij kon worden bewaard.
2. Deze weg is niet alleen boven de zondeloze natuur, maar is geheel tegengesteld aan de bedorven natuur. Indien het boven de zondeloze natuur is, dan moet het wel ver boven de bedorven natuur zijn. Ja, het is er vijandig en dwars tegen.
Er zijn in deze bedorven natuur vier dingen, die haar sterkte zijn en vanuit die sterkte komt de vijandschap tot deze weg der zaligheid.

[1] Er is in deze bedorven natuur akelige duisternis en onwetendheid, door de apostel in het afgetrokken uitgedrukt in Ef. 5:18: "Want gij waart eertijds duisternis, maar nu zijt gij licht in de Heere." Niet alleen zijn ze duister en blind, maar zij zijn duisternis en blindheid. Nu met betrekking tot deze duisternis zal ik nog twee of drie dingen aanhalen:

1. er is een totale onwetendheid aangaande de gerechtigheid en heiligheid Gods, Rom. 10:3.
2. Er is een totale onwetendheid aangaande Gods heilige wet, Rom. 7:9 en 10.
3. Er is een totale onwetendheid aangaande Gods gerechtigheid in Christus Jezus.

Een weinig ten opzichte van elk van deze punten:

1. In ieder mens is een onwetendheid *aangaande de gerechtigheid en heiligheid van God*. Ik weet, dat in des mensen natuur een kennis is dat er een God bestaat en dat deze God een rechtvaardig God is. De blindste heidenen hebben door slechts natuurlicht hiervan enige toereikende kennis gehad, maar de nauwgezetheid van deze gerechtigheid van God heeft geen enkel natuurlijk mens ooit geweten. Zij kennen de

onbevlektheid van Zijn gerechtigheid niet, ook niet hoe onbestaanbaar de minste onzuiverheid voor Hem is. Zou enig vermetel zondaar het durven wagen hun verrotheid en vuiligheid aan God te tonen, indien zij Gods gerechtigheid kenden? De gerechtigheid Gods is zulk een ontzagwekkend iets, dat geen natuurlijk mens dit ooit kan verstaan of het zou hem terstond verstomd doen staan.

2. Ieder natuurlijk mens is onwetend *van de gestrengheid van Gods wet*. De gestrengheid van Gods wet in het verbieden van elke zonde en in het verdoemen van iedere zondaar, zonder enige uitzondering, dus zonder aanzien des persoons. De wet Gods is een onpartijdige regel der gerechtigheid, die iedere zondaar verdoemt en zij kan ook niet anders doen. Het is de heerlijkheid van de wet zo te doen. Haar gestrengheid veroorzaakt dat het alle zonden veroordeelt en haar rechtvaardigheid veroordeelt alle zondaren. Daarom, wanneer eenmaal deze rechtvaardigheid van Gods wet is ontdekt, verbreekt het terstond al het vertrouwen van een natuurlijk mens. "En zonder de wet, zo leefde ik eertijds", zegt de apostel in Rom. 7:9, "maar als het gebod gekomen is, zo is de zonde weder levend geworden, doch ik ben gestorven." Hoe kon van Paulus worden gezegd "zonder de wet te zijn." Ik geloof, dat de apostel Paulus, zelfs in zijn natuurlijke staat, beter bekend was met de wet en het Oude Testament dan enig mens onder ons nu is, want de Joden, zelfs tot op deze dag, onderwijzen hun kinderen met grote zorgvuldigheid. Nu, de apostel Paulus was een der beste Joden in dat gehele land. Hoe kon dan van deze man worden gezegd "zonder de wet te zijn"? Hij had de wet in zijn gedachten en in zijn geheugen en in zijn handen. Ja, hij was er bijzonder ijverig voor. "Ik was" zegt hij "naar de rechtvaardigheid, die in de wet is, onberispelijk", Fil. 3:16. Ach, maar de man dacht slechts zo, toen hij de wet Gods niet kende, maar toen het gebod kwam, veroorzaakte dit een andere manier van ontdekking. Het verdoemde die dingen in hem waarvan hij tevoren nooit had gedacht dat ze zondig waren en het maakte dat andere dingen in hem bovenmate zondig werden. Alle natuurlijke mensen zijn omtrent dit in een totale duisternis en daarom is het geen wonder, dat zij toevlucht nemen tot andere wegen dan de genade Gods in Christus.
3. Alle natuurlijke mensen zijn onwetend aangaande de gerechtigheid van God in Christus.

[2] In ieder mens van nature is trotsheid. Ieder natuurlijk mens is een hoogmoedig mens, hoogmoedig tegen God. Hetgeen wat onder de mensen onder de naam van trots doorgaat is een grote misslag. Trots te zijn ten opzichte van mensen is een laag ding, maar hier geldt een trots jegens God, waar ik thans van spreek. De arme zondaar denkt, dat hij niet zo geheel ontbloot en ledig is, maar dat hij nog iets heeft van zichzelf, waarin hij kan worden aangenomen voor Gods Aangezicht. Ieder natuurlijk mens denkt dat - het gaat met een natuurlijk mens als het gaat met sommige arme mensen, die van een goede afkomst zijn, wier vaders hun, zoals we gewoon zijn te zeggen, een hoge geboorte nalieten, maar een lege beurs. Nu, deze trotse mensen verkiezen liever hun eigen versleten jas te dragen dan andermans kledij. Precies zo is het met zondaars. Hun vader Adam was een groot heer van deze wereld, een erfgenaam der rechtvaardigheid, rijk in voorraad - genoeg om zijn hele nageslacht rijk voor God gemaakt te hebben - maar hij is aan lager wal geraakt en heeft zijn doel gemist en maakte ons allen als bedelaars in de wereld. Maar daar komt een ander Persoon, Gods Eigen Zoon, en Hij biedt de arme bedelaar aan om hem te kleden. De arme trotse

mens ging liever met de lompen gekleed, die zijn vader Adam hem had nagelaten, naar de hel dan naar de Hemel in het gewaad dat Christus hem aanbiedt, dat geverfd was in Zijn Eigen bloed.

[3] Wat een schandelijke zaak is het dit te bedenken en dit is in ieder natuurlijk mens omtrent de grote belangen van zijn zaligheid. De waarheid is, dat de mensen niet grondig zijn ontwaakt, noch in goede ernst zijn omtrent de zaken der zaligheid. Het ligt niet nabij hun hart als een gewichtige vraag: "Wat moet ik doen om zalig te worden"? Deze gedachten drukken hen niet: "ik ben een arm mens, die binnenkort moet sterven en dit ziekelijke lichaam van mij zal binnenkort tot stof worden in het graf. Maar mijn ziel moet voor altijd blijven leven en naar een eeuwige staat gaan, zodra de laatste adem van mijn lichaam wordt uitgeblazen en wat zal er dan van mij worden"? Verreweg het grootste gedeelte van de wereld acht deze vraag: "wat moet ik doen om zalig te worden en voor eeuwig veilig te zijn"? erg klein. Hoe afkerig is de mens hieraan met ernst te denken. Menigmaal heb ik mijn toehoorders gezegd, dat het mij tot blijdschap zou zijn, wanneer men eens de helft van de tijd, nee, een kwart van die tijd, die men in het aanhoren van het Woord der zaligheid heeft besteed in het verborgen zou doorbrengen om over hetgeen is gehoord na te denken. Maar, o, wat een moeilijke zaak is het de mens hiertoe te brengen. Ik kan u wel verzekeren, dat de gehele geestelijke voorspoed van de hoorders van het evangelie niet zo zeer ligt in wat zij hebben gehoord in de prediking van het Woord, als meer in wat zij in het verborgene overdenken en wat hun overdenkingen hieromtrent zijn. Is het dan een wonder dat men omtrent hun zaligheid toevlucht neemt tot andere wegen, welke dan ook, indien men hierover zo verachtelijk en geringschattend is? Indien immers het einde niet dierbaar is in des mensen ogen, kunt u nooit verwachten dat hij bedacht is op de middelen der zaligheid.

[4] In alle natuurlijke mensen is ongeloof van Gods Woord. Het is een moeilijke vraag om op te lossen, wat de eerste zonde was. Ieder kind kan u vertellen, dat de eerste zonde van de mens het eten van de verboden vrucht was. Het is waar, de eerste zonde was rijp in die daad, maar welke was de eerste afdwalende gedachte van God. Was het des mensen ontevredenheid met zijn staat, waarin hij was gemaakt, of was het een verlangen naar een hogere staat dan die waarin hij was geschapen of bestond het in een afgunst van God of ongeloof aan het Woord Gods. Dat er ongeloof in was, dat is zeer zeker. De slang begon haar verzoeking op deze manier: "Is het ook, dat God gezegd heeft: gij zult niet eten van alle boom dezès hofs? Heeft God u gezegd, dat gij zeker sterven zult? Gij zult zeker niet de dood sterven", Gen. 3:1 en 4. Het oogmerk van zijn verzoeking was om de zonde in de wereld te brengen door de onzondige Adam te doen twifelen aan de waarheid van God Woord en aan de bedreiging en zo de wereld te verwoesten. De slang wist wel dat indien hij eenmaal het ontzaglijk geloof van de waarheid van Gods bedreiging had afgezwakt in hun gedachten, dat dit hun spoedig stoutmoedig zou doen zondigen. Gods bedreiging was als een soort van omheining tegen de zonde. "Want ten dage, als gij daarvan eet, zult gij den dood sterven", Gen. 2:17. "Verzekert u dat gij sterven zult, indien gij u ooit bemoeit en eet van de verboden vrucht." De satan wist wel dat de dood verschrikkelijk was voor de mens en dat hij zich niet zo gemakkelijk zou laten overrompelen, maar ach, zei hij : "God heeft niet gezegd, dat gij zekerlijk de dood sterven zult, maar gij zult leven en als God wezen, indien gij overtreedt." De duivel bracht het

verderf door deze eerste zonde op de mensheid door het ongeloof van Gods bedreigend Woord.

En hij brengt de eeuwige ondergang des mensen aan, die onder het evangelie leven, door ongeloof van Gods belovend Woord. Ieder natuurlijk mens heeft een boos en ongelovig hart in zich, zoals de apostel waarschuwt hiervoor op te passen in Hebr. 3:12: "Ziet toe, broeders, dat niet te eniger tijd in iemand van u zij een boos en ongelovig hart, om af te wijken van de levende God." Van dit soort van ongeloof wordt op verscheidene manieren in het Woord gesproken. De weg der zaligheid door Jezus Christus en Zijn Gerechtigheid, het staat allemaal in het Woord van God. Indien gij de laatste vraag stelt betreffende het geloof des mensen, gij moet dit beantwoorden met het Woord van God. Er zijn inderdaad veel vragen, die er aan vooraf gaan, maar deze moet wel de laatste zijn: Hoe zal een zondaar worden gezaligd? Het antwoord is: door de Gerechtigheid van Christus. Indien gij wederom vraagt: Wie is deze Jezus Christus, Wiens Gerechtigheid alleen de zaligheid zal zijn van al degenen, die haar bezitten? Hij is de grote Zoon van God. Die onze zonden op Zich nam. Nu, hoe zal deze Gerechtigheid de mijne zijn? Door het geloof alleen; indien ik deze aanneem en mijn ziel erop waag, dan is deze de mijne? Ja, maar de laatste vraag is: Hoe weet gij dat dit zo zal zijn? God heeft in Zijn Woord gezegd, Hand. 10:43: "Dezen geven getuigenis al de profeten, dat een iegelijk, die in Hem gelooft, vergeving der zonden ontvangen zal door Zijn Naam." Nu, ieder natuurlijk mens heeft ongeloof in zich. Gods Woord heeft geen enkele waarde bij hem. We nemen waar dat het ongeloof zich overal in openbaart. Wanneer God beveelt, openbaart een mens zijn ongeloof in Hem niet te gehoorzamen. Indien God hem terechtwijst of bestraft, dan openbaart de mens zijn ongeloof in het weer bruut vervallen in dezelfde boze wegen, waarover God hem heeft bestraft. Indien God de zondaar dreigt en waarschuwt betreffende zijn gevaar voor zulk een zonde, openbaart de mens zijn ongeloof door het steeds weer vast te houden.

En wat zijn al deze dan daden van grof ongeloof? Wanneer God beveelt, dan denkt de mens dat God het niet meent, zoals Hij spreekt; wanneer God dreigt, denkt de ongelovige, dat God niet zal doen zoals Hij dreigt. Wanneer God belooft, dan zegt hetzelfde ongeloof: "Ofschoon God mooi spreekt, zal Hij echter niet zo goed zijn dan Zijn Woord.

Nu, is het dan geen wonder dat ieder natuurlijk mens een andere weg der zaligheid kiest dan de gerechtigheid van Christus, wanneer ieder natuurlijk mens deze vier rampzalige dingen in hem heeft? En inderdaad niemand kan dan ook anders doen, totdat deze vier zaken in hem zijn te niet gedaan - totdat de duisternis door de verlichting van de Geest van God is weggenomen en de hoogmoed door vernederende genade is terneer geworpen - en de zorgeloosheid van de consciëntie door ontwakende genade is weggenomen en totdat de kracht van het ongeloof is gebroken door des Geestes inwerkend geloof.

Voor zover wat de oorzaken betreft van het zoeken van andere wegen om Gods gunst te verkrijgen.

2e. Ik zal nu aantonen wat de gevolgen zijn, die uit genoemde oorzaken voortvloeien of wat voortvloeit uit deze rampzalige natuurlijke afkeer in alle mensen tegen de genade Gods, alsmede van hun neiging om deze te niet te doen.

1. Hiervandaan komt het dat de wereld vol is met inbeeldingen en plannen der mensen om Gode te behagen. Niemand is er vrij van. De godsdienst - indien ik het met die naam mag noemen van de heidenen, de godsdienst van de Turken en de mohammedanen en die van de papisten, hoeveel ze ook van

elkaar verschillen ten aanzien van een groot aantal leerpunten en afzonderlijke omstandigheden in de eredienst, hierin komen zij toch alle overeen, dat zij zichzelf door hun werken bij God aannemelijk willen maken. Al genoemde godsdiensten en alle godsdiensten in de wereld, behalve de ware godsdienst, zijn vervuld met kunstgrepen der mensen om door hun werken te trachten zich bij God aanvaardbaar te maken. De Heere vermeldt het ook in Zijn Woord in Micha 6:6 en 7 met deze vraag: "Waarmede zal ik de HEERE tegenkomen en mij bukken voor de hoge God? Zal ik Hem tegenkomen met brandofferen, met éénjarige kalveren? Zou de HEERE een welgevallen hebben aan duizenden van rammen, aan tienduizenden van oliebekken? Zal ik mijn eerstgeborene geven voor mijn overtreding, de vrucht mijns buiks voor de zonde mijner ziel?" Ik vraag uw aandacht hiervoor dat één van de grofste afgodendiensten, die er ooit in de wereld was, dat ouders hun kinderen hebben geofferd aan hun afgoden om God voor hun zonden te voldoen. Dit heeft veel in de wereld plaatsgevonden en mogelijk geschiedt het heden nog in sommige gedeelten van de wereld. Vanwaar komt dit toch, dat er zulk een vreemde inbreuk op één der krachtigste banden der natuur wordt gemaakt? Het kan niet worden verondersteld, dat deze mensen dit deden omdat zij hun kinderen niet liefhadden. Er is geen twijfel aan dat zij hen net zo liefhadden als u de uwen. Hier lag echter de oorzaak: zij verkeerden onder een krachtige overtuiging van zonde en onder een krachtig verlangen om God te behagen. Voorts waren zij onwetend van de ware Offerande en daarom offerden zij aan God wat zij dachten dat het beste was en wat zij het meest beminden. Zij hoopten dat God dit vriendelijk van hen zou aannemen.

Vrienden, u denkt mogelijk dat er veel gekheid bij de papisten plaats vindt, waardig om uitgelachen te worden en dat is ook inderdaad zo, zoals: het geselen van zichzelf omtrent de tijd van het jaar, die zij vastentijd noemen. Hooggeplaatste personen doen dit. Iemand zou kunnen denken wat vreemd dat zelfs hooggeplaatste personen, zoals koningen en koninginnen zich zo vreemd kunnen aanstellen. De ware oorzaak hiervan is, dat zij een besef van zonde hebben en zij weten dat zij zondaars zijn en zij weten de ware weg niet om vrede met God te krijgen door de gerechtigheid van Christus. Bovendien zijn zij onderwezen in deze dwaze wegen en gaan daarom daarin voort. En waarlijk, indien het licht van het evangelie in ons land nog meer zou worden weggenomen, ik zou niet weten hoeveel dwaze belijders ook onder ons nog tot deze gekheid zouden worden getrokken. Het is zo natuurlijk in alle mensen - onwetend van de gerechtigheid van God in Christus - om eigen gekozen wegen te bewandelen en te trachten zichzelf hierin aannemelijk bij God te maken.

2. Het naaste gevolg van deze rampzalige afkeer van de genade Gods om ons te rechtvaardigen door de gerechtigheid van Christus is, dat de mens tot de wet en de werken daarvan gaat. Ik haal dit slechts aan, omdat ik daarover uitgebreider zal spreken onder het derde en volgende leerpunt.

3. Ik zou iets willen zeggen ten opzichte van de droevige gevolgen hiervan, die zelfs worden gevonden in die personen, die God wil zaligen. Deze afkeer van de genade Gods is zo natuurlijk, dat deze zich openbaart in hen die God zaligmakend bearbeit. Ik zal enkele zaken vermelden, die hieraan getuigenis geven en ik ben ervan overtuigd dat vele meer tot getuige kunnen worden aangehaald.

a. Vandaar geschiedt het dat velen, die uiteindelijk wel gezaligd zijn, zo'n lange verdrietige en kommervolle weg bewandelen en niemand zal hun overreden wat hiervan de ware oorzaak is. Zij zijn vol van verdriet en

klachten. Geen andere taal wordt er jegens God of mens gehoord dan vele klachten. Hun verdorvenheden zijn zo sterk, hun zielen dood en duister, hun consciëntie verontrust. En wat is hiervan de ware reden? Zij zijn er afkerig van om aan de souvereine genade Gods de eer te geven, waardoor Hij hen door Christus zalig maakt. Veel verdrietige uren hebben velen van de uitverkorenen Gods doorgebracht in de kracht van deze verdorvenheid en zij hebben het nooit bemerkt tot een geruime tijd daarna. Het is een schande en ook een blaam voor belijders en tevens een oneer voor onze Heere Jezus Christus, dat zo velen, waarin de wortel der zaak wordt gevonden, zulke moedeloze harten hebben, terwijl voor hen zo klaar verlichting en verademing is verzorgd. De ware reden is, omdat zij afkerig en onwillig en niet geneigd zijn om aan de genade alleen verschuldigd te zijn. Zij kunnen maar niet geloven dat alles hun uit vrije genade toebedeeld wordt.

- b. Van hieruit komt het ook dat er zoveel uitbrekingen der zonde zijn of tenminste de werkingen ervan in de harten van velen, die de Heere voorheeft zalig te maken en in wie Hij ook zaligmakend werkt. Hoe veel arme zielen zijn er die dit weten, dat vanaf de tijd dat de Heere eerst in hen begon te werken en hun ernstig omtrent de zaligheid begon te maken, dat toen hun verdorvenheden sterker begonnen te worden en de satan geduchter en kwellender werd. Het kan zelfs zijn dat zij van God verlaten werden 'om enige grove zonden te begaan, waaraan zij voorheen nooit schuldig zijn geweest. Vanwaar komt dit? Het is niet alleen door de kracht der verzoeking, noch vanwege het feit dat de verdorvenheid sterker is geworden, maar hier ligt de reden: God is nu begonnen hen te doen ontwaken en zij zijn nog niet vatbaar zichzelf aan de gehele leiding der genade over te geven, noch gewillig aan de genade Gods haar eigen bezigheid en werk te geven. Maar dit is de weg, waarop die mensen, wanneer zij ontwaakt zijn en ernstig over de zaligheid geworden zijn, zich gewoonlijk begeven. Zij vallen dan aan het werk en zijn gesteld op de plichten. Zij bidden, horen en lezen. Zij hebben berouw en zijn werkzaam hun gedrag te reformeren, maar ter zelfde tijd zijn zij totaal onkundig om gebruik van Christus te maken. Daarom geeft de Heere hen in Zijn rechtvaardig oordeel over aan henzelf en laat hen zien dat zij op een ander fundament moeten staan of anders zullen zij zeker wankelen en vallen. Voorts dat zij totaal van zichzelf moeten worden afgebracht en dat alle dingen in Christus nieuw worden gemaakt of anders zal er niets recht worden gedaan.
- c. En zo gebeurt het dat sommigen, die al hun dagen verdrietig en bekommerd door het leven gaan, ook droevig sterven. Zij hebben zoveel als zij dat konden hun leven lang op hun eigengerechtigheid gesteund; soms hingen zij aan de ene tak en soms weer aan een andere. De ene breekt en de andere breekt. Hier krijgen zij een slag en daar krijgen zij een slag, maar tenslotte, als de Heere Zich over hen ontfermt, worden zij ziende gemaakt om de ijdelheid van al die uitvluchten gewaar te worden. Zij nemen zich dan voor om in ernst de toevlucht te nemen tot dat wat buiten hen is, tot een gerechtigheid, waarin zij zelf geen hand hebben en die door Christus alleen is uitgewerkt en die alleen uit zuivere genade wordt geschonken. Zoveel wat het eerste punt betreft, hoe deze zonde van de genade Gods teniet te doen wordt begaan.

2e. Ik zal nu tonen de zondigheid en de grootheid van deze zonde van de genade Gods teniet te doen. De apostel verdedigt zich hier: "Ik doe de genade Gods niet teniet", zegt hij. Nu zijn er in het bijzonder twee dingen, die alle

zonden vergroten en hoe meer hiervan in enige zonde is, des te meer zondigheid is er in die zonde, te weten:

- (1) De rechtstreekse neiging van een zonde tot verdoemenis en
 - (2) De rechtstreekse vijandschap die er in een zonde is tot de genade Gods. En waar ook maar een zonde is die deze beide zaken in zich heeft, die zonde moet wel noodzakelijk zeer groot zijn.
- (1) Deze zonde van de genade Gods teniet te doen keert zich rechtstreeks tegen des mensen zaligheid en tot des mensen verdoemenis. Elke zonde tegen de wet strekt tot verdoemenis, iedere zonde verdient de hel. Iedere zonde tegen de wet Gods werkt toorn door haar verdienste, maar de zonde tegen het Evangelie werkt toorn vanwege haar bijzondere werkzaamheid, door haar eigen daad. Hier is een groot verschil tussen deze twee. Een mens, die een zonde tegen de wet begaat, begaat een zonde die de dood verdient, maar hij die tegen de genade van het Evangelie zondigt, werkt juist in die zonde zijn eigen dood uit. Andere zonden stellen een mens bloot aan de toorn Gods als een Rechter, maar deze zonde is gelijk aan zelfmoord, de mens voltrekt het vonnis der wet op zichzelf. Ieder mens van nature is onder een vonnis van verdoemenis, maar de genade Gods te verwerpen laat een mens onder deze verdoemenis en bindt hem er onder. Er is geen ander geneesmiddel dan alleen de genade Gods door Christus; daarom die te verwerpen is het enige geneesmiddel te verwerpen.
 - (2) Deze zonde gaat rechtstreeks tegen de Heerlijkheid Gods in. Er is zeer veel van de Heerlijkheid Gods in deze Zijn genade. Deze genade Gods, die ons door Jezus Christus wordt aangeboden, is Gods grote beraming en uitvinding voor Zijn Eigen Heerlijkheid en deze te niet doen is alles wat de mens kan doen om God te dwarsbomen en Hem teleur te stellen in Zijn grote oogmerk. Maar gezegend zij God, dat geen schepsel dit kan doen. Echter wee hen, die doen al hetgeen zij daartegen kunnen doen. De farizeeërs hebben de raad Gods tegen zichzelf verworpen (Lukas 7:30). Sirs, (heren) God zou nooit hebben toegelaten, dat de eerste Adam zou zijn gevallen, indien Hij niet een groter plan had gehad voor Zijn Eigen Heerlijkheid in hem weer te doen opstaan. God zou nooit de oneer, die door het inkomen van de zonde in de wereld, Hem is aangedaan, hebben toegelaten, tenzij Hij beoogd had een grotere verheerlijking van Hemzelf te bewerken door de openbaring van Zijn genade. Daarom, waar de zonde overvloedig is, is de genade veel meer overvloedig. Die brengt God veel meer eer toe dan de zonde Hem oneer heeft aangedaan. De genade Gods omvat de rommelende ingewanden en het hart Gods en deze teniet te doen is tegen de ingewanden Gods te trappen. De genade Gods is geheel door; Jezus Christus, zij vloeit uit en door Hem en daarom alle verdachtmaking van de genade Gods werpt een blaam op Hem. De genade Gods wordt de mensen door de Heilige Geest aangeboden en daarom de genade Gods te weigeren en teniet te doen is de Heilige Geest te verwerpen. In één woord, deze genade Gods is het grote doel van de gehele Bijbel en de genade Gods teniet te doen is de gehele Bijbel ijdel te maken, zowel het Oude- als het Nieuwe Testament. De Heilige Schriften kunnen ons wijs maken tot zaligheid, maar het is door het geloof, hetwelk in Christus Jezus is, 2 Tim. 3:15.

Toepassing.

Er zijn slechts twee zaken, die ik zou willen noemen voor het zich ten nutte maken van deze stof. Is het teniet doen van de genade Gods zulk een verschrikkelijke zonde?

- Ten eerste: hoedt u er zich dan allen voor en
 - ten tweede: ontvangt deze genade Gods, want er is geen andere weg om het teniet doen van de genade Gods te vermijden, dan alleen door deze aan te nemen.
1. Ik zou willen dat u zich alleen behoedt voor deze zonde van de genade Gods teniet te doen. Echter meer in het bijzonder zou ik een waarschuwing aan verschillende soorten van mensen willen geven om voor deze zonde te vrezen en wel:
 - A. Aan nette, burgerlijke, goedaardige mensen, die een net en keurig leven leiden. Door de barmhartigheid Gods zijn sommigen beter van aard dan anderen, van een aangenaam en gemakkelijk karakter. En het is grote barmhartigheid om door natuurlijke aanleg een goed karakter te hebben, net zoals het is om een goed gevormd lichaam te hebben. Nu wanneer deze deugdzaam mens het voordeel erbij heeft van een godzalige opvoeding, dan komt dit soort mensen spoedig tot een veel belovende verwachting en daarom behoren zij bijzonder voorzichtig te zijn. Gij, burgerlijk en deugdzaam mens, behoedt u er zeer voor om de genade Gods teniet te doen, want het is een zonde, waar u wel bijzonder voor open ligt. Daar zijn ook mensen, die zo kwaadaardig en van zulk een slecht karakter zijn, die zoals wij gewoonlijk zeggen, wel een grote genade Gods nodig hebben om hen zalig te maken. Er zijn ook mensen, die denken de genade Gods niet nodig te hebben. O, de Heere beware u voor deze inbeelding. Hij is inderdaad in een verschrikkelijke staat, die denkt de genade Gods niet nodig te hebben. Nette, beschaafde mensen zijn in groot gevaar van deze zonde. Zij denken dat zij zelf een goede voorraad van deugden hebben en daarom Christus niet nodig hebben.
 - B. Aan mensen, die een belijdenis van godsdienst hebben afgelegd. Dezen hebben zich ook te hoeden voor deze zonde van de genade Gods teniet te doen. Zij hebben een belijdenis afgelegd, mogelijk weten zij niet hoe, noch waarom, maar het is geschied. Indien u bent bekleed met een kleed van belijdenis, hoedt u dan voor deze zonde. Er zijn velen, die de genade Gods belijden en toch vreemdelingen van de zaak zelf zijn en deze mensen zijn in een zeer gevaarlijke staat.
 - C. Aan mensen, die pochen op uitwendige voorrechten. Zij behoren zich ook te hoeden voor deze zonde van de genade Gods teniet te doen. Zij zijn gedoopt, toen zij nog kinderen waren. Zij hoorden het Woord Gods en namen de instellingen waar en dan beginnen zij zichzelf al goed voor God te vinden tot de hoop des eeuwigen levens. Zij zijn onberispelijk in hun handel en wandel. Laten vooral deze mensen zich hoeden voor deze zonde. Ik kan u verzekeren dat een onberispelijke levenswandel een grote verzoeking voor velen is geweest om de genade Gods en de gerechtigheid van Jezus Christus te onderwaarden. Dit soort mensen is nooit ziek van hart geweest.
 - D. Aan ontwaakte zielen, deze mensen, wier geweten is ontwaakt, hebben grote reden om zich voor deze zonde, van de genade Gods teniet te doen, te hoeden. Soms werpt de Heere zowel licht als vuur in de consciënties van arme zondaren en zij beginnen te zien en gewaar te worden, wat zij voorheen nooit gezien noch gewaar zijn geworden. Wanneer het zo met hen is gesteld, dan denken zij soms dat de zaken veel beter met hen zijn

gesteld dan voorheen en soms weer dat alles veel slechter met hen is. Diegenen nu, die in hun ontwaking denken, dat het met hen veel slechter is gesteld dan voorheen, zijn in een meer hoopvolle staat dan diegenen, die denken dat het nu beter met hen is gesteld, want het is geen grondige ontwaking, indien de persoon denkt, dat ontwaking genoeg is. Zulke mensen behoren zich te hoeden voor deze zonde, opdat zij de genade Gods niet teniet doen, want er zijn twee bijzondere zaken, die hun in gevaar brengen:

- (1) Door de kracht van deze overtuiging gaan zij de plichten waarnemen en dat wel zeer ernstig. Deze zijn aangenaam in de ogen van arme schepselen, die voorheen nooit hebben geweten wat bidden was en het lezen van Gods Woord, maar toen hun consciënties eenmaal begonnen te ontwaken, begonnen zij veel in de eenzaamheid te verkeren en tot de Heere te roepen. Nu, wanneer de ziel in deze staat verkeert, dan is er grote waakzaamheid nodig om zich voor deze zonde van de genade Gods teniet te doen te hoeden. Hoe veel arme ontwaakte zielen zijn er, die een kussen van al hun plichten e.d. hebben gemaakt om een helleslaap te slapen, als het ware door de rechtvaardigheid van de wet! En zo zijn zij aan de rechtvaardigheid Gods in Christus niet onderworpen, noch verkrijgen zij de rust die overblijft voor het volk Gods, Rom. 10:3 en Hebr. 4:9.
- (2) Indien zij niet op hun plichten rusten, dan zijn zij aan de andere kant weer geneigd om totaal moedeloos te worden en om alles als verloren op te geven. Een ontwaakte consciëntie, indien zij dóór en dóór ontwaakt is, is op het punt van wanhoop en het punt van wanhoop is het punt van verderf óf het punt van zaligheid, zoals het God behaagt de uitkomst eraan te geven. Het is hét keerpunt. Wanneer de consciëntie van een arme zondaar is ontwaakt om haar totaal verloren staat in te zien, dan is zij op het punt van eeuwige winst of eeuwig verlies. Indien die maar naar God luistert en Hem de eer geeft van Zijn genade door in Jezus Christus alleen te berusten voor de zaligheid, is de koop voor eeuwig gesloten, maar indien de arme zondaar zich afkeert en stopt eer dit gebeurd is, dan zal óf de kwaal erger worden óf er zal een verharding in de plaats komen en die is erger dan de kwaal zelf.

Dit is de eerste vermaning: hoedt u zeer voor deze zonde van de genade Gods teniet te doen. En hierom:

Ten tweede. Verwelkom de genade Gods hartelijk. Er is geen andere weg om de zonde van de genade Gods teniet te doen te voorkomen dan door deze genade te ontvangen en te verwelkomen. Verwelkom de genade Gods om uw werk te doen, maar niet om des duivels werk te doen. Het gehele werk Gods, wat God van u vraagt, dát alles mag u aan de genade Gods toekennen voor u te doen. Al het werk dat u met God dient te hebben, mag u aan de genade Gods overgeven voor u te doen, maar misbruik de genade Gods niet om het werk des duivels te doen, dat is te zondigen door de genade Gods om te keren tot ontuchtigheid. De genade Gods wil alles voor ons doen, behalve het werk des duivels. En als ik het zo mag zeggen, de zondaar heeft een groot deel van des duivels geest in hem, die zo'n kostbare zaak als de genade Gods is, geeft om des duivels werk te doen. Maar hoe zullen we de genade Gods verkrijgen? Ik antwoord: in drie wegen:

- a. twijfel nooit aan uw noodzaak ervan;
- b. stel het aannemen ervan niet langer uit en

- c. trek uw recht hierop niet in twijfel.
- a. Twijfel niet aan uw noodzaak hiervan. Indien de Heere lust heeft u te zaligen, dan weet ik zeer goed, dat er geen grote noodzaak is van deze waarschuwing. Iedere zondaar, die God krachtig zaligt, is een persoon, die niet alleen denkt de genade Gods nodig te hebben, maar hij denkt ook, dat niemand in de wereld de genade Gods meer nodig heeft dan hij; dat indien er iemand in de wereld was, die zonder genade kon zalig worden, hij er wel het verste van af was; dat als er iemand in de wereld is, die meer dan gewone genade nodig had, dat hij de man wel was.
- b. Stel uw aannemen van de genade niet uit, wanneer het u wordt bekend gemaakt. Wanneer u ook maar het aanbod van genade heeft, wanneer u ook maar onder de middelen der genade verkeert, arbeid om deze genade zelf deelachtig te worden. Hebr. 3:7: "Daarom, gelijk de Heilige Geest zegt: Heden, indien gij Zijn stem hoort, zo verhardt uw harten niet." Mogelijk zult u Zijn stem morgen niet meer horen. Verharding des harten neemt krachtig toe door uit te stellen.
- c. Trek uw recht hierop niet in twijfel. Ik bedoel dit, twijfel er niet aan, dat het voor u even zeer wettig en geoorloofd en toegestaan is voor Gods Aangezicht de zaligmakende genade Gods aan te grijpen, dan het was voor enig zondaar in de wereld. Ik bedoel echter niet dat genadeloze mensen onmiddellijk moeten denken, dat zij een recht op de genade Gods hebben, want geen mens heeft er recht op, totdat hij het ontvangt. Maar dit zeg ik: het aanbod van de genade Gods in het Evangelie geeft een billijke aankondiging en vrijheid voor iedereen om het te omhelzen. "En die wil, laat hem komen en laat hem nemen het Water des Levens om niet", Openb. 22:17. En hetgeen, dat dus vrij is aangeboden en vrij gegeven, behoort dankbaar te worden aanvaard, wanneer het wordt begeerd.

DERDE PREEK

"Ik doe de genade Gods niet teniet; want indien de rechtvaardigheid door de wet is, zo is dan Christus tevergeefs gestorven", Galaten 2:21.

Toen ik voor 't eerst over deze woorden begon te spreken, heb ik u verteld wat het doel van de apostel in deze brief was. Hij brengt hier argumenten bij tegen die dwaling, waarmee de kerken van Galatië werden beroerd, alsmede argumenten voor die waarheid van het evangelie, die hij onder hen geplant en waarin hij hen onderwezen had.

De waarheid was deze: *dat de gerechtigheid van een zondaar tot rechtvaardiging alleen in Christus is*. De dwaling van de Galaten lag hierin, dat iets van de gerechtigheid van de wet daarbij moest worden toegevoegd. Mijn tekst bevat twee argumenten tegen deze dwaling, die uit een algemene bewijsvoering tegen dwalingen zijn getrokken door de ongerijmdheden aan te tonen, die daar noodzakelijk uit vloeien.

Nu, daar zijn twee grote ongerijmdheden, die uit deze leer van de wet in het punt van de rechtvaardiging voortvloeien, te weten:

1. dat het de genade Gods tenietdoet;
2. dat het Christus' dood tevergeefs doet zijn.

Twee meer afschuwelijke dingen kunnen er niet worden uitgedacht. En mensen moeten grote vrees hebben en oppassen voor een leer, welke dan ook, die enige neiging bevat tot één van deze beide dwalingen.

De eerste drukt de apostel uit in zijn eigen persoon: Ik doe de genade Gods niet teniet. En hier spreekt hij als een gelovige en niet als een predikant of apostel. Zo handelt hij vanaf vers 16 sprekende over zichzelf en de rest van de Godzaligen, als gewone gelovigen, die zich hebben begeben tot deze weg van verlichting door Christus' gerechtigheid alleen.

Ik stelde vier opmerkingen om te behandelen voor:

- I. Dat de genade Gods zich luisterrijk openbaart in de rechtvaardiging van een zondaar door de gerechtigheid van Christus. Dit punt heb ik reeds afgehandeld.

- II. Dat de genade Gods teniet te doen een vreselijke en afschuwelijke zonde is, want zo wordt het door de apostel uitgedrukt: *ik doe de genade Gods niet teniet*. Alsof hij had gezegd: "gezegend zij God, dat ik op deze weg niet ben; ik ben niet iemand, die de genade Gods tenietdoet, ik ben er door gered."

Hoe de genade Gods teniet wordt gedaan en hoe groot zulk een zonde is, heb ik de laatste keer behandeld. De openbaring van de genade Gods, de aanbidding hiervan en de aansporing hiertoe kan worden weerstaan en dat wordt door velen gedaan, maar de genade zelf in haar krachtvolle toepassing door de Heilige Geest op de harten der mensen, bereikt altijd haar einde. De genade Gods is onweerstaanbaar in haar diepst gaande krachtvolle toepassing. Dit heb ik eveneens al behandeld.

Alleen wil ik nog een woord of twee toevoegen over de grootheid van deze zonde om de rechtvaardigheid door de wet te zoeken en daardoor de genade Gods teniet te doen.

1. Dit is een zonde, die maar weinigen in de wereld kunnen begaan. Het grootste gedeelte van diegenen die naar de hel gaan, kan deze zonde niet doen; zij hebben de genade Gods nooit tenietgedaan. Inderdaad, allen die er uiteindelijk aan schuldig zijn, gaan naar de hel, maar allen, die naar de hel gaan, zijn niet schuldig aan deze zonde. Het grootste gedeelte van de wereld heeft nooit de genade Gods tenietgedaan, want zij hebben er nooit van gehoord en daarom spreekt onze Heere een wee uit tegen Kapérnaüm, tegen Chorazin en tegen Bethsaïda en zegt hen, dat zij in een ergere staat waren dan Sodom en Gomorra, dan Tyrus en Sidon, Matth. 11:21 enz., omdat de genade Gods hun nooit was aangeboden, zoals aan de anderen wel was geschied. Vrienden, laat mij u vertellen, dat de slechtste verblijfplaatsen in de hel zijn voor diegenen, die het dichtst bij Christus zijn en toch niet in Hem door het geloof. Van alle zondaren zullen dezen het diepst in de kuil neerzinken.
2. De duivelen zijn aan deze zonde niet schuldig. Er is niet één duivel in af buiten de hel, die zo schuldig is aan deze zonde van de genade Gods teniet te doen, als duizenden belijders in Londen. De duivelen zijn haters van de genade Gods, maar de genade Gods was hun nooit aangeboden. Zij haten en benijden slechts de genade Gods, zoals die aan de mensen wordt aangeboden, maar de genade Gods is de duivelen nooit aangeboden. De weg om de heilige engelen te bewaren en de weg van gerechtigheid ten opzichte van de verdoemde geesten verkondigen grotelijks het wondervolte voorrecht dat wij in het evangelie hebben. De heilige engelen zijn bewaard en hebben genade ontvangen, want de verkiezing der genade viel op hen; zij worden de uitverkoren engelen genoemd. Toen die grote afval in het Bovenhuis plaats vond, vielen al de verworpen engelen uit eigener beweging en al de uitverkoren engelen zijn staande gebleven. En die verkiezing der genade tot de engelen was door Jezus Christus, Die hun behoudend Hoofd zou zijn. Er is iets dat hierop wijst in het Woord Gods. Herstellende genade is aan de engelen echter nooit gegeven. De engelen die staande zijn gebleven, hadden bewarende genade gekregen om hen in hun eerste staat vast te houden; maar aan de gevallen engelen is nooit herstellende genade geschonken. Christus nam de natuur der engelen niet aan, zegt de apostel, maar hij was geboren uit het zaad Abrahams. En vandaar komt het dat de duivelen zelf niet schuldig zijn aan deze zonde van de genade Gods teniet te doen. O, hoe moesten de mensen er zich dan grotelijks voor behoeden, dat zij niet aan ergere zonden schuldig worden dan die de duivelen kunnen begaan. Er is

geen schepsel, die de genade Gods teniet heeft gedaan dan dat schepsel welke het aanbod van de genade Gods heeft gehad.

3. De genade Gods teniet doen is een zonde waaraan niemand die in de hel is schuldig is. Allen die er uiteindelijk op aarde aan schuldig zijn, worden naar de hel gezonden, maar niemand van degenen die in de hel zijn, zijn er schuldig aan, want wanneer eenmaal dat laatste vonnis over hen is uitgevoerd, is de deur van genade en barmhartigheid voor hen voor eeuwig toegesloten. Zo dat het alleen de evangeliezondaar is, die de genade Gods teniet kan doen en schuldig aan die zonde is. Slechts een klein gedeelte van de wereld is er schuldig aan. De duivelen in de hel zijn er niet schuldig aan; al de verdoemden in de hel zijn er niet schuldig aan, ofschoon zij woeden en tieren en lasteren en we mogen wel besluiten, dat allerlei soorten van goddeloosheid in hun ellendige staat worden begaan, maar het teniet doen van de genade Gods is een zonde, die in de hel niet wordt gevonden, omdat daar geen sprake van genade meer is. Zoveel zal dienen voor ons tweede leerpunt, dat het een verschrikkelijke zonde is om de genade Gods teniet te doen.

Ik ga nu het volgende leerpunt behandelen, te weten:

III. *Het zoeken van de gerechtigheid door de werken der wet is de genade Gods teniet doen*, wat dit is het doel van het argument van de apostel. Dat is om aan te tonen dat er geen gerechtigheid door de wet kan worden verkregen. Dit is één argument, waardoor hij bewijst: "Ik doe", zegt hij, "de genade Gods niet teniet." Het is alsof hij had gezegd: "indien ik de gerechtigheid door de werken der wet zocht, dan zou ik de genade Gods tenietdoen, maar ik zoek de gerechtigheid niet door de wet, want ik ben aan de wet gestorven en daarom doe ik de genade Gods niet teniet."

Deze leer bevat twee punten, waarover ik wil spreken:

1. Wat het is de gerechtigheid door de wet te zoeken.
2. Waaruit het blijkt dat het zoeken van de gerechtigheid door de werken der wet de genade Gods tenietdoet, want die schuldig zijn aan deze zonde van het zoeken van de gerechtigheid door de werken der wet, zijn zeer afkerig deze beschuldiging op zich zelf toe te passen, dat zij de genade Gods teniet doen. Zij zullen zeggen, dat zij alle eerbied hebben voor de genade Gods. Zelfs de eigengerechtigde farizeeër erkende de genade Gods, Luk 18:11: "O, God, ik dank U, dat ik niet ben gelijk de andere mensen." "Ik dank God, dat ik zo goed ben als ik ben", terwijl hij al die tijd een arm, ijdel en zelfverwaand schepsel was.

1. *Wat is het de gerechtigheid door de werken der wet te zoeken?*

Door de wet versta ik de heilige, vlekkeloze wet van God. De wet des mensen heeft niets te maken met het punt van de gerechtigheid voor God. Dit zoeken van de gerechtigheid door de wet is gerechtigheid in het oog van God. De apostel stelt deze zaak zo: Geen mens wordt door de wet in het oog van God gerechtvaardigd. Dat een mens door de wet in het oog des mensen wordt gerechtvaardigd, kan geen mens ontkennen. Wij behoren zeer zorgvuldig te zijn onszelf te rechtvaardigen in het oog des mensen door de wet en onze gelijkvormigheid hieraan; maar deze gerechtigheid waar hierover wordt gesproken is de gerechtigheid in het oog van God en een gerechtigheid door de wet Gods.

Deze bestaat uit drie dingen:

- (1) "Gerechtigheid door de wet" is dat, wat een mens bij God aanvaardbaar maakt. Dat is "gerechtigheid door de wet", die een mens aanneming bij God verschaft op grond waarvan hij voor God staat als een rechtvaardig

mens en dienovereenkomstig wordt behandeld. Iemand die in deze zin "rechtvaardigheid door de wet" zoekt, droomt dat hij door te doen en te gehoorzamen wat de wet eist, dát mag uitwerken, waardoor hij voor God rechtvaardig zal zijn en aanvaardbaar in Gods oog. En dat is één manier, waardoor deze zonde wordt begaan.

- (2) In deze "gerechtigheid voor God door de werken der wet" is een verwachting niet gestraft te zullen worden voor al het overtreden van de wet. En wij beseffen, dat dit noodzakelijkerwijze de gerechtigheid van een heilig mens moet zijn, die reeds aanvaard is door God; maar de gerechtigheid van een mens, die eens een zondaar was, moet iets zijn dat hem straffeloos en veilig maakt voor al de overtredingen, waaraan hij voorheen schuldig is geweest. Men is schuldig aan het zoeken van "gerechtigheid door de werken der wet" op deze tweede manier, wanneer men dat doet of denkt te doen, waardoor God al de overtredingen zal vergeven en al wat men heeft gedaan zal vergeten. De farizeeër maakt hier geen probleem van. Hoewel hij een zondaar was, toch komt en bidt en verwacht hij bij God aanneming en de vergeving van al zijn zonden op grond van het goede dat hij had gedaan.
- (3) In deze "gerechtigheid door de werken der wet" is een aanspraak op het eeuwige leven. Hij die een recht verwacht te hebben op het eeuwige leven door wat hij doet, is iemand die de gerechtigheid door de wet zoekt. "Goede Meester, wat zal ik goeds doen, opdat ik het eeuwige leven hebbe"?, zei de arme wettische jongeling, Matth. 19:16. "Ik zou zo graag het eeuwige leven willen hebben en zou er graag een recht toe hebben. Meester, vertel me wat goeds ik zal doen om dit te krijgen. Deze zijn de drie manieren, waardoor men "gerechtigheid door de wet" zoekt, te weten:
- dat te doen waardoor een mens aanneming bij God mag verkrijgen;
 - dat te doen waardoor men vergeving en straffeloosheid van God mag verkrijgen;
 - dat te doen waardoor hij een recht tot het eeuwige leven mag verkrijgen.
- Maar zult u zeggen, dit is zo grof rooms, dat daar geen protestant schuldig aan is.* Helaas, helaas, ieder natuurlijk mens is daar schuldig aan - en het is alleen de almachtige kracht van de Geest Gods, Die dat uit hun harten kan uitwissen. Ik zal hier enige duidelijke bewijzen van geven:

1e. Hoevelen zijn er die, wanneer hun harten worden onderzocht, moeten bekennen dat hun ogen altijd zijn op de voorschriften van de wet en niet één gedachte aan de beloften des evangelies. Hoe vele arme schepselen zijn er die beginnen te peinzen over hun zaligheid, in zo ver dat zij mensen, die onwetend of liefdadig zijn, doen denken dat zij hoopvolle christenen zijn; maar beproef deze mensen op deze manier en u zult merken, dat al hun godsdienst oefeningen omtrent de voorschriften van de wet zijn. Zij hebben totaal geen oefening omtrent de beloften van het evangelie. Hij die alleen het voorschrift in het oog heeft, is slechts een dader en hij die de belofte niet in het oog heeft is geen gelovige, want het voorschrift is de regel van de praktijk, maar het is de belofte, die de grondslag van het geloof is. Nu, hoe kan die mens voor een gelovige worden gerekend, die geen oefening des harten omtrent de beloften heeft?

2^e. Een groot aantal mensen heeft machtig veel op met hun eigen werken en maar zeer weinig met die van Christus. Onze gerechtigheid bestaat niet in onze eigen werken, maar bestaat in de werken van Christus, wat Christus deed en leed voor ons in Zijn Leven en Dood en Opstanding. Hierin bestaat onze gerechtigheid. Nu, hoe veel arme schepselen zijn er die hun eigen

prestaties een grote zaak achten en er ontzaglijk in roemen. Indien zij bidden, horen en lezen en enig soort van reformatie in hun wandel kunnen aanbrengen, o, hoe groot zijn deze dingen in hun ogen! Maar Christus' leven en dood en al Zijn grote daden ten behoeve van onze zaligheid zijn gering en laag en van kleine achting voor hen. En zoekt dit soort van mensen niet de gerechtigheid door de wet? Ja, zeer zeker.

3e. Zij zoeken naar het eeuwige leven, maar zij zoeken er naar als een beloning op hun werken en niet als een uit genade geschonken erfenis. En alle dienstknechten en slaven moeten wel zo doen. Alle natuurlijke mensen zijn slaven, zij zijn kinderen der dienstmaagd, (Gal. 4:31). Zij werken uit vrees voor straf en uit hoop op de kroon; zij werken voor loon. Het loon hebben zij lief en dat wensen zij te hebben, maar het werk haten zij. Terwijl de gelovige juist daaraan tegengesteld handelt. Hij heeft het werk lief en hij verwacht het loon als een genadegeschenk van de gezegende Vader, Die hij dient. De apostel maakt een groot onderscheid tussen deze twee, "zo dan, gij zijt niet meer een dienstknecht, maar een zoon; en indien gij een zoon zijt, zo zijt gij ook een erfgenaam van God door Christus", Galaten 4:7. Ieder mens die voor "gerechtigheid door de werken der wet" is, is een dienstknecht; hij ziet op God als zijn Meester en de wet als zijns Meesters wil en hij begint het te gehoorzamen met al zijn macht. Nu, is deze niet een goede dienstknecht? Ja, maar al zulke dienstknechten gaan naar de hel. U moet een kind zijn, want niemand dan kinderen worden gezaligd. En eigenlijk zijn er geen ware dienstknechten voor Hem, dan die kinderen zijn. Zij die niet uit liefde dienen zijn maar slaven en worden uitgeworpen. Zij verwachten de erfenis niet als een genadegift. Zoveel voor wat betreft het eerste punt, namelijk, wat het is "gerechtigheid door de werken der wet" te zoeken.

2. Ik zal u nu aantonen *dat het zoeken van de rechtvaardigheid door de werken der wet is de genade Gods teniet doen*. Ik wil dit aantonen:

- eerst in het punt van de leer en
- daarna in het punt van de praktijk.

1ste Als een leerstuk. Met betrekking tot de rechtvaardigheid voor God zijn de wet en het evangelie volkomen aan elkaar tegengesteld en ze zijn dit alleen in dit punt. De wet en het evangelie stemmen in alle andere dingen lieflijk overeen, maar op dit punt van de rechtvaardigheid van een mens voor God zijn de wet en het evangelie volkomen tegengesteld ten opzichte van elkaar. Het evangelie brengt een andere zaligheid in dan de wet bedenkt en de wet doet de zaligheid van het evangelie teniet. Met betrekking tot de rechtvaardigheid voor God zijn de wet en het evangelie precies tegengesteld aan elkaar. "En indien het door genade is, zo is het niet meer uit de werken; anderszins is de genade geen genade meer; en indien het is uit de werken, zo is het geen genade meer, anderszins is het werk geen werk meer" Rom. 11:6. Genade en werken in het punt van de rechtvaardigheid voor God, zijn elkaars volkomen tegengestelden. "Want uit genade zijt gij zalig geworden", zegt de apostel, "niet uit de werken, opdat niemand roeme", Ef. 2:8 en 9.

2^e. Laat ons deze zaak tot de praktijk brengen en u zult bemerken, dat alle mensen dit in hun gestalte uitdrukken, zowel de zelfrechtvaardiger als hij die dat niet is. Niet alleen wordt het beweerd in het leerstuk, dat werken en genade dus tegenstrijdig zijn, maar wij bemerken het altijd, zelfs in de geest en gemoedstoestand zowel van de één als van de ander.

1. Hij die "rechtvaardigheid door de wet" zoekt, is iemand die nooit zijn behoefte aan genade gezien heeft. En u kunt er wel zeker van zijn, dat die mens de genade Gods teniet doet, die nooit zijn uiterste noodzaak ervan heeft gezien. Hij is nooit zo ver ontledigd geworden of hij verwacht en beeldt zich in, dat hij bekwaam is een gerechtigheid voor hemzelf uit te werken en is dus niet gebracht onder enige overtuiging van zijn uiterste behoefte aan de genade Gods; terwijl hij die door de genade Gods in Christus alleen is, een mens is, die grote behoefte heeft aan de genade Gods en zichzelf zonder die verloren ziet.
2. Deze zelfrechtvaardiger ziet geen heerlijkheid in de genade Gods, schijnend door de gerechtigheid van Christus en er is voor hem geen voortreffelijkheid in. Ieder natuurlijk mens is van die gedachte; hij ziet veel heerlijkheid in zijn eigen doen, in een keurige wandel, in grote gaven en in een schoonschijnende wandel voor de mensen; daar ziet hij veel schoonheid en heerlijkheid in. Ieder natuurlijk mens denkt dat er veel heerlijkheid in zijn eigen verrichtingen is. De zelfrechtvaardigende farizeeër kwam roemende in zijn eigen werkzaamheden: "O, God, ik dank U, dat ik niet ben gelijk de andere mensen: rovers, onrechtvaardigen, overspelers; of ook gelijk deze tollenaar. Ik vast tweemaal per week, ik geef tienden van alles, wat ik bezit", Lukas 18:11 en 12. Dit waren grote zaken in de achting van de man en zo is het in de ogen van ieder natuurlijk mens. Maar voor die gerechtigheid, die in Christus is gelegd, die gewerkt is door een Mens zonder hem, door Iemand, Die uit de Hemel is nedergedaald en daarheen weer is gegaan, Die al deze gerechtigheid in Hem geworteld heeft en deze uit enkele genade aan ons mededeelt, geen natuurlijk mens heeft hier één gedachte over. Maar de gelovige is iemand, die een hoge achting heeft voor de gerechtigheid van Christus. Hoe spreekt de apostel Paulus hierover? "Ik acht ook alle dingen drek te zijn, opdat ik Christus moge gewinnen en in Hem gevonden worde, niet hebbende mijn eigen rechtvaardigheid" (Fil. 3: 8 en 9).
3. Ieder natuurlijk mens is afkerig van de genade Gods en daarom moet hij noodzakelijk de genade Gods teniet doen. Hij is er afkerig van; maar ieder gelovige is juist van een andere gedachte. Vrienden, indien al de harten des mensen aan ons bekend waren, zoals zij aan God zijn, dan zou deze ene zaak de staat van elk mens vaststellen. Aan welke weg geeft u de voorkeur om naar de Hemel te gaan? "Ik zou graag zeer heilig willen zijn", zegt de arme mens, "opdat ik erg gelukkig mag zijn, wanneer ik sterf." De gelovige zegt: "Ik zou graag bekleed willen zijn met de gerechtigheid van Christus en het eeuwige leven ontvangen als een Genadegift en ik weet dat ik geheiligd zal zijn door in Christus te zijn." Geen gelovige echter zoekt heiligmaking als zijn rechtvaardiging en als een aanspraak tot de heerlijkheid. Het is een voorbereiding tonde heerlijkheid en de weg, die tot de heerlijkheid leidt voor al diegenen die zijn zalig geworden overeenkomstig die gezegende methode, Rom. 8:30, "Die Hij gerechtvaardigd heeft, deze heeft Hij ook verheerlijkt" en onder die verheerlijking wordt door de meesten terecht heiligmaking en eeuwig leven verstaan. Zoveel voor wat betreft het derde leerstuk, dat het zoeken van de "rechtvaardiging door de werken der wet" de genade Gods tenietdoet.

IV. Ik zou nu nog enkele woorden met betrekking tot het vierde leerstuk willen spreken en daarna van beide een toepassing willen maken.

Leerstuk IV. *Geen waar gelovige in Jezus Christus kan de genade Gods teniet doen.*

De apostel Paulus spreekt hierover in het verslag, dat hij geeft van de genade Gods die in hem werkzaam is. "Ik", zegt hij, "ben door de wet der wet gestorven, opdat ik Gode leven zou" en "ik leef door Christus en door het geloof in Hem en daarom doe ik de genade Gods niet teniet." Hij spreekt niet over een groot bezit, dat slechts enkele christenen bereiken, maar hij spreekt over dat, wat algemeen is voor de staat van alle christenen. "Ik doe de genade Gods niet teniet."

Voordat ik tot het bewijs hiervan kom, wil ik enkele waarschuwingen geven om misvattingen te voorkomen.

1. Het moet worden toegestaan, dat zeer velen die christenen zijn gemaakt, lang vijanden van de genade Gods zijn geweest. Hiervan is geen groter voorbeeld dan de goede man die in mijn tekst spreekt, de apostel Paulus. Hij was een grote, hartgrondige vijand van Jezus Christus. En hij was een vijand van Christus, indien ik het zo mag zeggen, met een goede consciëntie, overeenkomstig het werkelijke licht dat de verblinde consciëntie van de arme man had, "ik meende waarlijk bij mijzelf, dat ik tegen de Naam van Jezus van Názareth, vele wederpartijdige dingen moest doen", Hand. 26:9. "Ik heb nooit een naam gehoord, die ik zoveel haatte als de naam van deze Jezus van Nazareth, en ik haatte Die uit de grond van mijn hart en mijn consciëntie spoorde mij daartoe aan." Toen onze Heere hem op de weg ontmoette - "Saul, Saul, wat vervolgt gij Mij" - had de arme man weinig gedacht dat Christus voor hem was gestorven en voor hem een gezegende Fontein des Levens zou zijn. Een gelovige kan een grote vijand van de genade Gods zijn, voordat de genade Gods hem een gelovige maakt.
2. Het kan niet worden gelochend, dat een waar gelovige leerstukken kan aanvaarden tegen de genade Gods ofschoon niet met bewustheid. Ik ben er afkerig van te denken dat al deze Galaten, die hier zo scherp door de apostel Paulus zijn berispt, mensen waren met een verrot hart. Mogelijk waren er veel oprechte mensen onder hen, die bedrogen zijn door de listigheid van hen, die op de loer lagen om te bedriegen. Door duisternis kunnen er verwarde hoofden bij veel eerlijke harten zijn omtrent verscheidene punten met betrekking tot de genade Gods. Het is niet aan ons iemands staat af te meten overeenkomstig de beginselen die zij belijden, tenzij deze erg slecht zijn.
3. Het is niet te loochenen dat in een aanval van verzoeking zelfs een waar gelovige de genade Gods kan misbruiken. Hij kan die veranderen in ontuchtigheid en luchthartig en ijdel worden vanwege zijn dwaling aangaande de natuur van de genade Gods. Verscheidene hebben zo gedaan en God weet hoe deze te temmen, die zo doen. De strengste Vaderlijke kastijdingen van de wet zijn over hen, die groeien in darterheid vanwege Zijn vriendelijkheid.

Deze dingen vooropgesteld zijnde, wil ik kort aantonen, hoe een goed mens de genade Gods niet teniet kan doen:

1. Omdat goede mensen allen gevangenen van de genade zijn. Ieder gelovige als gelovige en wanneer hij een gelovige is gemaakt, is een gevangene van de genade Gods gemaakt. Hoe worden mensen zalig gemaakt, denkt u? Wij kunnen niet zien op welke manier zij worden zalig gemaakt. Het Woord wordt verkondigd en de mensen horen het, maar wij weten niet wie het goede ontvangt en wanneer zij het goede erdoor ontvangen. Ik zal u vertellen wanneer mensen worden gezaligd: wanneer de genade Gods komt en hen aangrijpt en een arme zondaar gevangen neemt, "Deze mens zal Mijn gevangene zijn en die zal Ik zaligmaken." Alle gelovigen zijn

gevangenen van de genade Gods en daarom kunnen zij de genade Gods niet teniet doen; zij worden allen aan deze genade onderworpen en gewillig gemaakt "op de dag van Zijn heirkraft", Ps. 110:3.

2. Geen gelovige kan de genade Gods teniet doen, omdat hij voor de wet dood is, zoals het woord van de apostel is in de samenhang, Galaten 2:19. En er zijn twee dingen vereist om een mens aan de wet te doen sterven: de wet te kennen en zichzelf te kennen. Wie deze beide kent, is een mens die aan de wet is gestorven. Hij die de zuiverheid en de vlekkeloosheid van de wet Gods kent en hij die zijn eigen hart kent en zijn walgelijkheid, deze mens zal zeker deze conclusie trekken: "Zekerlijk deze wet kan mij nooit enig goed doen. Ik kan die nooit vervullen en die kan me nooit zalig maken. Indien er niet een andere weg der zaligheid is dan door de wet, dan ben ik voor eeuwig verloren." "Ik ben door de wet der wet gestorven", zegt de apostel." Ik behoef niets meer om mij wanhopig te maken om het leven door de wet te verkrijgen, dan de wet te aanschouwen. Die beveelt wat ik niet kan doen en die bedreigt wat ik niet kan vermijden of dragen en daarom: "ik ben door de wet der wet gestorven, opdat ik Gode leven zou", - mijn leven moet door een andere weg komen dan door de wet. Zoveel zal dienen voor de opening van deze waarheden.

Toepassing

Nu zal volgen nog enige toepassing te maken. Deze zal bestaan uit twee dingen ten aanzien van al de leerstukken, die ik uit dit eerste gedeelte van de tekst heb getrokken.

Door deze van de apostel weergegeven leerstukken wordt u geroepen de geesten te beproeven, de leerstukken te beproeven, die u hoort en u wordt tevens geroepen uw eigen staat te beproeven, want elk leerstuk dat in strijd is met de genade Gods, is een leerstuk dat christenen behoren te haten. En uw eeuwige staat moet beslist worden door deze zaken. Wat zijn de gedachten van uw hart van de wet Gods? Wat zijn de gedachten van uw hart van de gerechtigheid van Christus? En wat zijn de gedachten van uw hart van de genade Gods? En ieder, die waarlijk weet, wat zijn inwendig gevoelen is van deze dingen, kan spoedig tot enig besluit komen met betrekking tot zijn geestelijke staat. Ik zal echter meer uitgebreid over deze zaken spreken bij de volgende gelegenheid.

VIERDE PREEK

"Ik doe de genade Gods niet teniet; want indien de rechtvaardigheid door de wet is, zo is dan Christus tevergeefs gestorven", Galaten 2:21.

Van dit eerste argument van de apostel voor de rechtvaardiging van een zondaar door de gerechtigheid van Christus en niet door de gerechtigheid van de wet, heb ik vier leerstukken naar voren gebracht, geopend en iets gesproken, te weten:

- I. Dat de genade Gods zich luisterrijk openbaart in de rechtvaardiging van een zondaar door de gerechtigheid van Christus.
- II. Dat het een vreselijke zonde is om de genade Gods teniet te doen.
- III. Dat allen die de gerechtigheid zoeken door de wet, de genade Gods teniet doen.
- IV. Dat geen gezonde gelovige schuldig kan zijn aan deze zonde.

De genade Gods teniet doen is een zonde, die geen gelovige kan begaan. Ik wil nu hier enige toepassing maken en wel onder deze twee hoofden:

1. U waarschuwen acht te geven en de geesten te beproeven, zoals de apostel vermaant in 1 Joh. 4:1 overeenkomstig deze leer.
2. Uw eigen staat te beproeven overeenkomstig het oordeel uws harten aangaande deze zaak.

1. Het beproeven van de geesten - u moet de leerstukken, die u hoort beproeven. Toen de Heilige Geest in de grootste mate op de kerken was uitgestort en toen buitengewone dienaars onder hen waren opgestaan in een tijd wanneer sommigen van de apostelen leefden, is door één van hen deze vermaning gegeven, 1 Joh. 4:1: "geliefden, geloof niet een iegelijken geest, maar beproeft de geesten of zij uit God zijn." En het is zeer opmerkelijk, dat het doel van die tekst hier weergegeven, ons duidelijk leidt naar de leer, die ik thans behandel: "geloof niet een iegelijken geest, want vele valse profeten en anti-christenen zijn uitgegaan in de wereld." Maar u zult zeggen: Hoe zullen we hen kennen? De apostel zegt in vers 3: "En alle geest die niet belijdt dat Jezus Christus in het vlees gekomen is, die is uit God niet." "Alle geest die belijdt, dat Jezus Christus in het vlees gekomen is, die is uit God." Nu, bij een zeer gebruikelijke spreekwijze, die toen wel werd verstaan en nu niet moeilijk kan gekend worden, wordt met "geest" de "leer" bedoeld - iedere leer, die hier niet op is gericht, is niet van God. Maar, zult gij zeggen, waar zijn er die zeggen, dat Christus niet in het vlees is gekomen, behalve de Joden? De apostel schijnt dit tot een groot merkteken van de antichrist te maken. Nu in het koninkrijk van de antichrist ten dat is een geschiktere naam voor hen, dan dat van kerk, want met de kerk hebben zij niets van doen) wordt het allerwegen beweerd, dat Christus in het vlees gekomen is, want hun godsdienst bestaat grotendeels uit vleselijke en verdorven afbeeldsels van Jezus Christus; zij hebben een godin van Zijn moeder gemaakt en zij hebben van Zijn Leven en Dood een poppenkast gemaakt door hun belachelijke afbeeldsels. Ach, het voornaamste ding, waarvoor Christus in het vlees is gekomen, is door hen vergeten. En hier spreekt de apostel van in vers 10: "Hij heeft Zijn Zoon gezonden tot een verzoening voor onze zonden." Christus' bezigheid in deze wereld was om een Offer voor de zonde gemaakt te worden en zij, die Hem niet houden voor een Offer voor de zonde, zeggen zakelijk; dat Hij niet in het vlees is gekomen.

Nu zou ik deze leerstukken, waar tegen ik u zou willen waarschuwen in enkele hoofdstukken willen verdelen:

1e. Er zijn leerstukken, die de genade Gods en de gerechtigheid van Christus verdonkeren, daar u zich voor hoeden moet. Het evangelie is door de apostel genoemd "het Evangelie van de genade Gods" en dit wel tweemaal in één toespraak tot de kerk van Efêze, hoofdstuk 3:2 en 7, en "den worde Zijner Genade" in Hand. 20:32. Welk oordeel dienen dan christenen te geven over zulke geesten des mensen, die leraars worden genoemd en zo ook willen worden genoemd en toch nooit een woord van de genade Gods of van de gerechtigheid van Christus laten horen, al hoort men hen preken van het ene eind van het jaar tot het andere? Indien zij gezond in het geloof zijn, dan is het wel, maar het bedekt houden van deze dingen is een grote zonde en een grote strik voor de mensen. De juiste naam van het evangelie is "het Evangelie van de genade Gods." Het wordt ten onrechte met de naam van "het Evangelie" genoemd, indien de genade Gods niet door elke ader ervan loopt.

2e. Er zijn leerstukken, die de genade Gods verwarren; zij verdonkeren het en maken het ingewikkeld. Zij verwarren de leer met methoden en zij verwarren de consciënties der mensen met hun leerstuk. Er is in de gehele wereld geen kerkregel die ter zake zoveel waarde heeft dan die wij in Hand. 15 vinden; want die, die met de naam van algemene vergaderingen werden aangeduid, gedurende de eerste 300 jaar ná Christus, bevatten veel zwakheden en dwaasheden en zij begonnen toch te ruiken naar een

begonnen ontaarding, ofschoon zij in de hoofdpunten van de waarheden van het evangelie gezond bleven. In Hand. 15:1 hadden sommigen, die van Judea waren afgekomen, deze dwaling, die zij de broederen leerden, zeggende: "indien zij niet besneden werden naar de wijze van Mozes, zij niet zalig konden worden." Let wel waar zij hier de nadruk op legden: "indien gij niet besneden wordt naar de wet van Mozes, gij kunt niet zalig worden." U weet zeer goed, dat de apostel Paulus op de besnijdenis zag als een middelmatige zaak. In zijn reizen gaf hij soms bevel dat iemand zou worden besneden, maar op andere tijden wenste hij dat weer niet te doen. Hij zag hierop als een middelmatige aangelegenheid als voor het mijden van ergernis of aanstoot. Zo rekende de apostel het niet als een grote zaak, "de besnijdenis is niets en de voorhuid is niets", 1 Kor. 7:19. Maar wanneer het eenmaal tot een leerstuk werd gevormd en er een noodzakelijkheid werd opgelegd: "indien gij niet besneden wordt naar de wet van Mozes, gij kunt niet zalig worden." Laat ons dan eens zien wat deze waardige vergadering te Jeruzalem hierover heeft beslist.

De apostelen, ouderlingen en broederen vormden een gezegend gezelschap en een gezegende kerk, al de kerken in Engeland overwaardig, zonder enige weerga. Vers 24: "Nademaal wij gehoord hebben, dat sommigen, die van ons uitgegaan zijn, u met woorden ontroerd hebben en uw zielen wankelende gemaakt, zeggende, dat gij moet besneden worden en de wet onderhouden, welken wij niet bevolen hadden"; zij doen u wankelen en zij bederven uw zielen. Sirs, (heren), er zijn vier leerpunten, die altijd zuiver bewaard moeten blijven, helder weergegeven en van alle goede mensen oprecht en eerlijk moeten worden gekend, te weten:

1. *Welke is die rechtvaardigheid, waarin een zondaar veilig voor God kan bestaan?* Het duidelijke antwoord is: dat is alleen in de gerechtigheid van Christus.

2. *Hoe komen we aan deze gerechtigheid?*

Het Evangelieantwoord is: door genade alleen, het is ons als een vrije gift geschonken; wij kopen die niet.

3. *Hoe worden wij bezitters van deze gerechtigheid?*

Door geloof alleen; er is geen aandoen van dit gewaad dan door het geloof alleen.

4. *Welke grond heeft een mens om in Jezus Christus te geloven?*

Het duidelijke Evangelieantwoord is: alleen de belofte van het evangelie.

En hier zijn twee dingen, waarvoor ik u wil waarschuwen en het grootste gedeelte van der mensen dwalingen gaat hierover:

- a. de wet is niet ten dienste van het evangelie, dan als het tot Christus leidt; indien de wet niet tot Christus leidt, dan is ze tegen het evangelie en het evangelie tegen de wet, maar de wet leidende tot Christus dient het evangelie en het evangelie dient de wet door deze te vervullen;
- b. de leer der heiligheid, zoals die uit Christus vloeit, is het evangelie; maar de leer der heiligheid zonder Christus is geen evangelie. Om dit duidelijk te maken: wie het ook zij, die het volk onderwijst heilig te zijn en hen vertelt hoe zij heilig moeten worden en hen zeer sterk aandrijft, dat zij zeer heilig moeten zijn met dit doel dat wanneer zij heilig zijn, zij in Christus mogen geloven, die verdraait en verwacht het evangelie. Indien echter het volk overtuigd is van de noodzaak van heiligheid voor de zaligheid en dat zij moeten geloven in Jezus Christus, opdat zij heilig mogen worden, is dit het evangelie.

Dat is het tweede ding. Geef acht op die leerstukken, die de waarheden van het evangelie verdraaien of verwarren.

3e. Daar zijn vermengende leerstukken, die iets willen vermengen met de genade Gods. De genade Gods willen zij niet verloochenen; de gerechtigheid van Christus willen zij niet ontkennen, maar zij willen iets van zichzelf in de zaak van de rechtvaardiging er bij voegen. Pas op voor deze zaak. Het is een schande, dat hierover wordt gesproken als een zaak van geschil. Het is een stuk, waarover ieders consciëntie ten volle moet bevredigd zijn, als zij de zaligheid uit de Hand Gods verwachten. Oprechte mensen kunnen inderdaad kibbelen over termen, die door niemand van hun wel worden verstaan, maar wanneer de zaak tot het persoonlijk geval van iemand komt, dan dient er een volle voldoening in dit stuk te zijn - dat de gerechtigheid van Christus voor onze rechtvaardiging zuiver en onvermengd moet zijn. Het is een bedorven zaak enige van de werken der wet, welke dan ook, met de genade Gods te vermengen en hierin lag de dwaling van de Galaten. De genade Gods en de gerechtigheid van Christus stonden hun wel aan, maar zij wilden de wet van Mozes er aan toevoegen. ¹Laat de wet van Mozes haar eigen plaats behouden en de regel van onze heiligmaking zijn; maar in onze rechtvaardiging heeft deze totaal geen plaats. God heeft het daar nooit enige plaats gegeven en allen zijn dwazen, die dat toch doen. Het is nooit iemand in die weg tot nut geweest.

4e. Daar zijn godslasterlijke leerstukken, die de genade Gods tegenstaan en bespotten en het land is ermee vervuld.

U heeft mogelijk van een soort volk, de socinianen gehoord. Zij zijn grote vijanden van de genade Gods. Zij tasten de genade Gods en de gerechtigheid van Christus in de wortel aan. Indien Christus niet waarachtig God is, hoe kan Hij dan een zondaar zaligen? Het is onmogelijk dat de gerechtigheid van een schepsel voor de ongerechtigheid van een schepsel kan boeten. Het is de Godheid van Christus, Die de oneindige waardigheid aan Zijn Offerande toebrengt, waardoor we gezaligd worden. Zoveel wat betreft deze eerste vermaning "Beproof de geesten."

II. Ik zou u willen aansporen uw eigen staat door deze leer te beproeven: "Ik doe de genade Gods niet teniet" zoals deze is behandeld en u oproept uzelf te beproeven omtrent drie zaken, te weten:

1. Wat zijn uw wezenlijke gedachten van de wet Gods?
2. Wat zijn uw wezenlijke gedachten van de gerechtigheid van Christus?
3. Wat zijn uw wezenlijke gedachten van de genade Gods?

Een weinig met betrekking tot elk van die.

1e. Wat zijn uw wezenlijke gedachten van de wet Gods? En ofschoon u van gedachten bent, dat dit een wat afstandelijk kenmerk is, toch ligt dit niet zo ver verwijderd, maar komt het dicht bij het onderwerp. De staat van een mens zal voor God worden beoordeeld overeenkomstig zijn wezenlijke gedachten van de wet Gods. Oprechte mensen hebben altijd grote en hoge gedachten van de wet Gods en zij hebben geringe gedachten van zichzelf. Ps. 119:128: "Daarom heb ik al Uw bevelen, van alles, voor recht gehouden, maar alle valse pad heb ik gehaat." "De wet is heilig, het gebod is heilig en rechtvaardig en goed, de wet is geestelijk, maar ik ben vleselijk, verkocht onder de zonde, Rom. 7:12 en 14. Maar u zult zeggen: "Denkt niet een ieder zo van de wet Gods"? Ik antwoord nee. Geen natuurlijk mens heeft een juiste

¹ Luther, Huntington, Philpot e.a. leren dat de kern van de wet ingevoegd is in de Evangelieleer; en dus het Evangelie een regel van ons leven is.

gedachte van de wet Gods. Ieder bedorven, onvernieuwd mens heeft één van deze drie gedachten aangaande de wet Gods:

a. De natuurlijke mens denkt dat de wet Gods gemakkelijk te onderhouden is. Het is een onbeschaamd gezegde, dat sommige mensen soms in hun mond hebben en het vloeit voort uit de bedorvenheid van hun hart "dat het gemakkelijker is God te behagen dan mensen." Inderdaad is het een gemakkelijke zaak Zijn Gunst te verkrijgen, indien zij maar Gods weg hierin zouden willen nemen; maar overeenkomstig de zin waarin dat over 't algemeen wordt gezegd, is het een goddeloos gezegde en vloeit het voort uit deze goddeloze mening - dat de natuurlijke mens denkt, dat hij de wet Gods gemakkelijk kan onderhouden. De schriftgeleerden en de Farizeeën (en zo doen allen, die de gerechtigheid door de wet zoeken) verklaren daarom de wet Gods zo ruim, dat men zou kunnen denken, dat iedereen die zou kunnen onderhouden. Wanneer onze Heere daarom het doel heeft dit fort van eigengerechtigheid te slechten, verklaart Hij de wet Gods in haar ware nauwgezetheid. De leer der Farizeeën was, dat niemand het zesde gebod overtrad dan die een mens had vermoord; dat niemand het zevende gebod had overtreden, dan die overspel had begaan met de vrouw van zijn naaste; dat niemand het negende gebod had overtreden, dan die de eed brak. En inderdaad, indien dit de gehele uitleg van de wet Gods was geweest, dan was dat gedeelte wat onze plicht ten opzichte van onze naaste aangaat, geen moeilijke zaak geweest. Gedankt zij God, dat een groot aantal goede en ook kwade mensen niet schuldig is geweest aan deze grove overtredingen. Wanneer echter de geestelijke mening van de wet in ogenschouw wordt genomen, wie is er dan onschuldig? "Ik had de begeerlijkheid niet geweten", zegt de apostel, "zonde te zijn, indien de wet niet zeide: gij zult niet begeren", Rom. 7:7. "Het gebod kwam tot mij in een andere zin, met die klaarheid, die mij spoedig van zonde overtuigde." Dit is de eerste gedachte, die mensen van de wet Gods hebben, dat deze gemakkelijk kan worden onderhouden.

b. Wanneer zij hiervan zijn afgebracht en zij in de wet Gods zo'n nauwgezette regel zien, dat ze zelfs tot de woorden, gedachten en het hart reikt, ja tot de minste aandrift van binnen uit of van buiten, dan beginnen zij te hopen, dat de bedreiging niet zal worden uitgevoerd, Indien God zo'n strenge wet geeft, die tot alle zonden reikt, zelfs tot de kleinste zonden, dan hopen zij, dat God niet elke zonde met de vloek der wet straft. De Heere waarschuwt het volk hierover door Mozes, Deut. 29:19: "En het geschiede, als hij de woorden dezes vloeks hoort, dat hij zichtelven zegene in zijn hart, zeggende: ik zal vrede hebben, wanneer ik schoon naar mijns harten goeddunken zal wandelen, om den dronkene te doen tot den dorstige." De zorgeloze mens is zeer onwillig de heiligheid en de stiptheid van de wet Gods zo op te nemen als elke zonde verbiedende, maar hij is nog veel onwilliger te geloven dat God zeker voor heeft de gedreigde wraak vanwege deze zonden uit te voeren. En wat armzalige pleitgronden hebben zij? "God is barmhartig." Ja, dat is Hij, maar niet voor hen, die de wet verachten. God is niet barmhartig voor enig wetbreker; maar God is barmhartig een Wetsvervuller te verzorgen om ons te redden; maar Hij heeft geen barmhartigheid voor een wetbreker. Indien een mens het leven door de wet verwacht, moet hij er door sterven. "Ja, maar Christus is voor zondaren gestorven" en dat is Hij; maar Christus was gezonden om de wet te vervullen en niet om deze weg te nemen. Christus is niet gekomen om de wet van God minder nauwkeurig te maken in haar bevelen dan die was, noch minder streng in bedreiging, maar Christus kwam om deze beide op Zijn rug te nemen en allen, die in Hem geloven, zullen van

beide gered worden. Christus heeft de wet niet weggenomen, maar vervuld en het is de toerekening van deze wetsvervulling door Christus aan ons die onze zaligheid is en zo is dan de rechtvaardigheid van de wet vervuld in ons. De rechtvaardigheid van de wet werd vervuld door Christus en deze wordt aan een gelovige toegerekend. En zo wordt de rechtvaardigheid der wet Gods vervuld in Hem, vervuld door Christus en zo vervuld in de gelovige in Hem. Maar stel nu, dat het licht van het Woord een mens van deze ijdele toevluchten afdrijft en dat hij ziet dat de wet zo heilig is dat geen mens haar bedreigingen kan ontvluchten; wanneer nu de natuurlijke mens van deze twee is afgeslagen, dan:

c. Staat hij op tegen de wet en belastert de wet Gods. Vrienden, er is een groot aantal arme schepselen dat ernstig klaagt over het feit, dat veel godslasterlijke gedachten hen volgen. Ik ben geneigd te geloven, naast het voordeel dat de satan op enkele slecht gehumeurde en slechtgezinde mensen mag hebben, dat de voornaamste wortel van al deze godslasteringen dit leerstuk betreft, dat ik nu behandel. Toen het arme schepsel zorgeloos was, dacht hij dat hij gemakkelijk de wet Gods kon onderhouden of de vloek ervan vermijden, maar toen hij te zien kreeg dat dit beide tevergeefs is, dan - tenzij de genade Gods des mensen hart onderwerpt - staat het van nature op tegen de wet Gods. "Waarom gaf God zulk een strenge wet, die toch niemand onderhouden kan, maar waardoor een ieder moet worden veroordeeld"? Zulke gedachten verhieven zich in Paulus' gedachten, Rom. 7:13: "Is dan het goede mij de dood geworden? Dat zij verre." De apostel Paulus kende zichzelf eerst als zondaar toen de wet kwam en hoe nader de wet dan kwam, hoe meer ze hem sloeg en hoe meer de zonde in hem levend werd. Nu, hoe kan iemand goed van die wet denken, die de zondaar doodt en de zonde levend maakt? "Dat zij verre", zei de apostel, dat ik zou zeggen, dat dit het doel was, waarvoor de wet gegeven was, maar dit was een gezegend doel in Christus' handen: "Door het gebod werd de zonde bovenmate zondigende", opdat Paulus zijn bijzondere noodzaak van een Zaligmaker mocht zien.

Er zijn twee dingen, die deze oproerige gedachten tegen de wet Gods doen oprijzen:

(1) Wanneer het heldere licht van de wet op de consciëntie van de mens schijnt, dan wordt al dat Babel-bouwen van hun eigen werken terneer geworpen; hun bidden, lezen, horen, hun heiligheid het wordt allemaal door de wet Gods ter aarde geworpen; de wet veroordeelt hen geheel en al ten aanzien van de gerechtigheid. De wet beveelt hen inderdaad aangaande de praktijk, en zij gebiedt die als zaken die Gode behagen; maar op het punt van de gerechtigheid voor God, veroordeelt de wet hen geheel en al. De enige taal van de wet is deze: "doe alles en leef; schiet in het minste tekort en sterf." Zo ziet de mens dat al zijn eigen gerechtigheid verloren is. En hoe onwillig is men dit toe te geven. Wat een grote zaak is het voor een mens dit zo te kunnen doen. Wanneer een arme ontwaakte zondaar, die nooit de genade Gods of de gerechtigheid van Christus kende, door middel van een goede opvoeding of door de kracht van het Woord onder enige overtuiging van zonde en plicht wordt gebracht, dan zet hij zich aan het bidden, lezen, horen en reformeren. Het kan zijn dat hij hiermee gedurende enkele jaren bezig is, maar in al die tijd was hij totaal een vreemdeling van Jezus Christus. Nu, wat een grote aangelegenheid is het voor een mens dit alles te verzaken, alsof er geen waarde in is. Maar waarom zou een mens niet gewillig zijn ervan te scheiden? "Ik acht ook alle dingen maar schade en drek", zegt de apostel,

"opdat ik Christus moge gewinnen", Fil. 3:8. Deze godslasterlijke gestalte wordt in Ezech. 33:10 uitgedrukt en het heeft betrekking op het punt dat ik nu behandel: "Daarom, gij mensenkind, zeg tot het huis Israëls: Gijlieden spreekt aldus, zeggende: dewijl onze overtredingen en onze zonden op ons zijn en wij in dezelve versmachten, hoe zouden wij dan leven?" De bedoeling ervan is deze: De Heere is hier door Zijn ernstige profeet ons kwellende met verwijten uit het Woord Gods om onze zonden; en de uitvoering van Gods dreigen is op ons in Zijn oordelen; nu indien wij zondaars zijn en God handelt zo streng met ons, wat zal er nog op ons komen?. De Heere zegt in vers 11: "Daar is een weg van ontkoming, bekeert u en leeft, maar zorg ervoor, dat u niet op uw eigen gerechtigheid vertrouwt, want indien gij dat doet, bent u voor goed en al verloren." Vers 13: "Als Ik tot de rechtvaardige zeg, dat hij zekerlijk leven zal, en hij op zijn eigen gerechtigheid vertrouwt en onrecht doet, zo zullen al zijn gerechtigheden niet gedacht worden, maar in zijn onrecht, dat hij doet, daarin zal hij sterven."

- (2) Wanneer de zondaar eenmaal bemerkt, dat hij gedwongen wordt alles te verzaken, dat hij reeds verkregen heeft, dan ziet hij ook dat er geen hoop meer is voor de toekomst; dat hij totaal geen hoop heeft op een gerechtigheid uit de wet en dit acht de arme zondaar gelijk hem in de hel te werpen. Hij is zo bedroefd om van de verrotte stutten van zijn eigen gerechtigheid te scheiden alsof het wegnemen ervan gelijk was aan hem in de hel te werpen, wanneer het juist de enige weg is hem ervan te redden. Geen mens kan een gelovige in Jezus Christus zijn, dan hij die wanhoopt aan een gerechtigheid door zijn eigen werken. Dit is het eerste punt, waaraan ik zou willen hebben dat u zich zelf onderzoekt. Welke zijn uw verborgen gedachten van de wet Gods? Geen gerechtigheid kan daaruit voortkomen en dat is de uitstekendheid van de wet Gods. Het is geen gebrek in, de wet maar haar heerlijkheid dat er geen gerechtigheid meer uit kan voortkomen. Ze is een regel van gerechtigheid maar ze kan in geen geval de gerechtigheid aan een zondaar schenken. De wet kan het eeuwige leven aan een onzondig mens geven, maar ze kan geen leven schenken aan een zondaar. "Indien er een wet gegeven was, die machtig was levend te maken", zegt de apostel, "zo zou waarlijk de rechtvaardigheid uit de wet zijn", Galaten 3:21. "De gerechtigheid zou zeker door die weg zijn gekomen."

2e. Beproof wat uw gedachten zijn aangaande de gerechtigheid van Christus. Met de gerechtigheid van Christus bedoel ik niet Zijn Goddelijke uitmuntendheid zoals Hij is de Zoon van God gelijk met de Vader, noch de uitmuntendheid van de Mens Christus Jezus op Wie de Geest zonder mate was uitgestort, maar ik bedoel die gerechtigheid die deze God-Mens voor ons heeft uitgewerkt als onze Verlosser voor onze rechtvaardiging door Zijn Leven en Dood en die de Rechtvaardigheid Gods wordt genoemd, Rom. 10:3. En een ieder kan zijn staat voor God weten door zijn gedachten hierover. Iedere verachter hiervan is een vreemdeling van God en iedere geestelijke bewonderaar hiervan is bekend met God.

- A. De gelovige heeft hier hoge en waarderende gedachten van als de enige gerechtigheid en als een zeer heerlijke gerechtigheid. Laat ons eens vergelijken en zien welke soorten van gerechtigheid er zijn, er zijn geweest of kunnen zijn. De eerste gerechtigheid duurde slechts een kort poosje, die van de eerste Adam en Eva en mogelijk is die niet één dag oud geworden, hoe dan ook, die was van korte duur. Nu, er is geen

vergelijking tussen de gerechtigheid van Christus en deze. Het is waar dat deze er nog het dichtste bij komt en de apostel Paulus geeft acht op deze overeenkomst, Rom. 5. De eerste Adam stond in de plaats van zijn gehele nageslacht en zij stonden allen in hem en met hem zolang als hij stond. Dit was een zoete heerlijke gehoorzaamheid, die de eerste mens had volbracht en indien hij daarin gebleven was in zijn proeftijd, zo was het tot voordeel van zijn gehele nageslacht toegerekend geweest. Het was echter maar de gerechtigheid van een mens, het was slechts de gerechtigheid van een schepsel; het was een gerechtigheid die de gelukzaligheid zou kunnen hebben voortgezet, maar het kon hen geen gelukzaligheid aanbrengen, die dat eenmaal hadden verloren. Indien men zoiets zou kunnen voorstellen dat de eerste mens had staande gebleven en iemand van zijn nageslacht was gevallen; dan zou de oorspronkelijke gerechtigheid nooit in staat zijn geweest vergeving te verkrijgen voor die zondige nakomeling van Adam. Maar de gerechtigheid van onze Heere Jezus Christus is die, welke vergeving en een recht tot het eeuwige leven aanbrengt; jegens hen, die dat hadden verbeurd.

Er is nog een andere gerechtigheid, een kleine die nauwelijks die naam waard is, die door de gelovigen is volbracht in gehoorzaamheid aan de heiligheid van God; maar deze komt in geen enkel geval dichtbij. Indien wij van een wetsgerechtigheid mogen spreken, die is in de hel. Er zijn enige arme schepselen, die geen verbeelding hebben van was de hel is. Zij denken dat het een plaats is die in Gods gehele schepping wel het best gemist had kunnen worden. Maar laat mij u vertellen dat de hel een even nuttige plaats is als enig ander. Daar is het waar de gerechtigheid van de wet wordt verkondigd. Elke slag die daar vanwege Gods gericht aan de verdoemden wordt gegeven, verkondigt luid de gerechtigheid en de heiligheid van de wet. Maar ik hoop dat niemand enige vergelijking zal maken tussen die gerechtigheid, die de wet van de verdoemde door hun straffen uitperst en die gerechtigheid die de wet in Christus vond toen die Hem verwondde om onze ongerechtigheden. Iedere gelovige heeft hoge gedachten van deze gerechtigheid van Christus.

- B. En niet alleen dit, maar ieder gelovige heeft ook gedachten zich op deze gerechtigheid van Christus te wagen. De mens denkt er niet alleen hoog van, maar hij bouwt er op en neemt er zijn toevlucht toe. De gerechtigheid van Christus is gelijk aan een zeldzame ark of boot, waardoor allen die zich daarin hebben begeven veilig in de hemel zullen aankomen. Nu, het heeft voor een arm mens niets te betekenen op het strand te staan en het schip aan te bevelen en te zeggen dat het zo'n statig vaartuig is. Hij moet er ingaan, indien hij ooit een gedachte heeft de verderving van de wereld te ontvluchten. Hij moet in de ark, Christus, gaan. De apostel heeft een sierlijke gelijkenis, Hebr. 11:7: "Door het geloof heeft Noach, door Goddelijke aanspraak vermaand zijnde van de dingen die nog niet gezien werden, en bevreesd geworden zijnde, de ark toebereid tot behoudenis van zijn huisgezin; door welke ark hij de wereld heeft veroordeeld, en is geworden een erfgenaam der rechtvaardigheid die naar het geloof is." Ik vraag u op te merken: de staat van Noach en ieders staat van nature zijn gelijk. God vertelt Noach dat hij over 120 jaar deze hele wereld zal doen verdrinken en niet één mens, noch beest, noch gevogelte des hemels zal het ontvluchten. Vrienden, het is niet zo lang of bijna binnen de helft van die tijd zullen wij allen in de eeuwigheid zijn. Die 120 jaar was voor hun, die toen 700 of 800 jaar leefden, maar een kleine tijd. Wij zijn precies in hetzelfde geval. Ons is waarschuwing gegeven door de

loop der natuur en door het Woord, dat binnen nog enkele jaren wij allen de wereld zullen hebben verlaten en ons sterven is van hetzelfde belang als die van onze eeuwige staat met de komst van Christus. Welk onderscheid is er, indien u deze week zou sterven of indien Christus deze week zou komen om de wereld te oordelen" Uw eeuwige staat is er in beide gevallen mee gemoeid. Nu, God zegt tot Noach: "Ik heb voor u een ark verzorgd, Ik zal de gehele wereld verdrinken, maar Ik zal voor u een ark verzorgen." Maar nadat de man het gebouwd had, moest hij er ingaan of hij kon er niet door behouden worden. Nu, hier komt de boodschap van het Evangelie. Ons is niet geboden een ark toe te bereiden, maar ons is verteld, dat God al een Ark heeft toebereid, Zijn enige Zoon, Die behouwen en gevormd was door de rechtvaardigheid Gods, opdat Hij een geschikte Verblijfplaats voor arme zondaren mocht zijn. Nu, het werk van allen die behouden willen worden is tot Jezus Christus te gaan en hun toevlucht te nemen tot deze gerechtigheid en wanneer zij zo gedaan hebben daar veilig te rusten. Maar toch hebben menigten van belijders nooit een gedachte over deze gerechtigheid van Christus, hoeveel als er ook over wordt gesproken in de prediking van het Woord. Zij denken vaak: wij moeten heilig zijn; maar dat verstaat een Turk zowel als u. Maar ik vraag u: hoe denkt u te komen met uw heiligheid? Zonder gerechtigheid? Nooit zal een mens heilig kunnen zijn zonder de toerekening van Christus' gerechtigheid aan hem; zonder welke u nooit deel kan hebben aan Christus' Geest om u te heiligen.

Dit zoeken, bestuderen en uitwerken van een heiligheid, zonder gebruik van Christus te maken, doet deze twee dingen:

- het onteert Christus volstrekt en het maakt heiligheid totaal onmogelijk.
- Het is volstrekt onmogelijk dat er één sprankje van ware heiligheid in dat hart zal zijn, dat een vreemdeling is van het geloof in Christus Jezus. Zedelijkheid en heidense burgerlijkheid kunnen er zijn, maar ware Evangelieheiligheid is een gezegend gevolg van het geloof in Jezus Christus.

3e. Beproof uw staat bij uw gedachten over de genade Gods: wat uw gedachten van Gods heilige wet zijn; en wat uw gedachten van uw eigen gerechtigheid zijn; en dan wat uw gedachten van de genade Gods zijn. En waar ook maar de genade Gods is, daar zullen ook de juiste gedachten ervan in het hart gevormd zijn,. En zij zullen veelvuldig, ernstig en zeer diep en eerbiedig zijn, want de zaak is zeer groot. Waarmee kan een mens meer geoefend zijn dan met de genade Gods jegens grote zondaren. O, wat een gewichtig onderwerp is dit voor de overdenking. En dit durf ik te zeggen, dat hij, die maar weinig en geringe gedachten van de genade Gods heeft, nooit enig greintje van de genade Gods in hemzelf heeft gehad, want al de genade, die in de gelovigen is, is maar als een kleine druppel uit deze grote Fontein en waar het ook maar werkelijk is meegedeeld, zal de Fontein, waaruit het vloeit, grotelijks worden bewonderd.

Toepassing

Er zijn enkele dingen aangaande deze gedachten, waarover ik nog iets wil zeggen:

1. Zie toe dat uw gedachten van de wet en van de genade Gods en van de gerechtigheid van Christus zulke zijn, als die met het Woord van God overeenkomen. Wij moeten over deze dingen denken zoals God hiervan in Zijn Woord heeft gesproken en geen gedachten voor ons formeren naar

onze eigen fantasie. Wat zegt het Woord van God aangaande de wet, de gerechtigheid van Christus en van de genade Gods, die daarin verschijnt?

2. Laat uw gedachten van deze dingen zijn als zulke, die u zult hebben wanneer u het dichtste bij God verkeert. Ik vraag u, dat u hier acht op geeft. Allen, die christenen zijn, verstaan hier een weinig van wat het betekent de ene tijd dichter bij God te zijn dan de andere tijd. Indien u een waar christen bent, dan zult u weten wat dit betekent. Indien niet, dan heeft deze besturing geen betrekking op u. Er zijn ogenblikken dat gelovigen nader bij God zijn dan op andere tijden en dit is altijd wanneer een mens het dichtst bij God leeft, zijn z'n gedachten van de dingen Gods het beste. Hij zou een gelukkig christen zijn, die altijd dezelfde gevoelens en gedachten van de dingen Gods kan vasthouden, die hij soms heeft. Wanneer een persoon dicht bij God is en Hij Zijn Aanschijn over hem doet lichten; wanneer de Heerlijkheid Gods voor de ogen van een mens verschijnt, wat denkt de mens dan van de heilige wet Gods, van de gerechtigheid van Christus en van de genade Gods? O, er is op dat ogenblik niets dat enig aanzien in de ogen van een mens heeft. Ik ben er wel van overtuigd, dat de meest overtuigde pleiters voor de zaak van eigengerechtigheid, de mensen die het sterkste pleiten voor de rechtvaardiging door de rechtvaardigheid van de wet, zij de handen op hun monden zouden leggen en niet meer spreken, wanneer God tot hen zou spreken en hen tot Zich zouden doen naderen, Job 39:3738: "Zie, ik ben te gering" zegt Job, "wat zou ik U antwoorden? Ik leg mijn hand op mijn mond. Eenmaal heb ik gesproken, maar zal niet antwoorden; of tweemaal, maar zal niet voortvaren." Job 42:5-6: "Want met het gehoor des oors heb ik U gehoord, maar nu ziet U mijn oog. Daarom verfoei ik mij, en heb berouw in stof en as."
Span u in, zeg ik, om dezelfde indrukken te behouden van deze grote zaken Gods, die u had, toen u het dichtst bij God verkeerde.
3. Wees naarstig om zulke gedachten van de wet Gods, de gerechtigheid van Christus en de genade Gods te hebben als u ziet dat geoefende zielen hebben. Wees naarstig dezelfde gedachten van deze dingen te onderhouden als de meeste geoefende zielen. Wat een bekwaam geleerde van deze dingen zegt is niet zo zeer van toepassing, want zij kunnen dwalen in veel zaken. Maar wat is het gangbare en algemene gevoelen van diegenen op wiens consciëntie God ooit heeft gewerkt; in wiens consciëntie enig licht schijnt? Wat is het algemeen gevoelen dat zij allen van deze dingen hebben? Span u daarvoor in. Was daar ooit enig christen onder het geleide van de Geest Gods, die in dit punt enig verschil had? Nooit iemand van deze in de gehele wereld. Zij hebben allen de wet verzaakt en gewanhoopt het leven er door te krijgen; zij hebben allen de gerechtigheid van Christus geprezen en hun toevlucht er toe genomen; zij hebben allen de genade Gods bewonderd en hun alles er op gewaagd. Welk verschil er ooit mag geweest zijn over deze of die instelling of over mindere dingen, aangaande die dingen waar de ware natuur en het hart van het nieuwe schepsel ligt, daar is geen enkel bezwaar of tegenspraak over.
4. Span u in om zulke gedachten van deze dingen te hebben als u weet dat u moet en wilt hebben, wanneer u komt te sterven. Span u in om zulke gedachten van de wet Gods, van de gerechtigheid van Christus en van de genade Gods, als u wenst te hebben bij uw sterven. Gedachten bij het sterven zijn gewoonlijk de oprechtste. Wanneer een mens de eeuwigheid ingaat, wanneer de mens als het ware zijn ene voet van de tijd losmaakt en deze wereld gaat verlaten - wat een nietig en verachtelijk ding is dan

dit hutje van eigengerechtigheid? Het is als niets in des mensen ogen, maar het grote paleis van Christus' gerechtigheid en de grote inhoud van vrije genade in dit aan onwaardigen te schenken; wat luisterrijk zal dit blijken te zijn. Stervende mensen pochen gewoonlijk niet op hun leven en hun grote talenten. "Heere Jezus, ontvang mijn geest" zei de stervende Stéfanus, Hand. 7:59. "Ik verwacht nog slechts één goede toewending van Christus. Nu ben ik stervende, Heere, neem mijn ziel." "Hoewel mijn huis alzo niet is bij God", zegt de stervende David, "nochtans heeft Hij mij een eeuwig verbond gesteld, dat in alles wel geordineerd en bewaard is; voorzeker is daarin al mijn heil en alle lust", 2 Sam. 23:5.

5. Span u in om zulke gedachten van deze dingen te hebben, die beiden, zowel goede als kwade mensen wensen te hebben, als zij aan de rechterhand of aan de linkerhand van de Rechter in die grote Dag zullen staan. De wereld zal eenmaal van dezelfde gedachte zijn, dat is buiten twijfel. In hoofdzaken zijn alle gelovigen nu van één gedachte; en in hoofdzaken zijn alle ongelovigen van één gedachte. De ongelovigen achten Christus gekruisigd geringheid en dwaasheid en alle gelovigen achten Hem de Wijsheid en de Kracht Gods. Wanneer echter de laatste dag komt, dan zullen zij allen precies van één gedachte zijn, zowel de goeden als de kwaden, die aan Zijn rechterhand, maar ook die aan Zijn linkerhand zijn. Indien deze vraag rond zou gaan onder heel de rampzalige vergadering aan des Rechters linkerhand: Wat denkt u van de wet Gods? "O, het is een heilige, krachtige en vreselijke wet" zouden ze zeggen. We liggen er voor altijd onder en gevoelen de slagen ervan. Wat dunkt u van de gerechtigheid van Christus? "Het is een veilig gewaad, gelukkig diegenen, die ermee bekleed zijn; wij hebben het geweigerd en zijn daarom vernield." De verachte genade Gods is dáár dierbaar voor hen.

Wij zijn gewoon te zeggen: "De waarheid is de dochter van de tijd." Indien ik de woorden mag weergeven: "De waarheid is de dochter van de eeuwigheid" en deze dag van eeuwigheid zal aan alle mensen de waarheid openbaren aangaande deze drie punten

- de heiligheid van de wet Gods
- de kracht van de gerechtigheid van Christus
- en de heerschappij van de genade Gods.

Van deze drie punten zullen alle verdoemden in de hel en alle verheerlijkten in de hemel dezelfde gevoelens hebben, maar met dit verwonderlijke verschil met betrekking tot hun aandeel daaraan. De verdoemden horen niets dan de vloek der wet, maar het is het geluk van de verheerlijkten, dat zij ervan zijn verlost. Rom. 5:21: "Opdat gelijk de zonde geheerst heeft tot de dood, alzo ook de genade zou heersen door rechtvaardigheid tot het eeuwige leven, door Jezus Christus onzen Heere." De woorden die er juist aan voorafgaan (vers 20): "Waar de zonde meerder geworden is, daar is de genade veel meer overvloedig geweest."

Er zijn twee grote zaken, die deze wereld hebben vervuld: er waren slechts twee mensen in, die het waardig waren erover te spreken en wel, de eerste en de tweede Adam. Indien u dezen goed kent, dan hindert het niet waar u onkundig van bent. De eerste Adam is de wet, de tweede Adam het Evangelie. Tot de eerste behoort de hel en tot de tweede de Hemel. Nu, deze twee grote mensen brachten twee grote zaken aan; de eerste mens bracht de jammerlijke zaak aan, die we zonde noemen en de tweede mens bracht die heerlijke zaak aan, die we genade noemen. En deze twee zijn grote beginselen: de zonde regeert en verwoest allen, waarover die regeert, en heerst tot de dood. En de genade heerst en die redt allen over wie die regeert.

"De genade heerst tot het eeuwige leven door rechtvaardigheid door Jezus Christus onzen Heere."

VIJFDE PREEK

"Ik doe de genade Gods niet teniet; want indien de rechtvaardigheid door de wet is, zo is dan Christus tevergeefs gestorven", Galaten 2:21.

U hebt gehoord van de samenhang van dit vers met het voorgaande gedeelte van het hoofdstuk en van zijn betrekking tot het doel van de apostel, alsmede tot dat punt van de Evangelieleer, die hij daar bewijst en die is, dat een mens niet wordt gerechtvaardigd door de wet, maar door Christus of door het geloof in Hem.

Dit vers bevat twee argumenten. Het eerste heb ik reeds besproken en afgehandeld. In het eerste gedeelte van de woorden "ik doe de genade Gods niet teniet" wil de apostel zeggen: "Indien ik de rechtvaardigheid door de werken der wet zoek, dan zou ik de genade Gods teniet doen" en hierover heb ik ten aanzien van vier leerpunten geruime tijd gesproken:

1. dat de genade Gods zich luisterrijk openbaart in de rechtvaardiging van een zondaar door het geloof in Jezus Christus.
2. Dat het een afschuwelijke zonde is de genade Gods teniet te doen.
3. Dat allen, die zoeken gerechtvaardigd te worden door de wet, de genade Gods teniet doen.
4. Dat dit een zonde is, waaraan geen godzalige, geen gezonde gelovige schuldig kan zijn, en dit heb ik opgemerkt uit het gezegde van de apostel "ik doe de genade Gods niet teniet."

En dit is door hem gesproken als een gelovige en niet als een buitengewoon dienaar der kerk. Ik ga nu het tweede argument van de apostel behandelen in het laatste gedeelte van de woorden: "*want indien de rechtvaardigheid komt door de wet, dan is Christus tevergeefs gestorven.*"

Het woord "is" werd door onze vertalers erbij gevoegd om de zin vloeiender te maken; overeenkomstig de loop van de oorspronkelijke tekst is het "*indien rechtvaardigheid door de wet, Christus is tevergeefs gestorven.*" Of, "indien het is door de wet, indien het komt door de wet, dan is Christus' dood tevergeefs."

In deze woorden zijn twee negatieve en twee positieve zaken begrepen. Ik zal van elke zaak iets zeggen.

De twee negatieve zaken zijn deze:

- I. Dat de gerechtigheid, die een zondaar rechtvaardigt, niet komt door de wet.
- II. Dat Christus niet tevergeefs is gestorven.

De twee positieve zaken, die in de woorden zijn vervat, zijn deze:

- I. Dat indien de rechtvaardigheid door de wet zou komen, Christus dan tevergeefs zou zijn gestorven.
- II. Dat het een verschrikkelijke zonde is Christus' dood tevergeefs te doen zijn.
En u zult horen, hoe een zondaar hieraan schuldig kan zijn.

I. De eerste negatieve zaak in de tekst is: *dat de rechtvaardigheid niet door de wet komt.* Dit is ingesloten, wanneer de apostel ervan spreekt als een principe, waaruit zo'n dwaze conclusie zou volgen. Het wordt duidelijk te kennen gegeven, dat de rechtvaardigheid niet door de wet komt, omdat de apostel zegt: indien dit zo was, Christus' dood was tevergeefs. Ik wil hier een weinig over spreken, *dat de gerechtigheid van een zondaar voor de rechtvaardiging voor God, niet door de wet komt.* Er is niets dat de mens doet overeenkomstig de wet en er is niets dat de mens lijdt overeenkomstig de wet, dat zijn gerechtigheid voor God kan zijn. En er is iets van deze beide, die een mens betracht, doch beide tevergeefs. Dit zal ik bewijzen, dat geen zondaar een gerechtigheid door de wet kan hebben.

1. De wet ontdekt zonde en dat is des apostels argument, Rom. 3:20: "Daarom zal uit de werken der wet geen vlees gerechtvaardigd worden voor Hem; want door de wet is de kennis der zonde." Er is geen zonde in de wet, maar de kennis van zonde door de wet is de kennis van een tegengestelde door haar tegengestelde. De wet is volmaakt heilig, maar deze stipte regel ontdekt de kromming, die er is in des mensen hart. "Door de wet is de kennis der zonde", Gal 3:11: "En dat niemand door de wet gerechtvaardigd wordt voor God, is openbaar; want de rechtvaardige zal uit het geloof leven." Het was openbaar aan Paulus en het is openbaar aan gelovigen, maar het kan nooit openbaar aan een ongelovige zijn, dat geen mens wordt gerechtvaardigd door de wet of door de werken der wet.

2. Geen mens kan door de wet gerechtvaardigd worden, omdat de wet iedere zonde veroordeelt en iedere zondaar om elke zonde. De wet van God is zo stipt, dat het elke zonde veroordeelt. Nu, dat wat veroordeelt, kan niet rechtvaardigen, want deze twee zijn tegengesteld. Galaten 3:10: "Want zovelen als er uit de werken der wet zijn, die zijn onder de vloek." De apostel Paulus was een moedig godgeleerde. Hij sprak de waarheid van God vrijmoedig en gaf er niet om wat de mensen ervan dachten. Had de apostel gezegd: "Zovelen als de wet breken zijn onder de vloek", zij zouden dat aardig te verdragen hebben gevonden, maar hij zegt: "Zovelen als er uit de werken der wet zijn, die zijn onder de vloek." Waarom dat? Omdat hun werken niet volmaakt zijn, want er is geschreven, zegt de apostel: "Vervloekt is een iegelijk, die niet blijft in al hetgeen geschreven is in het boek der wet, om dat te doen." De wet vervloekt een ieder die aan deze niet kan voldoen. Indien een mens aan de gehele wet van God zou kunnen voldoen en slechts in één punt overtreedt, die ene zonde zou door de wet veroordeeld worden en ook de zondaar hiervoor.
3. Geen mens kan door de werken der wet gerechtvaardigd worden, omdat ieder mens een zondaar is. Rom. 3:19, 20: "Al wat de wet zegt, spreekt zij tot degenen die onder de wet zijn, opdat alle mond gestopt worde en de gehele wereld voor God verdoemelijk zij. Daarom zal uit de werken der wet geen vlees gerechtvaardigd worden voor Hem, want door de wet is de kennis der zonde." Het vraagstuk waarmee de apostel nu bezig is, gaat over dit punt, dat zo'n groot punt in de christelijke godsdienst is: Hoe zal een zondaar voor God gerechtvaardigd worden? Het is niet hoe een heilig mens kan worden gerechtvaardigd, het is niet hoe een mens die nooit heeft gezondigd kan worden gerechtvaardigd, maar het is: "*Hoe zal een **zondaar** worden gerechtvaardigd?*" Hoe zal een mens die vlees is worden gerechtvaardigd? Nu, zegt de apostel: *er zal geen vlees worden gerechtvaardigd voor God.*
4. De wet weet van geen barmhartigheid. Barmhartigheid en genade behoren tot een ander hof dan de wet. "De wet is door Mozes gegeven; de genade en de waarheid is door Jezus Christus geworden" Joh. 1:17. Veroordeling om de zonde behoort tot de wet, maar rechtvaardiging van de zonde behoort tot het evangelie. De wet heeft niets te doen met het één en het evangelie heeft niets te doen met het ander. De wet heeft niemand te veroordelen van diegenen, die het evangelie vrijspreekt. Maar gij zult zeggen: "Is dit niet een groot gebrek in de wet, dat zij een mens niet kan rechtvaardigen?" De apostel spreekt enigszins op deze manier in Hebr. 7:18, 19. Ofschoon ik van mening ben, dat de apostel daar meer het oog heeft op de Oudtestamentische bedeling dan op deze wet in haar meer algemene samenvatting, daar ik nu van spreek. "Want de vernietiging van het voorgaande gebod geschiedt om deszelfs zwakheids en onprofijtelijkheids wil; want de wet heeft geen ding volmaakt, maar de aanleiding van een betere hoop, door welke wij tot God genaken." Deze is een algemene gedachte, die in het hart des mensen oprijst: "Is het niet een gebrek in de wet, dat zij een mens niet kan rechtvaardigen? Is het niet een gebrek dat de wet een mens wel naar de hel kan zenden, maar hem niet in de Hemel kan brengen?" Ik antwoord: nee, het is een voortreffelijkheid van de wet; niet haar gebrek, maar haar heerlijkheid.

Laat ons eens een weinig beschouwen wat de wet omtrent de rechtvaardiging uitricht:

1. De wet ontdekt en openbaart een volmaakte gerechtigheid; er is geen zekerder noch betere regel van gerechtigheid in deze wereld dan de heilige

wet van God. Daarom, toen onze Heere met een arm, vleselijk wettisch mens handelde, een opgeblazen jonge man, die met grote haast tot Hem kwam, met grote ijver tot Hem liep, als een man, die in de Hemel wilde zijn vóór iemand anders: "Goede Meester, wat zal ik goeds doen, opdat ik het eeuwige leven hebbe?", zei de Heere tot hem "gij weet, dat geen mens in de Hemel kan komen dan hij die volmaakt rechtvaardig is; nu, de enige regel van volmaakte rechtvaardigheid is de wet Gods en daar Ik zie dat u het heeft aangelegd op doen, onderhoud dan de geboden." De arme man, die zijn eigen hart niet kende noch de uitgestrektheid van Gods wet, antwoordde: "al deze dingen heb ik onderhouden van mijn jonkheid af." Hierop antwoordde onze Heere: Ik zal u bewijzen dat u een overtreder van de wet bent en zelfs een grote: "Ga heen, verkoop al wat gij hebt en geef het de armen en kom herwaarts, volg Mij en gij zult een schat hebben in de Hemel." Niet, dat enig mens een recht tot het eeuwige leven zal verkrijgen door al zijn vermogen aan de armen te geven, maar de Heere ontdekt hierbij de verrotheid van het arme zelfrechtvaardigende hart. De man liet spoedig voor het gehele gezelschap blijken dat zijn vermogen hem meer waard was dan het eeuwige leven. Onze Heere wilde hem een duidelijk bewijs geven, dat zijn hart moest losgemaakt worden van de wereld en Hem dan volgend, zou hij zalig worden. "Hij ging echter bedroefd weg, want hij had vele goederen", Matth. 19:16 enz. Er is een volmaakte regel van gerechtigheid in de wet Gods voor het meest volmaakte schepsel, dat er ooit geweest is, voor de onzondige Adam in zijn staat van volmaaktheid. "De wet Gods is volmaakt", zo wordt die vaak in Gods Woord genoemd.

2. Deze gerechtigheid, die de wet Gods ontdekt, beveelt ze ook door haar gezag. Elke soort gerechtigheid wordt geboden door de wet Gods.
3. Alle zonden worden bedreigd door de wet Gods; ja, het gebrek van deze gerechtigheid, die ze beveelt, wordt door de wet bedreigd.
4. De belofte van het eeuwige leven is door de wet aan de rechtvaardigen toegezegd, want de wet Gods, in haar geheel beschouwd, heeft de belofte van het eeuwige leven voor allen die haar gehoorzaam zijn. De mens zal dit echter nooit bereiken, omdat de gerechtigheid van de wet onmogelijk is te verkrijgen. Het vereist die gerechtigheid, die geen mens kan volbrengen en daarom kan geen mens verkrijgen, wat ze belooft. Dit noemt de apostel de onmogelijkheid van de wet, zo is het in het oorspronkelijke. We lezen het: "want hetgeen der wet onmogelijk was, dewijl zij door het vlees krachteloos was", Rom. 8:3. De juiste reden, waarom de wet het leven niet kan geven, is vanwege het vlees van diegenen, die er onder verkeren. Geen mens kan de gerechtigheid der wet volbrengen en daarom kan geen mens het leven door de wet verkrijgen. Zoveel voor de eerste negatieve zaak, die hier ingesloten is, dat geen gerechtigheid kan komen door de werken der wet.

II. De tweede negatieve zaak is, dat Christus' dood *niet tevergeefs* is geweest. Nu, dit woord "tevergeefs" heeft betrekking op twee dingen:

1. Dat wordt gezegd tevergeefs gedaan te zijn, dat onnodig is.
 2. Dat wordt gezegd tevergeefs te zijn, dat zonder vrucht wordt gedaan.
- Nu, geen van beide kan worden gezegd ten aanzien van de dood van Christus. Er was grote noodzakelijkheid van Zijn sterven; en een groot voordeel kwam door Zijn sterven en daarom: *Hij stierf niet tevergeefs*.
1. Er was grote noodzakelijkheid van Christus' sterven en dat met betrekking tot onderscheiden opzichten; ik zal er enkele noemen:

- a. Met betrekking tot het besluit Gods, was er een noodzakelijkheid van Zijn sterven. Dit had onze Heere op het oog, toen Hij op het punt stond te sterven, Joh. 12:27: "Nu is mijn Ziel ontroerd, en wat zal Ik zeggen? Vader, verlos Mij uit deze ure. Maar hierom ben Ik in deze ure gekomen", waar onze Heere het oog had op de noodzakelijkheid van Zijn sterven op grond van de Goddelijke vaststelling.
- b. Het was noodzakelijk op grond van het Verbond tussen de Vader en de Zoon. Christus had beloofd te sterven en daarom Hij moest zo goed als Zijn Woord zijn, "Gij hebt Mij het lichaam toebereid, toen sprak Ik: Zie, Ik kom (in het begin des boeks is van Mij geschreven), om Uw Wil te doen, o God." En wat was die Wil van God? Sterven was Zijn Wil en de gezegende gevolgen ervan, Heb. 10:5 en 7.
- c. Het was nodig op grond van de Schriften en hierop dringt onze Heere veelvuldig aan. De Schriften van het Oude Testament hebben Christus' dood voorzgd. Daar waren hiervan veel voorzeggingen en profetieën, veel afbeeldingen en schaduwen. Onze Heere vertelt daarom Zijn discipelen, Lukas 24:44: "Dit zijn de woorden, die Ik tot u sprak, als Ik nog met u was, namelijk dat het alles moest vervuld worden, wat van Mij geschreven is in de wet van Mozes en de Profeten en Psalmen" en wederom, vers 46: "alzo is er geschreven, en alzo moest de Christus lijden, en van de doden opstaan ten derden dage." Er was een noodzakelijkheid vanwege de vervulling van de Schriften en daarom bestrafte onze Heere Petrus, wanneer hij zijn Meester aanbood Hem te willen verdedigen. "Hoe zouden dan de Schriften vervuld worden, die zeggen, dat het alzo geschieden moet?" Matth. 26:54. "Neem dat zwaard dan weg, dit is de plaats niet voor dat werk, de Schriften worden vervuld."
- d. Er was een noodzakelijkheid van Christus' dood voor de zaligheid van Zijn Volk. Hun rechtvaardiging en hun zaligheid werden alleen door de dood van Jezus Christus toegebracht.

2. En dat leidt mij tot het tweede hoofd: *Christus' dood was niet tevergeefs, want daar kwam veel vrucht en voordeel uit.*

- a. Het bracht een eeuwigdurende gerechtigheid aan, die voor God zou worden aangenomen. Dit was wat onze Heere door Zijn dood uitgewerkt had; voorzgd door de profeet Daniël, hoofdstuk 9:24: "om een eeuwige gerechtigheid aan te brengen.
- b. Er was niet alleen een gerechtigheid aangebracht, maar door Christus' dood was er een verwerving geschied, een verwerving van genade en heerlijkheid voor Zijn Volk. De dood van onze Heere Jezus Christus heeft grote dingen voor ons verworven, ook alle dingen, die wij genieten. Zij verwierf wel is waar niet het Verbond der genade, want het Verbond der genade heeft Christus uitgezonden; maar de grote voorwaarde van dat Verbond was, dat Christus al de goede dingen, hierin vervat, moest kopen door de prijs van Zijn eigen bloed.
- c. Christus stierf niet tevergeefs, want Zijn bloed bevestigde en verzegelde het voorrecht. "Dat is Mijn bloed, het bloed des Nieuwen Testaments, hetwelk voor velen vergoten wordt tot vergeving der zonden; drinkt allen daaruit", Matth. 26:27,28. Christus' dood bevestigde het Verbond en maakte het een Testament, Hebr.9:15 en 20.
- d. Christus' dood was niet tevergeefs, maar tot groot voordeel, want hierdoor werd een weg tot de Hemel voor gelovigen effen gemaakt, een voortreffelijke weg ten Hemel. Hoe gezegend spreekt de apostel hiervan in Hebr. 10:19, 20: "Dewijl wij dan, broeders, vrijmoedigheid hebben om in te gaan in het Heiligdom door het Bloed van Jezus, op een versen en

levenden weg, welke Hij ons ingewijd heeft door het Voorhangsel, dat is door Zijn Vlees." De mening is: Zijn gescheurd Vlees; de inwijding van de weg was door het scheuren van het vlees van Jezus Christus. De gerechtigheid die ons rechtvaardigt, de zegeningen, die ons gelukkig maken, het Verbond, dat dezen zeker stelt en de weg ten Hemel, zijn allen door de dood van Jezus Christus. Zij zijn vreemden van al deze dingen, die niet weten, dat hun weg tot hen ligt door dit Voorhangsel van de gedode Zoon van God. Dit voor zoveel betreft de twee negatieve zaken.

2e. Ik zal nu spreken over de twee positieve zaken in de woorden:

1. *Dat indien de rechtvaardigheid door de wet komt, Christus' dood dan tevergeefs is.* Ik heb u verteld, dat de rechtvaardigheid niet door de wet komt en dat Christus niet tevergeefs is gestorven. Nu, de apostel bindt ze samen en toont wat een vreemd aspect de één op de ander heeft. Indien de gerechtigheid door de wet komt, dan is Christus' dood tevergeefs. Dit is een gevolgtrekking, die noodzakelijk volgt; indien de gerechtigheid door de wet komt, dan stierf Christus tevergeefs om de rechtvaardigheid uit te werken. Indien de rechtvaardigheid door de wet komt, Christus' dood was in het voornaamste einde ervan tevergeefs, namelijk om de rechtvaardigheid uit te werken. Mijn vrienden, ik zou u dit willen doen bevatten bij uzelf en deze ene gedachte mag dienen om veel misvattingen te voorkomen: "Onze Heere Jezus Christus stierf niet om moeilijke dingen gemakkelijk te maken, een moeilijke weg ten Hemel gemakkelijk te maken; maar Christus stierf om onmogelijke dingen zeker te maken. Hij is niet gestorven om het gemakkelijker te maken ten Hemel te komen dan tevoren, maar Hij stierf om een weg ten Hemel zeker te maken, die tevoren onmogelijk was. Rom. 8:3: "want hetgeen der wet onmogelijk was, dewijl zij door het vlees krachteloos was, heeft God, Zijn Zoon zendende in gelijkheid des zondigen vleses, en dat voor de zonde, de zonde veroordeeld in het vlees" en ook Galaten 3:21: "Indien er een wet gegeven was, die machtig was rechtvaardig te maken, zo zou de rechtvaardigheid uit de wet zijn." Maar omdat er geen wet was, die de gerechtigheid aan een mens kon geven, daarom is Christus gekomen om dát uit te werken, dat totaal onmogelijk was. Hoe onwaardig denken zij van Jezus Christus en de grote onderneming van Zijn dood, die erop zien, dat slechts een verwerving van een nieuwe wet, waardoor men ten Hemel kan komen op gemakkelijker voorwaarden dan zij door de oude konden. Christus is gekomen om een nieuwe weg ten Hemel te verwerven; een weg die niemand dan Hij kon maken; een weg zonder welke niemand ooit ten Hemel kon komen, en zeker (ofschoon ik erken dat men matig moet zijn omtrent dingen die niet geopenbaard zijn en omtrent verborgen dingen van God), dat denkbeeld van de mogelijkheid van de zaligheid der heidenen, die nooit van Jezus Christus gehoord hebben, wordt in deze tekst veroordeeld. Indien een heiden, die nooit van Christus heeft gehoord, zalig kan worden, dan is Christus' dood tevergeefs. Indien het einde, waarvoor Christus stierf op een andere manier kan worden bereikt, dan is Christus zekerlijk tevergeefs gestorven. Indien de rechtvaardigheid, waarvoor Christus stierf, op enig andere manier kon worden verkregen; indien de vervulling van de wet, die Christus heeft ondergaan met betrekking tot deze rechtvaardigheid, indien deze op enig andere wijze kon worden bewerkstelligd, Christus stierf tevergeefs. Maar deze dingen zijn zo niet.

2. Het tweede positieve ding is, dat hetgeen Christus' dood tevergeefs maakt, een verschrikkelijke zonde is. De apostel argumenteert hier van ongerijmdheden; en hij getuigt van twee van de grootste, die ooit in de

gedachten der mensen konden komen: "indien u de rechtvaardigheid zoekt door de wet, dan doet u de genade Gods teniet en wat een verdorven schepsel is dat! Indien u de rechtvaardigheid door de wet zoekt, maakt u Christus' dood tevergeefs en kunt u enig erger ding doen, dan tegen de genade Gods te schoppen en de dood van Christus tevergeefs te doen zijn"? Deze zonden zijn zeer groot. Maar u zult zeggen: kan enig mens Christus' dood tevergeefs doen zijn? Neen, geen mens, noch enige duivel, noch alle duivelen tezamen kunnen de kracht van Christus' dood teniet doen; het is boven het bereik van de hel en de aarde. De duivel en de verdorven wereld dachten Christus' leven tevergeefs te maken door Hem ter dood te brengen, een eind aan Zijn leer, leven en discipelen te maken, door Hem te doden en aan alles een eind te maken door Hem in het graf te houden, maar Christus' dood tevergeefs te doen zijn is totaal onmogelijk. Het is zo'n zeker, zo'n eerbiedwaardige aangelegenheid der Goddelijke Voorzienigheid, door zoveel wijsheid bedacht, dat het zijn einde noodzakelijk moest bereiken. Maar, ofschoon geen mens Christus' dood tevergeefs kan maken, toch:

- a. een mens kan het tevergeefs voor hemzelf maken; hij kan zich terugbrengen in hetzelfde geval alsof Christus nooit was gestorven geweest. "Zie, ik Paulus zeg u, zo gij u laat besnijden dat Christus u niet nut zal zijn", Galaten 5:2. Een vreemd gezegde: "Christus zal u niet nut zijn." Was de apostel Paulus iemand, die een onnutte Christus predikte? Neen, maar u maakt Hem tevergeefs te zijn, indien u de rechtvaardigheid door de wet zoekt. Vers 4: "Christus is u ijdel geworden, die door de wet gerechtvaardigd wilt worden; gij zijt van de genade vervallen." Er is nooit een mens in deze wereld geweest, die door de wet is gerechtvaardigd geworden. Maar de apostel spreekt er hiervan als het beste veronderstellende. Verondersteld, dat zij alles verkregen hadden, dat zij konden beraamd hebben voor hun rechtvaardiging door de wet; verondersteld, dat zij de wet meer volmaakt hadden gehoorzaamd dan enig zondaar ooit had gedaan, dan zegt de apostel: "dit is al het nut dat u ermee winnen zult, dat Christus' gerechtigheid u ijdel is geworden." Een mens maakt Christus' dood voor hemzelf tevergeefs, indien hij haar kracht en verdienste niet aangrijpt door het geloof.
- b. Een mens maakt Christus' dood tevergeefs, wanneer hij doet al wat hij kan het zo te maken, ofschoon hij zo in feite niet doet. En u zult dit de regel van Gods handeling vinden, dat hij des mensen goddeloosheid afmeet en hun daden oordeelt vanuit het oorspronkelijk doel van hen, ofschoon zij dit nooit bereiken. In alle Godonterende daden en opstand tegen Hem, handelt God met hen overeenkomstig hun zondige meningen in deze zonden, ofschoon zij veel tekort schieten het doel te bereiken. Een zondaar kan Christus' dood niet tevergeefs doen zijn door zijn eige gerechtigheid, maar hij doet wel al wat hij kan om het zo te doen zijn en dit is wat de apostel hier bedoelt, wanneer hij zegt: "Indien de rechtvaardigheid door de wet is, dan is Christus' dood tevergeefs." "U doet al wat u kunt om Christus' dood tevergeefs te doen zijn."

Ik zou nu nog iets willen spreken over de grootte van deze zonde van Christus' dood tevergeefs te doen zijn, over het koesteren van enige principes of praktijken, die een neiging daartoe hebben. Dit kan ik nu niet ter hand nemen.

ZESDE PREEK

"Ik doe de genade Gods niet teniet; want indien de rechtvaardigheid door de wet is, zo is dan Christus tevergeefs gestorven", Galaten 2:21.

De heiligste dingen, die ons in het Woord van God zijn geopenbaard, zijn deze twee: de genade Gods en de dood van Christus; en deze zijn nauw met elkaar verbonden. Deze twee zaken moeten allen, die lust hebben om zalig te worden, voortdurend op het oog hebben. De genade Gods en de dood van Christus; en toch zijn er niet weinigen, die beide verachten. Die de één teniet doen en de ander tevergeefs maken.

De apostel legt deze schuld op een dwaling, waarvoor hij de Galaten berispt en die was hun zoeken van de rechtvaardigheid door de wet en de werken ervan. Ik heb over deze woorden gesproken, die twee sterke argumenten bevatten tegen het zoeken van de rechtvaardigheid door de werken der wet:

1. Dat hierbij de genade Gods teniet wordt gedaan.
2. Dat hierbij Christus' dood tevergeefs wordt gemaakt, voor zover als de goddeloosheid des mensen het een of ander kan doen.

Over dit tweede argument heb ik de laatste keer iets gesproken met betrekking tot vier notities, die ik hieruit heb gemaakt, waarvan twee negatieve en twee positieve:

- I. Dat er geen rechtvaardigheid is voor het rechtvaardigen van een zondaar, welke door de wet kan komen. Nooit kwam iemand ten Hemel door de wet; nooit kwam een mens ten Hemel door zijn eigen goede daden. Allen gaan naar de hel om hun eigen kwade daden; maar geen mens is, sinds de zonde in de wereld is gekomen, ooit naar de Hemel gegaan door zijn eigen goede daden. Dat heb ik bewezen.
- II. Het tweede negatieve punt is, dat Christus niet tevergeefs is gestorven. De apostel sluit hierbij zekerlijk in, dat Hij niet tevergeefs is gestorven wanneer hij de zonde, van het zoeken van de rechtvaardigheid door de wet, vergroot. Dit zou een verschrikkelijke dwaasheid insluiten. Want hij wijst de snoodheid van deze zonde aan in zeer verschrikkelijke kleuren met het doel deze gehaat te maken.

De twee positieve waarheden, die hierin zijn bevat, zijn deze:

- I. Indien er enige gerechtigheid door de wet kon komen, Christus' dood dan tevergeefs zou zijn. Christus was tevergeefs gestorven indien enig mens aangenaam voor God zou kunnen zijn zonder de kracht van Zijn dood. De kracht van Christus' dood zou ten gevolg hebben om de mens voor God aangenomen te doen zijn, zelfs vóór Hij in de wereld kwam. De vaderen, die gestorven zijn vóórdát Christus kwam, zijn door hetzelfde geloof gezaligd, waardoor gelovigen in Christus zijn gezaligd nádat Hij is gekomen. Zo zegt de apostel, Hand. 15:11: "maar wij geloven door de genade des Heeren Jezus Christus zalig te worden op zulke wijze als ook zij", de bedeling van het Oude Testament en van het Nieuwe Testament met elkaar vergelijkend.
- II. De tweede positieve waarheid was deze, dat het een grote en verschrikkelijke zonde is Christus' dood tevergeefs te maken. Ik vertelde u, dat het onmogelijk is die daadwerkelijk tevergeefs te doen zijn of enige van haar uitstekende vruchten te doen verhinderen. Zoals geen mens de vaste oorzaken ervan kon verhinderen, zo kon ook geen mens de krachtige vruchten ervan verhinderen. De vrucht van de dood van Christus is geheel buiten het bereik van mensen of duivelen. Toen onze Heere in Zijn vernederde staat was, kon de duivel, onder de toelating, Zijn lichaam op de tinne des tempels voeren, maar hij had geen kracht Hem te beschadigen. Toen Hij in deze wereld was, verraadde een goddeloze discipel Hem en de rest verliet Hem lafhartig. Zijn vijanden hadden de overhand over Hem in de ure en macht der duisternis en namen Zijn leven weg. De vrucht en kracht van Zijn dood echter, zijn hoger gelegen dan de mens kan bereiken.

Toch kan de mens Christus' dood tevergeefs doen zijn:

1. Met betrekking tot hemzelf. Een arm schepsel, dat geen geloof in Christus heeft, krijgt niet meer goeds van Hem, dan alsof Christus nooit was

gestorven of indien Christus' dood tevergeefs was geweest, dan of Hij nooit was gestorven of was gestorven zonder oogmerk.

2. God zal altijd rekening houden met mensen overeenkomstig hun bedoeling in het zondigen. Alle zonde is een verbreking van Gods wet, maar toch zal Gods wet niet verbroken worden, maar zal de verbrekers ervan verbreken. De zonde wordt gerekend en beschouwd als een ontering van God en toch zal de ere Gods worden bevorderd in de ondergang van de zondaar.

Ik ga nu verder om de verschrikkelijkheid van deze zonde aan te tonen, van iets te doen, dat een neiging heeft om Christus' dood tevergeefs te maken. Ik zal:

1. Deze zonde vergroten naar de juiste maatstaven.
2. Komen tot de toepassing en aantonen hoe algemeen deze zonde is.

1. Het is een grote zonde Christus' dood tevergeefs te doen zijn in de weg waarin het wordt uitgevoerd en in die zin die de apostel hier bedoelt.

a. Laat ons rekening houden met God, wanneer we ooit de juiste mate van enige zonde stellen, we hebben dat te nemen met betrekking tot God. Dit is de grote verzwaaring van alle zonde, dat ze tegen God is. Wanneer David met diep berouw zijn vuile zonden van overspel en moord belijdt, die zonden tegen zijn naaste waren, zegt hij: "Tegen U, U alleen heb ik gezondigd en gedaan wat kwaad is in Uw ogen", Psalm 51:6. Nu laat ons beschouwen wat deze zonde doet met betrekking tot God. We moeten hier rekening houden met God, overeenkomstig de Evangelieopenbaring van Hem, want zoals Jezus Christus niet door de wet is geopenbaard, zo wordt deze zonde van Zijn dood tevergeefs te doen zijn ook niet door de wet verzaagd, zoals ze is bij de ontdekkingen van God in het Evangelie gedaan. Het is een zonde tegen God de Vader, tegen God de Zoon en tegen God de Heilige Geest.

(1) Om deze zonde in zijn grootte te doen blijken is ze ten eerste jammerlijk tegen *God de Vader*. De grootste uitvinding die ooit de oneindig wijze God heeft gedaan, voor de heerlijkheid Zijns Naams, was het uitwerken van een eeuwige verlossing door de dood van Zijn Eigen Zoon voor een aantal verloren zondaars. Deze is de voornaamste van Gods Wegen. Alle dingen van Hem geopenbaard, van Zijn Raad en van Zijn Oogmerk en van Zijn daden, zijn tezamen maar gering in betrekking hiermee. Alle andere zijn dienstig aan deze daad van de Goddelijke Voorzienigheid. Deze is de voornaamste van Gods Wegen. Laat ons eens zien welke schatten van Zijn Heerlijkheid hierop betrekking hebben.

A. Daar is oneindige wijsheid in het uitvinden van een weg, die het verstand van engelen en mensen niet uit konden vinden en wanneer die geopenbaard is, niet ten volle kan gekend worden. Er wordt met betrekking tot de engelen gezegd, dat "zij begerig zijn in deze dingen in te zien", in die dingen, die de Geest openbaart, "betreffende het lijden van Christus en de heerlijkheid daarna volgende", 1 Petrus 1:11 en 12. Nu, indien de verheerlijkte engelen in de Hemel leerlingen van Jezus Christus zijn en van de heerlijkheid van Zijn lijden en van de heerlijkheid, die er de vrucht van was, hoe veel meer moesten dan de mensen zo doen. Daar is een veelvuldige wijsheid Gods die hier door schijnt en door hen wordt bespeurd en aan hen bekend gemaakt, Ef. 3:10: "opdat nu door de gemeente bekend gemaakt worde aan de overheden en de machten in den Hemel de veelvuldige wijsheid Gods, naar het eeuwig voornemen, dat Hij

gemaakt heeft in Christus Jezus onzen Heere." Nu, waar de wijsheid Gods hierbij zo betrokken is, oordeelt gij, wat een terging het noodzakelijk moet zijn, wanneer de dwaze mens alles doet, wat hij kan om deze wijsheid te verijdelen. "Christus de Gekruisigde" wordt genoemd "de Wijsheid Gods en de Kracht Gods", maar voor de arme onkundige mens is Hij een dwaasheid en een ergernis, 1 Kor. 1:23 en 24.

- B. In deze weg van ons te zaligen door de dood van Christus, is er de grote genade en barmhartigheid van God, die Hij wilde verheerlijken. Nu, wat een grote zonde moet het zijn om dit alles ijdel te achten. "Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk, die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe, Joh. 3:16. "Maar God bevestigt Zijn liefde jegens ons, dat Christus voor ons gestorven is, als wij nog zondaars waren", Rom. 5:8. En zal deze liefde zo ver veracht worden, als dat een mens zal trachten het ijdel te maken?
- C. Dit is een uitvinding eveneens voor de verheerlijking van de heilige wet Gods. De Heere is zo ijverig voor Zijn wet, dat Hij om geen mens ervan zal scheiden. Hij wil niets van de stiptheid van Zijn wet verminderen voor de zaliging van de wereld, maar Hij heeft een weg uitgevonden, waarin de wet al haar waarde wordt gegeven en toch de arme zondaar te geven al wat hij nodig heeft. Dit is verbazend, dat de wet al de gerechtigheid verkrijgt, die zij vraagt en de zondaar de gehele rechtvaardiging verkrijgt, die hij behoeft. De wet zal geëerd worden en het gericht zal voldaan worden en de zondaar zal gezaligd worden en niet vernield. "God is rechtvaardig en rechtvaardigende dengene, die uit het geloof van Jezus is, Rom. 3:26.

(2) Deze zonde wordt eveneens vergroot daar ze tegen *God de Zoon* is. Laat ons eens beschouwen wat Christus' dood was. Het was de grootste bezorgdheid van een Goddelijkheid van een Goddelijk Persoon. Het was heel wat beter te zeggen, dat al de martelaren tevergeefs gestorven zijn; het was een veel mindere zonde te zeggen, zoals de goddeloze wereld doet "dat zij hun leven verwierpen door hun dwaasheid en stiptheid, wanneer zij zichzelf mochten hebben gespaard met een woord, een buigen of een neervallen voor de afgoden van de volkeren." Het was een grote zonde alzo te spreken. U weet, hoe de apostel dit als een grote ongerijmdheid verzwaart met betrekking tot de leer van de opstanding: "zo zijn dan ook verloren, die in Christus ontslapen zijn", 1 Kor. 15:18. Maar dat was een kleine zaak met betrekking tot het ijdel maken van Christus' dood, die een bijzondere bezorgdheid van een Goddelijk Persoon was. Het gestorte bloed was "het bloed van God", Hand. 20:28. En kan Gods bloed tevergeefs gestort worden? Het was de laagste trede van de kronende daad van Christus' lijden. Al wat er tevoren geschied was kon niet dienstig zijn; de lage staat, waarin Hij was geboren, de veelvuldige smarten, waarin Hij leefde, Zijn gevangenneming 's nachts door soldaten met lantarens als een dief; Zijn gebonden worden; Zijn gegeseld worden; Zijn genageld zijn aan het kruis met foltering, dat alles zal het ook niet doen. De kroning en zaligmakende daad van onze Heere Jezus Christus was Zijn sterven. Het was ook het grote onderpand van de liefde onzes Heeren, de grote ontdekking, het grote bewijs van Zijn liefde tot Zijn volk. "Hij heeft Zijn gemeente liefgehad en Zichzelf voor haar overgegeven", Ef. 5:25. "Die ons heeft liefgehad en ons van onze zonden gewassen heeft in Zijn bloed", Openb. 1:5. "Niemand heeft meerder liefde dan deze, dat iemand zijn leven zet voor zijn vrienden", dat is "een groter getuigenis van liefde dan deze kan geen mens geven, dan te scheiden van zijn leven voor hen, die hij

liefheeft", Joh. 15:13. Nu, oordeel zelf, wat een grote zonde dit wel voor een mens moet zijn: een toeschrijving van ijdelheid en onnutigheid aan dit grote onderpand van liefde van onze Heere Jezus Christus, om te zeggen dat Hij tevergeefs is gestorven.

(3) Deze zonde van beschuldiging dat Christus' dood tevergeefs is, is ook een zonde tegen *de Heilige Geest*; het is zondigen tegen de Heilige Geest. Wij vinden betreffende de Heilige Geest, dat Hij dat lichaam waar onze Heere in leefde en in gestorven is, heeft toebered; Hij was ontvangen van de Heilige Geest, Matth. 1:20. Bovendien was Christus gezalfd door de Geest zonder mate, welke was onzes Heeren tekst te Názareth: "De Geest des Heeren is op Mij, daarom heeft Hij Mij gezalfd. Hij heeft Mij gezonden om den armen het Evangelie te verkondigen" Lukas 4:18. "De Geest is des Heeren is op Mij." De Heilige Geest hielp Hem en getuigde van Hem in Zijn dood en bij Zijn opstanding. En daarom, toen Stéfanus Christus predikte aan de moordenaars van Christus, verzwaarde hij hun zonde met dit: "Gij hardnekkigen en onbesnedenen van hart en oren, gij wederstaat altijd de Heilige Geest, gelijk uw vaders, alzo ook gij", Hand. 7:51. Deze zonde is in het bijzonder het grootst, wanneer de Heilige Geest mensen overtuigt door de wet van hun walgelijkheid, en door het Evangelie van de bevrijding die door Christus Jezus wordt aangeboden. In beide gevallen worstelt een groot aantal mensen tegen de Geest Gods. Het duurt een geruime tijd voordat de zondaar aan de overtuiging van de Geest toegeeft, dat alle dingen bij hem van binnen op niets zijn uitgelopen en er niets recht in hem is. Het duurt vaak net zo lang voordat zij aan de Heilige Geest in hun zielen toegeven het op Christus te wagen als een genoegzame Zaligmaker. En dus ziet u hoe deze zonde is verzwaard, als zijnde tegen God de Vader, God de Zoon en God de Heilige Geest. Maar om nu wat lager te komen:

b. Deze zonde van Christus' dood tevergeefs te doen zijn is een verschrikkelijke zonde ook tegen anderen. Het is een zonde tegen zondaren en ook tegen gelovigen. Het is in zo verre een zonde tegen anderen, dat iedere ongelovige, iedere hardnekkige weigeraar van leven en zaligheid door Christus' dood in zekere zin alle anderen onderwijst om dezelfde weg des verderfs te lopen die hij neemt. Hij, die zegt dat Christus tevergeefs is gestorven, snijdt op deze manier de keel van de gehele wereld af, want allen die gezaligd worden, moeten worden gezaligd door de kracht van Zijn dood. Het is ook een grote zonde tegen de gelovigen. De apostel verzwaart deze in het geval van ergernis; er de ergernis waarvan de apostel hier spreekt was in hei onvoorzichtig gebruik van de christelijke vrijheid. U zondigt tegen Christus en dan geeft u ook oorzaak dat uw zwakke broeder verloren gaat voor wie Christus is gestorven, 1 Kor. 8: 11 en 12. Voor het woord "verloren gaan", zou ook we een ander woord, dat minder aanstootgevend is, kunnen worden gebruikt: "door uw kennis zal de broeder, die zwak is, verloren gaan" of liever "struikelen en vallen, voor wie Christus is gestorven", want wanneer u tegen de broeder zondigt en hun zwakke consciëntie verwondt, zondigt u tegen Christus.

Nu, de zaak, die ik thans bedoel is deze, indien de apostel alzo het onvoorzichtig gebruik van de christelijke vrijheid verzwaart, zonder zich terecht te bekommeren over de zwakheid van andere christenen, die hiermee omver geworpen en gewond worden, hoe veel meer moet deze zonde worden verzwaard, die tracht Christus' dood tevergeefs te doen zijn, want:

1. Dit tast het fundament van het christelijke geloof aan want indien een mens maar enig geloof heeft, dan moet dat op Christus' dood zijn gebouwd. Hierover twijfelt u niet; dat geloof, dat niet op een stervende Christus is gebouwd, is maar een gevaarlijke droom. God doe allen ontwaken, die zich daarin bevinden. Wanneer de apostel het fundament van zijn vertrouwen plaatst in dat triomflied, Rom. 8:33 en 34, dan is het allereerste woord ervan: "wie zal beschuldiging inbrengen tegen de uitverkorenen Gods? Het is Christus, Die gestorven is."
2. Deze zonde tast de grondslag van al de christelijke vrede en troost aan. Niet alleen is de staat der gelovigen door zijn geloof in Jezus Christus verzekerd, maar zijn vrede en de kalmte van zijn consciëntie worden ook in dezelfde weg onderhouden. Indien de kracht van de dood van Christus wordt weggenomen, dan gaat ook al de vreugde der gelovigen ermee weg, want het staat hierin alleen vast. De dood van Christus is van een eeuwige kracht en waardig en der gelovigen vreugde springt daarom eeuwigdurend op.
3. Deze zonde tast al de lofzeggings van de heiligen op aarde en van de verheerlijkten in de Hemel aan. Christus' dood tevergeefs te maken zou alle muziek beide in de Hemel en op aarde doen ophouden. Geen gelovige kon hier enige lof verkondigen en daar zou geen enkele lofzegging meer plaatsvinden. Het lied van Mozes en het Lam ontstaat hieruit - het Lam Dat geslacht is, is waardig te ontvangen de kracht en rijkdom en wijsheid en sterkte en eer en heerlijkheid en dankzegging." Openb. 5:12. Zij zingen die lofzang eeuwig, omdat zij de kracht van Zijn bloed eeuwig voelen.

Toepassing.

Ik kom nu om enig nuttig gebruik van dit punt te maken.

Indien het zo'n ontzaglijke zonde is de dood van Christus tevergeefs te doen zijn, hoe vreselijk is het dan, dat deze zonde zo algemeen is. Ik weet dat menigten zichzelf er vrij van denken, zoals de Galaten, aan wie Paulus schreef, zichzelf dachten vrij van de dwaling te zijn, waarvan hij hen beschuldigt, maar des mensen verbeeldingen zijn geen bewijs van hun onschuld. Het is hun hier ten laste gelegd, dat zij hieraan schuldig waren, anders was deze zonde van Christus' dood tevergeefs te doen zijn, zoveel een mens kan doen en ten opzichte van zichzelf, niet op hun rekening gesteld door de Heilige Geest. Ik wil met enkele voorbeelden bewijzen als blijken daarvan.

1. Te beginnen met het voorbeeld in de tekst van het zoeken van de rechtvaardigheid door de wet. Wie hij ook is, die de rechtvaardigheid door de wet zoekt, die mens maakt Christus' dood tevergeefs. Indien zij zo doen "Christus is u ijdel geworden, Christus is u niet nut", Galaten 5:2 en 4. Maar wie zijn deze", zegt u, "die de rechtvaardigheid door de wet zoeken?" Ik zou deze vraag 'met een andere willen beantwoorden: wie doet dat niet? Iedereen doet dat in meer of mindere mate. Het zoeken van de rechtvaardigheid door de wet geschiedt, wanneer een arme zondaar denkt dat hij bekwaam is de een of andere tijd dát te doen, waarvoor God hem wil genadig zijn, hetzij door een wetswerk of door een werk van het Evangelie, dat blijft hetzelfde. Wanneer een mens denkt dat te doen, waarvoor God hem wil aanvaarden als een rechtvaardig mens en hem voor geen zondaar meer wil rekenen, dat is iemand, die Christus' dood tevergeefs doet zijn, want indien het mogelijk was dat enig mens rechtvaardig voor God kon zijn door enig ding dat hij kon doen, dan zegt de apostel "Christus' dood is tevergeefs."

2. Alle afvalligen van de christelijke belijdenis zijn schuldig aan deze zonde van Christus' dood te vergeefs te doen zijn. En daar zijn er niet weinigen van in de eeuw waarin wij leven. Zij worden zo verschrikkelijk uitgebeeld in het Woord van God, dat, indien ik het zo mag zeggen, hun afbeelding alleen al menig oprecht hart heeft doen schrikken; veel oprechte gelovigen zijn verschrikkelijk geschrokken door het zien van het beeld van deze afvalligen. In Hebr. 6:6 wordt gezegd: "als welke zichzelf den Zone Gods wederom kruisigen en openlijk te schande maken." Hebr. 10:29: "Hoeveel te zwaarder straf, meent gij, zal hij waardig geacht worden, die den Zone Gods vertreden heeft, en het bloed des Testaments onrein geacht heeft, waardoor hij schuldig was, en den Geest der genade smaadheid heeft aangedaan?" Deze personen hebben een belijdenis gedaan dat er kracht was in het bloed van Christus, maar nu zijn zij gekomen om het te verwerpen. Ik ben werkelijk beducht over deze zaak, het is dikwijls in mijn gedachten gekomen, dat wij een geslacht onder ons hebben, dat een plaag is afkomstig van de hel; mensen die *deïsten* genoemd worden, dat niets anders is dan een mooi woord voor een atheïst. En zij die socinianen worden genoemd, dat slechts een meer burgerlijk woord voor een Turk of mohammedaan is; mensen die niet geloven dat Jezus Christus de Zoon van God is, maar slechts een goed mens, Die in Jeruzalem is gestorven. Zij geloven niet dat Christus is gestorven voor enig ander doel dan de waarheid van Zijn leer te getuigen en ons tot een voorbeeld te zijn om geduldig voor de waarheid te lijden. Mijn gedachten zijn niet alleen over de gruwel van deze ketterij, waarvoor allen behoorden te beven, maar mijn werkelijke bezorgdheid is, dat er onder hen niet weinigen zijn, die de zonde tegen de Heilige Geest hebben gedaan, die zijn opgekomen om de Geest van God en het bloed van het eeuwige Verbond, gestort door de Zoon van God te lasteren. De Geest van God heeft hun vonnis geschreven en laat de heiligen in vreze en lijdzaamheid wachten totdat God het uitvoert, want het uitvoeren zal Hij, al zijn hun goede eigenschappen nog zo hoog, hun aantal nog zo groot, hun wijsheid en kracht nog zo sterk. Zij zijn verenigd tegen de Zoon van God en Hij zal Zich over hen wreken en laat het geloof en gebed van de heiligen het verhaasten.
3. Allen die de rechtvaardigheid en het eeuwige leven niet door Jezus Christus en Zijn dood zoeken, zijn schuldig aan deze zonde van te denken en te rekenen dat Christus te vergeefs is gestorven. Allen die het eeuwige leven niet door Christus zoeken, zijn schuldig aan deze zonde. En hoeveel van zulke arme schepselen zijn er, die zo vaak als zij de Bijbel hebben gelezen en zo vaak als zij het Evangelie hebben horen prediken, toch tot op deze dag nooit enige noodzakelijkheid in de dood van Christus voor zichzelf hebben gezien. Zij lopen met een beschouwing weg, dat het noodzakelijk was, dat de Zoon van God in de wereld moest komen en voor mensen sterven, maar zij zijn er nooit van overtuigd geworden, dat het eenvoudig noodzakelijk was voor "u" en voor "uw" zaligheid, dat tenzij de Zoon van God was gekomen en Zijn leven voor "u" had afgelegd, gij niet zalig kunt worden. Ieder mens moet van zijn persoonlijke behoefte aan Christus' dood overtuigd zijn, die ooit enig goed hiervan verwacht te krijgen.
4. Een groot aantal arme schepselen heeft nooit enige heerlijkheid in de dood van Christus gezien. Ik erken, dat het kruis van Christus het grootste en dikste deksel op Zijn heerlijkheid was, toen Hij door Zijn volgelingen werd verlaten, toen Hij werd gehoond door Zijn vijanden, toen Hemel en aarde Hem verzaakten en de hel zich tegen Hem groot maakte. Wie was meer laag dan de Mens Christus, toen Hij stierf? Toch

niettegenstaande dit de grote uitstraling van de heerlijkheid Gods schijnt voor een gelovige in het Aangezicht van Christus, de Gekruisigde. Hierin schijnt de menigvuldige wijsheid en genade Gods. Iedere zweepslag, bij wijze van spreken, die de Vader op de Zoon legt, verkondigt luid de liefde des Vaders, Die Hem tot dat lijden heeft gesteld en de liefde des Zoons, Die dat onderging. De arme Joden waren maar armzalige gelovigen, Joh. 11:36, toen zij Christus zagen wenen bij het graf van Lazarus, (ofschoon ik geloof, dat Christus niet zo zeer weende over Lazarus, als in de beschouwing van de algemene ellende des mensen; en het zou kunnen zijn, dat dit het eerste graf was dat Christus zo nabij is geweest in Zijn leven), "zie", zeiden zij, "hoe lief Hij hem had." Zekerlijk, Christus' kruis moest ons veel meer onderwijzen om uit te roepen: "zie, hoe lief Hij Zijn Volk heeft"; dan Lazarus' graf en het wenen van Christus erover, dat de Joden deed zeggen: "zie, hoe lief Hij hem had." Christus' sterven voor Zijn volk verkondigt inderdaad Zijn liefde tot hen, maar velen zien geen heerlijkheid in dit alles.

5. Veel arme mensen hebben geen werkzaamheden met Christus omtrent de kracht van Zijn dood; zij hebben geen werk voor Hem aangaande die zaak om de kracht van de dood van Christus toegepast te krijgen aan hen tot hun zaligheid. Dit is hetgeen waar de apostel zo bijzonder ernstig in was, maar zij hebben er geen gedachte over, noch verstand van "opdat ik Hem kenne, en de kracht Zijner opstanding en de gemeenschap Zijns lijdens, Zijn dood gelijkvormig wordende, Fil.3:10. Wat was deze gelijkvormigheid aan de dood van Christus, waar Paulus hier zo arbeidzaam voor was? Was het slechts een wens dat hij een dood man was? Nee, nee, hij zou graag de kracht van Christus' dood willen hebben en ondervinden om hem levend te maken en hem op te wekken en hem meer en meer te zaligen.

Ik wil u vertellen dat er enige dingen omtrent het graf van Christus zijn, die ieder hart van een gelovige moest werkzaam doen zijn en het dagelijks door het geloof te doen bezoeken.

- (1) Daar is de wet begraven, daar is de eerste man neergelegd, waar we nooit goed mee zijn, totdat we van hem gescheiden zijn. De apostel vertelt ons verscheidene dingen betreffende dit, Col. 2:14: "Uitgewist hebbende het handschrift dat tegen ons was, in inzettingen bestaande, hetwelk, zeg ik, enigerwijze ons tegen was, en heeft datzelve uit het midden weggenomen, hetzelve aan het kruis genageld hebbende." Er waren weinig ogen zo goed om bekwaam te zijn om de veroordeling van de wet te zien, genageld aan het kruis van Jezus Christus; om de zonde veroordeeld te zien door Hem, zoals het Woord is in Rom. 8:3. "Hij veroordeelde de zonde in Zijn vlees", er een Slachtoffer voor gemaakt zijnde. Daarom, wanneer de apostel in het 7e hoofdstuk van de Romeinen over het verschil spreekt tussen de wet en het Evangelie, tussen een natuurstaat en de staat van een gelovige, vergelijkt hij het eenvoudig met de staat van een vrouw, die twee mannen heeft. De eerste man was de wet, een vreselijke man, geen vrucht werd door dat huwelijk voortgebracht dan die ten dode was. Nu, zij moet er zeker van zijn, dat deze man dood was, voordat ze wettig getrouwd kon zijn met Jezus Christus, vers 3 "daarom dan, indien zij eens anderen mans wordt, terwijl de man leeft, zo zal zij een overspeelster genaamd worden, maar indien de man gestorven is, zo is zij vrij van de wet, alzo dat zij geen overspeelster is, als zij eens anderen mans wordt."
- (2) De gelovigen moeten door het geloof zien, dat hun zonden begraven zijn in het graf van Christus. De apostel zegt: "Hij heeft de zonde tenietgedaan

door Zijns Zelfs Offerande, Hebr. 9:26. "Hij heeft de zonde weg gedaan." Hij heeft ze zo ver weg gedaan, dat ze nooit meer op zal rijzen in het oordeel tegen diegenen, waaraan de kracht van Christus' dood is toegepast. Daarop grondde de apostel zijn triomf: "Christus is het, Die gestorven is", de gelovige kan dan niet worden verdoemd, Rom. 8:34.

- (3) In Christus' dood is het voorrecht verzegeld door Zijn bloed. En hoe behoorden de gelovigen op die grond geoefend te worden in het zien op Christus. Er zijn veel zegels aan Gods Verbond; zegels aan Gods zijde en zegels aan onze zijde. God verzegelt Zijn Woord, Zijn Eed, Zijn Sacramenten en Zijn veelvuldig herhaalde Beloften; en de gelovigen verzegelen het door het geloof, Joh. 5:33: "die Zijn getuigenis aangenomen heeft, die heeft verzegeld, dat God waarachtig is. Maar het beste en grootste zegel is Christus' dood, bevestigende het Verbond. "Het Verbond, dat tevoren van God bevestigd is op Christus", zegt de apostel, Galaten 3:17.
- (4) Ten laatste, om de veroordeling van deze zonde nog wat dichterbij te brengen: zelfs gelovigen zijn hieraan niet onschuldig; niet alleen allen die de rechtvaardigheid door de wet zoeken; niet alleen allen die van het geloof van het Evangelie afvallen; niet alleen zij, die de rechtvaardigheid en het leven niet door de kracht van Christus' dood zoeken, maar zelfs gelovigen zelf zijn schuldig aan deze zonde, - er is iets in hun gestalte dat zegt: "Christus is tevergeefs gestorven."

A. *Een consciëntie der zonde rijst menigmaal in de gelovigen op.* De apostel die van de Oudtestamentische bedeling spreekt, maakt hierop aanmerkingen als onvolkomen op grond hiervan, dat dengene, die deze dienst pleegden niet kon volmaakt maken naar de consciëntie. Hebr. 9:9 en 10:1 en 2: "Zij konden degenen, die daar toe gingen niet volmaakt maken, anderszins zouden zij opgehouden hebben geofferd te worden, omdat degenen, die den dienst pleegden, geen consciëntie meer zouden hebben der zonden, eenmaal gereinigd geweest zijnde." Ik vraag u neem het oogmerk van de apostel in deze beide hoofdstukken. Hij vertelt ons daar welke schaduwen de Joden hadden van deze grote offerande, die door de ware Hogepriester, Jezus Christus, moest worden opgeofferd in hun dagelijkse, wekelijkse en maandelijkse offeranden; maar de grootste van allen was in die grote offerande van verzoening, die eenmaal per jaar moest worden opgeofferd. "Nu", zei de apostel, "al deze offeranden maken degene die daar toe gaat niet volmaakt naar de consciëntie", dat is "zij wisten niet de gehele consciëntie der zonde uit in de Israëlieten, maar er was nog een verborgen vrees dat hun zonde nog in gedachtenis bij God was." En wat is het argument waarmee de apostel bewijst dat deze offeranden degenen die daartoe gingen niet volmaakt maakten? De apostel zegt: "Het wordt hiermee bewezen, omdat zij zo menigmaal moesten herhaald worden." De dagelijkse offerande werd elke dag herhaald en de wekelijkse offerande elke Sabbat en de maandelijkse offerande elke nieuwe maan en de jaarlijkse offerande eenmaal per jaar, in de 7e maand. "Nu", zegt de apostel: "indien deze dingen degenen die daar toegingen konden volmaakt maken, dan zouden deze niet noodzakelijk moeten worden herhaald." En vanuit dit argument maakte hij de ongenoegzaamheid van de wettische offeranden op om de consciëntie gerust te stellen en hij bewijst ook de genoegzaamheid van Christus' offerande om de consciëntie gerust te stellen door deze ene offerande. "Maar Deze", zegt hij, vers 12, "één slachtoffer voor de zonden geofferd hebbende, is in eeuwigheid gezeten aan de

Rechterhand Gods en ook, vers 14, "want met één offerande heeft Hij in eeuwigheid volmaakt degenen die geheiligd worden." Het geval ligt duidelijk hier. Ieder waar gelovige, die onderscheiden geloof heeft geoeffend in Jezus Christus en die zijn eeuwige zaligheid in eeuwigdurende aanneming bij God heeft verborgen in de kracht van Christus' offerande, deze mens oordeelt Christus' dood tevergeefs, indien de consciëntie weer oprijst en hij ernaar luistert. Ik weet dat de zonde dat zal doen en dat de consciëntie zal berispen vanwege de zonde, maar onthoud dit, dat Christus niet tevergeefs is gestorven; de kracht van Christus' dood blijft steeds, het maakt die vrede, die geen toekomstige overtredingen in staat zullen zijn te verzwakken of te benadelen.

- B. *In geval van heiligmaking.* De arme gelovige zegt: "het werk van heiligheid en heiligmaking gaat zo langzaam voort" en waarlijk is dat zo en wij behoorden dat te zien en grotelijks te betreuren. Maar wat dan? Is Christus tevergeefs gestorven? Christus' sterven is heiligmaking. "En Ik heilig Mijzelfen voor hen", zegt onze Heere, "opdat ook zij geheiligd mogen zijn in waarheid, Joh. 17:19. "Die Zichzelfen voor ons gegeven heeft, opdat Hij ons zou verlossen van alle ongerechtigheid en Zichzelfen een eigen volk zou reinigen, ijverig in goede werken", Titus 2:14. Het zou een grote zegen zijn, indien de gelovigen maar bekwaamheid hadden om door het geloof heiligende kracht uit de dood van Jezus Christus te trekken. Dit is het wat de apostel in geheel Romeinen 6 behandelt. "Wij die der zonde gestorven zijn, hoe zullen wij nog in dezelve leven?" Maar hoe zijn de gelovigen der zonde gestorven? Hebben zij niet nog zonden in hen levende? "Wij zijn der zonde gestorven in Christus", zegt de apostel: "Hij is der zonde gestorven en Hij heeft heerschappij over de zonde en wij rekenen onszelfen der zonde dood te zijn maar Gode levend door Jezus Christus", vers 11.
- C. *Er is een zwakheid des geloofs in gelovigen met betrekking tot de heerlijkheid, die komt.* Er zijn niet alleen veel wroegingen der consciëntie en veel tekortkomingen in hun heiligheid, maar wanneer gelovigen aan de aanstaande heerlijkheid denken en de dure prijs van hun hoge roeping en beschouwen het groot, hoog en ver boven hen, hoe meer zij de heerlijkheid ervan zien, hoe meer zij zien, dat zij het onwaardig zijn. "Mag zulk een walgelijk ellendeling als ik ben, deze grote beloning van het eeuwige leven verwachten"? Ja, omdat Christus deze gekocht heeft. Hij is niet tevergeefs gestorven. Het zal het beste geweten worden op die dag, waarvoor en voor wie Christus is gestorven. Wanneer alle koningen, die Hij heeft gekocht en al de kronen, die Hij voor hen heeft verworven en al de koninkrijken zullen worden gezien, dan zal het bekend zijn, dat Christus niet tevergeefs is gestorven. Elke schudding des geloofs met betrekking tot enige zegen die Christus' dood voor Zijn volk heeft verworven; elke schudding van dat geloof moet deze rampzalige beschuldiging er tegen uiten, dat Christus dan tevergeefs is gestorven. Inderdaad, indien de kroon des levens was te genieten als een loon op uw werken, dan zou het een ijdel ding zijn die te verwachten. Indien deze zou komen als een beloning voor onze verrichtingen, het zou een droom zijn deze te verwachten, maar aangezien het de Gave Gods is, door Jezus Christus onze Heere, aangezien Christus deze gekocht heeft - behoort iedere

gelovige deze te verwachten. "Zo groot als het is, zo onwaardig als ik ben, toch niettegenstaande dit alles, het vertrouwen des geloofs behoort gehandhaafd te blijven."

Daarom nu, voor de vertroosting der gelovigen, arbeidt door het geloof deze twee zaken in te drinken; dat de rechtvaardigheid niet door de wet komt en dat Christus niet tevergeefs is gestorven - en wat een sterke vertroosting zullen zij opleveren:

1. De rechtvaardigheid komt niet door de wet en daarin is grote troost. De rechtvaardigheid komt niet door de wet tot enig mens buiten Christus en daar is geen verdoemenis, die door de wet komt tot enig mens in Christus. Indien het zo is, die mensen zullen God verheerlijken en hun eigen gerechtigheid verloochenen en al hun verwachtingen van verlichting in die weg, en hun toevlucht nemen tot Gods plan van zaligheid door Jezus Christus en in Hem geloven, zoals zij geen goed door de wet kunnen verwachten, zo ook zouden zij er geen nadeel door vrezen, want zoals de zonde het onmogelijk heeft gemaakt, dat de wet van God ons zou rechtvaardigen, zo heeft de genade Gods in Christus het onmogelijk gemaakt dat de wet een gelovige in Hem zou veroordelen. Daarom zegt de apostel er is nu dan geen verdoemenis voor degenen die in Christus Jezus zijn." Waarom dat? "De wet des Geestes des levens in Christus Jezus heeft mij vrijgemaakt van de wet der zonde en des doods, want hetgeen der wet onmogelijk was, dewijl zij door het vlees krachteloos was, heeft God gedaan door Jezus Christus, opdat het recht der wet vervuld zou worden in ons", Rom. 8:1-4.
2. Voed uzelf ook hiermee door het geloof, dat Christus niet tevergeefs is gestorven. Er is niets waar u gebrek aan kunt hebben, niets waarvoor u kunt bidden, niets waarvoor u kunt vragen voor de tijd, noch genieten voor de eeuwigheid, of het is vervat in dit: Christus is niet tevergeefs gestorven. Want Christus is gestorven om al deze gezegende weldaden, die nodig zijn om hen voor eeuwig gelukkig te maken, die daar deelgenoten van zijn. Wanneer u ook komt om in ernst enige onderhandelingen met God omtrent de zaligheid, uw rechtvaardiging en het eeuwige leven te mogen hebben, denk dan altijd aan deze twee dingen: de genade Gods en Christus' dood. De wet heeft niets te doen in dit geval; het kan u niet helpen, indien u er nog onder bent, dan u alleen maar veroordelen en indien u gelovigen bent, dan kan de wet u niet benadelen, want u zult worden vrijgesproken, want dit is een rechtvaardigheid zonder de wet, "maar dezen geven getuigenis de wet en al de profeten, Hand. 10:43.

EINDE